Frédéric Lasaygues

JUNGLA ROCK

EDITURA NEMIRA

Totdeauna sîntem trei pe galera asta. Doi ca să întreţină conversaţia şi eu ca să vîslesc.

Henri
MICHAUX

It don't mean a thing if you ain't got that swing.

Duke
ELLINGTON

1

Sfîrșit de martie, într-o marți, ora trei dimineața.

Cele două camioane acoperite urcă din greu pe banda rezervată vehiculelor lente, lăsînd în urma lor depozitele de la Rungis. Scurgerile de lumină portocalie ale neoanelor pătează parbrizul înainte de a se pierde în negrul absolut de dincolo de balustrada protectoare.

Cîteva puncte roșii fug departe în față, supte de noapte.

Șoferul celui de-al doilea camion, un tip cu tenul hepatic, palid de oboseală, își aprinde chiștocul cu aprinzătorul automat și dă radioul mai tare. În frecvență FM. Urlă o adunătură de maimuțe de dincolo de Canal pe fondul unor isterii de chitară. Chestia asta nu-l mai impresionează în nici un fel.

Treizeci și șase de ore fără somn, și firma care îl hăituie din spate. Rahat. Se simte ca un cal mort. Într-o bună zi o să-i pună pielea-n băț. Descărcarea mărfii la Lyon înainte de prînz. Două-trei ore de pauză. Întoarcerea la Paris în timpul nopții. Condu sau crapă ! O mie cinci sute de borne are în mîini. Pentru o primă de mizerie...

Și nenorocitele astea de pleoape care îi cad peste ochi ca două bucăți de plumb...

Panoul luminos rămîne în dreapta. LYON 465. O eternitate cînd oboseala îți macină inexorabil nervii, kilometru după kilometru.

Fundul primului camion dispare în curbă. Du-te, Roger ! Căcăciosul e plin cu porcării care-ţi taie foamea. Cu amfetamine care te ard dintr-amîndouă părţile şi pînă la urmă îţi scurtcircuitează miocardul. Nu-i de el. Vinul de Médoc şi rachiul de anason, de-astea îi place lui să sugă. Macheala nu-ţi face moartea mai frumoasă, doar mai lentă. Şi, oricum, nu există moarte frumoasă. Un morman de carne rece nu poate fi decît urît. Cum nu se poate mai urît.

Tocmai cînd e pe punctul de a-şi aminti despre cele douăsprezece tone de pui goliţi şi jumuliţi pe care le are în spate, farul unei motociclete apare brusc în retrovizorul exterior. Un fascicul de pumnale luminoase i se împlîntă în orbite. Geme :

— Mama mă-tii !

Pîrţîitoarea se apleacă spre stînga şi trece ca o săgeată. Abia are timpul să vadă o geacă de piele cu un „Z“ pe spate. O privire spre indicator. Tîmpitul trebuie să aibă cam 180 la oră. Să crape toţi ! Din cauza unor nenorociţi ca el sînt şoselele însemnate cu cruci !

Tipul îşi stinge chiştocul în scrumieră. Vocea lui Gainsbarre * şuieră în boxe : „Harley David son of a bitch...“

Stopurile pîrţîitoarei sînt deja departe...

Rémo nu vede decît gaura neagră ce se alungeşte la capătul farului. Linia albă dintre benzi se pierde ca un spaghetti aspirat de o gură monstruoasă. O umbră parcurge plexiglasul bombat al vizierei. Cele două camioane dispar în spatele lui. Se întorc în neant.

Are nasul îngheţat de atîta cocaină, cocoloş dulce-amar strivit între gingie şi falcă. Rudy are cea mai bună marfă din împrejurimile Parisului. Dacă-ţi bagi nasul o dată, imposibil să te opreşti, iar Rémo şi-a preparat nu mai puţin de un gram numai pentru el...

---

* Porecla celebrului cîntăreţ-compozitor francez Serge Gainsbourg. (N.T.)

Se aplecă spre stînga. Uşor. Iese din viraj pe banda din mijloc şi goneşte spre valea de la Svigny. Nici ţipenie pe autostradă. Doar gol şi întuneric : o minunăţie.

Dacă n-ar fi fost cearta cu Jérôme din timpul repetiţiei, nu s-ar fi dus să-l caute pe Rudy. N-ar fi gonit acum ca un ţicnit cu o idee fixă în cap. Nebunia. Vertijul. Ca de fiecare dată cînd goneşte pe autostradă în plină noapte. Singur. Mai cu seamă singur. Problemele şi grijile departe în urmă. Cu fruntea-n vînt. Liber.

De data aceasta va rezista cele cincisprezece secunde.

Trebuia, pentru că era incontestabil campionul mondial al blind-driving-ului. Singur la categoria sa, ştiut fiind că nu mai era alt nebun între Savigny şi Tremblay-lès-Gonesse care să-i dispute titlul.

Un sport pe care îl inventase. Îţi lansezi motocicleta în linie dreaptă, cu acceleratorul în poziţie maximă. Şi închizi ochii. Numeri încet. În ritmul venelor care-ţi bat la tîmple. Numeri pînă cînd nervii te lasă şi începi să urli... sau pînă cînd te striveşti în decor.

Rémo încercase destule chestii de genul kamikaze în scurta şi înfierbîntata sa existenţă. Mai ales jocuri în care nu poţi trişa. Era ceva căruia nu-i putea rezista, avea nevoie de pericol pentru a-şi regla mecanismele. Asta îi primenea mintea pe loc şi îl înapoia la valorile începutului. În general, după o repriză de blind-driving cu 180 la oră, lua chitara şi cînta ca un înger. Acordurile se potriveau singure. Magie ! Armoniile se derulau ca mătasea. Avea geniu. O ştia. Şi toţi tipii geniali sînt nişte apucaţi.

Trecuse ceva timp de cînd Rémo se împăcase cu firea lui.

Ambianţa botoşeilor şi ceiuţurilor nu-i spunea, oricum, nimic. Ramoliţii şi cîrpele umane care se tîrăsc de la uzină la blocul X 3 cu feţele lor de cîini bătuţi, cu liota de puradei căcăcioşi şi maşinile fără pată năşteau în sufletul lui doar un nesfîrşit ocean de dezgust.

Rémo avea nevoie să simtă gustul vieţii. Un gust care să aibă, într-adevăr, gust de ceva. Adrenalina năpustindu-i-se în vene. Sudoarea acră ţîşnind prin toţi

porii. Nici un centimetru să nu rămînă uscat! Viața trebuie să se ude ca s-o poți iubi cum trebuie.

Revede filmul serii. Clișee defilînd în viteză.

Repetiția începuse bine. Totul a fost O.K., pînă ce Jérôme a plecat la pișătoare, să-și facă un shoot *. Atmosfera s-a răcit brusc. Gheață. Cu toții știau ce înseamnă asta.

Didier, Rachid și Léna, chiar Rémo, toți cochetaseră cu pudra. Basta. Heroina secționase o întreagă bucată a existenței lor. Anii negri, fără memorie. Nu mai voiau așa ceva.

Jérôme era un superbaterist. Școala lui John Bonham în cea mai bună epocă Led Zep. Dar cu o doză bună în sînge, avea cam tot atîta punch cît o lingură de spanac. Mauser D era o mașină de rock impecabil unsă, nu suporta nici cea mai mică scădere de tensiune. Iar cu un baterist care dă cu nasul în cinei, poți s-o pui de mămăligă.

Pe scurt, Rémo clocotea de furie. Cu o săptămînă înainte, votaseră toți pentru a alunga heroina din viața lor... sau cel puțin din muzica lor. Toți într-un glas. Și-acum Jérôme arunca totul în aer. Existase, totuși, în trecut un moment de grație sublimă, cînd Léna reușise o improvizație vocală pe „Dragostea-Mangustă". Își regăsise vechiul ei timbru blousy. Același din vremea concertului de la Villejuif, cînd totul mergea de minune între ei. Atunci, însă, nu se apucaseră de drog. Fumau doar „acid" ** o duminecă din două, și nimic mai mult. Totul se dusese naibii din momentu-n care seringa aterizase-n suburbia lor. Adio prieteni. Adio onoare. Se instalase moartea.

Chestia a degenerat atunci cînd Jérôme se prăbușise pur și simplu pe „premier" în timpul piesei lor de rezistență, „Solid Baston". Rachid, basistul, care era în plin solo, s-a oprit în mijlocul frazei muzicale. Didier a încercat să relanseze mașinăria cu o serie de riff-uri pe chitara ritmică.

---

* Injecție cu heroină. (N.T.).

** Drog ușor. (N.T.).

Dar starea de grație îi părăsise. Jérôme a rînjit, dînd drumul la niște prostii. De genul : „Hei, băieți, nu prea sîntem în formă în seara asta !“

Pe dracu !

Mauser D era o trupă adevărată. Rémo o simțea. Pînă la douăzeci și patru de ani, lîncezise destul prin formațiile de periferie, pentru a-și putea da seama că exprimau o chestie absolut personală. Un rock eficace, închegat, ultraperformant.

Baltard... La Villette... Bercy *... Rémo credea în toate astea ca în propria lui ființă. De fiecare dată cînd Gibsonul plîngea între mîinile sale, vedea o mulțime de puști în delir rupînd barierele de securitate pentru a invada scena.

Mauser D era o trupă dată dracului.

Și Jérôme le înjunghia visul.

La sfîrșitul bucății „Mă voi întoarce să-ți revăd mutra“, Rémo și-a ieșit din pepeni.

— Ce-i leșinătura asta ? îi aruncă lui Jérôme. Parcă ai bate ouăle pentru spumă ! O să-ți arăt eu ritmul, spanacule !

Își sprijini chitara de amplificator și se îndreptă spre baterie. O Ludwig. Ei bine, dacă rahatul cu ochi numit Jérôme nu suporta ceva, era tocmai asta, să vină cineva să-i dea lecții. A sărit ca ars, agitînd agresiv bețele.

— Nu te atinge de sculele mele, Rémo, sau îți trag una !

Palid, cu fruntea inundată de sudoare, cu pupilele nu mai mari decît un vîrf de ac, oferea o imagine patetică și jalnică în același timp.

Își plimbă privirea asupra celorlalți, dar nimeni nu clintea. Consternare generală.

Rémo îi smulse bețele, furios, și se așeză la baterie. Piciorul său căută pedala tobei mari, în vreme ce i se adresa lui Rachid :

— Dă-i drumul, Racho ! Fă-ți intrarea.

În atmosferă plutea ceva ca un elastic întins la maximum, gata să-i plesnească peste bot dintr-un mo-

* Celebre săli de concerte (N.T.)

ment într-altul, și în clipa în care coarda *re* a basului vibră în amplificator, Jérôme se năpusti spre Rémo. Îl apucă de geacă și-l trase violent înapoi. Scaunul se răsturnă, antrenînd în cădere Charlestonul. Acesta se rostogoli pe ciment cu zgomot de oală.

Didier se repezi pentru a opri masacrul, dar Rémo era deja în picioare. Pivotă și-i plesni indolentului baterist o copioasă palmă cu toate cele cinci degete.

Léna țipă. Instinctiv, își protejă claviatura făcînd zid cu propriul trup.

Pumnul lui Jérôme nu-și găsi ținta. Didier îl prinsese de gît și-l imobiliză în skandenberg.

Rémo își scuipă veninul :

— Tu și substanța aia nenorocită, mă faceți să vomit ! Ai promis să nu mai aduci murdăria la repetiții. La tine, poți să te-ndopi pînă oi crăpa. Nu aici.

— Fac ceva pe tine, Rémo ! Drept cine te crezi ca să comanzi ? Leader of the band, ce kilu' meu ! Muzica ta de rahat n-are mai mult swing decît un aspirator !

Léna se burzuluiește :

— Opriți-vă, băieți ! Ce dracu', opriți-vă !

Rémo își simți furia curgîndu-i printre degete ca o bucată de unt topit, lăsîndu-l singur cu o tonă de tristețe pe umeri. Muzica lui. Muzica lui, cea pe care o scrisese rupîndu-i bucăți din suflet... N-avea swing, muzica lui ! ! !

Scîrbit, îl privi pe Jérôme. Două secunde cît două ore. Pe urmă se calmă.

Bolnav.

În șa. Direcția : rulota lui Rudy.

Și-acum...

Înghite în sec văzînd cum se apropie linia dreaptă care traversează zona scîrndustrială. Cinci sute de metri de asfalt hașurat. Cît să numeri pînă la cincisprezece. Să mențiii direcția cu brațele încordate. Echilibrul. Echilibrul este înăuntru. Totul e acolo. Chiar și vertijul. Chiar și frica oribilă și delicioasă care-ți strînge stomacul.

Pînzele negre ale nopții pocnesc în jurul său, lovind pielea bluzonului. Îl învăluie ca și cum ar vrea să-l

reţină, îl agaţă o clipă înainte de a-l scăpa şi a zbura în spate, în siajul pîrţîitoarei.

Vibraţiile îl excită. Ca atunci cînd striveşte chitara de burtă. E altceva decît cu o femeie. Altceva pentru că eşti singur. Pentru că există acest minunat feeling care însoţeşte un solo de chitară sau un rush în blind-driving pe autostradă...

Sentimentul de a fi un strop de senin lansat spre cer cu viteza luminii.

Strînge coapsele, se apleacă ceva mai mult pe rezervor. Un crai-nou străluceşte deasupra uzinei Belin.

Léna tremură de frică. Stă pe treapta unei scări mobile aşezată lîngă zid, cu o Rothmans roşie fumîndu-i-se între degete, privind fix un cuplu de gîndaci mari şi maronii grăbindu-se sinuos printre chiştocuri, cutii de bere şi alte murdării care zac pe jos.

Localitatea Acacias. Parcarea dinspre nord. Al patrulea subsol.

Plafon jos. Beton îngheţat. Vîntul care vine nu se ştie de unde, mişcînd umbrele pe pereţi.

Piatră fără suflet pe care mîini au zgîriat cu briceagul sau cu iasca nume de legendă. „Syd Vicious", „Chrysantem", „Subrock Generation"...

Léna îşi înalţă privirea. I-a curs un pic de fard în ochi. O lacrimă sau două.

Băieţii şi prostiile lor ! Mereu să se încaiere ca să se dea mari. Îi observă pe Rachid, Didier, Jérôme, fiecare aşezat pe un amplificator, cu o sticlă de bere între genunchi.

Muţi. În rahat pînă la gît.

Un fior îi trecu pînă în creştet. Se cuibăreşte în geaca de tercot. Creierul ei îi proiectează întruna seriale dintre cele mai scîrboase, cu drame şi catastrofe.

Lăsă să-i cadă papiroasa fără măcar s-o stingă. Gîndacii dispar, striviţi de un pumn.

Un hohot de plîns se ridică în ea, ca un val imens.

Apoi un strigăt tăcut răsună înlăuntrul fiinţei sale : Rémo !

Rémo nu-i iubitul ei. Didier e iubitul ei. Dar Rémo are ceva în plus față de ceilalți, ceva care te face să te îndrăgostești de el. Un amestec de forță și slăbiciune, de fericire și disperare. Mereu carne vie. Capabil de ce-i mai bun și ce-i mai rău...

Și-acum ei îi e frică tocmai de ce-i mai rău.

Scăpat de sub control, cu furia gata să-i dea pe din afară, Rémo reprezintă un pericol sigur. Pentru el și pentru alții.

Privește Gibsonul așezat deasupra amplificatorului. Rémo nu-și uită niciodată chitara.

Léna întoarce brusc capul și rupse tăcerea :

— Trebuie să megem să-l căutăm !

Didier dă din umeri.

— Unde ? Dacă a plecat cu 'cicleta, e în stare să gonească noaptea-ntreagă.

Finalmente, Rachid formulează ipoteza pe care ceilalți încercaseră de o bucată de vreme s-o alunge din minte.

— Numai să nu se prostească iar cu pariurile lui debile. Condusul cu ochii închiși. Completamente sinucigașă, distracția.

Se reașterne tăcerea.

Nu se mai aud decît tuburile de neon torcînd sub grilajul de protecție.

Autostrada, în sensul provincie-Paris. Un Mercedes negru alunecă în noapte.

Tipul de la volan se numește Johnny Rock. Și-a găsit numele într-un pachet de detergent și a cunoscut succesul în anii șaizeci, lansîndu-se în rock-ul clean, aseptizat. Un rock atît de curat, atît de clătit, că pînă și Guy Lux * l-ar fi crezut autentic. În fapt, Johnny Rock nu era decît un produs pus la punct cu grijă de cîțiva directori muzicali mediocri. A ținut steagul sus vreme de cinci albume, pe urmă s-a rostogolit înapoi pe

* Comic francez, recunoscut prin atașamentul său la valorile clasice. (N.T.)

scara renumelui, pentru a face pe vedeta americană în sălile căminelor culturale de provincie.

Cocaina însemna nostalgia după showbiz, și Johnny trecuse bine de prima porție. Era ceva vreme de cînd peretele nazal luase forma unui șvaițer. Cocaină. Și fete. Mai ales foarte tinere. Asta era viața lui. Restul — afaceri murdare, jackpot, bancnote de cinci sute de franci în buzunar.

Lîngă el, René Silbermann. are două sau trei agenții care mijlocesc zilieri, la Paris. Trafic de negri și arabi, tot ce poate fi mai „legal". De curînd, a adăugat activităților sale pe cea de producător de concerte rock.

O muzică ce-l calcă pe nervi, altminteri, dar o mină de bani pentru un șmecher ca el.

Johnny și Silbermann se întorc de la o serată la Barbizon. Gagici peste tot. Femele din cele care se pun pe mieunat cînd aud foșnetul bancnotelor. Faimos party. Șampanie, cocaină și culcătorie...

Rockerul alungă o șuviță de un blond decolorat, căzută pe frunte. O privire către boss. Moțăie cu capul sprijinit de geam. Extrage o țigară din buzunar și apasă bricheta de bord.

140 la oră. Liniștit, pe banda interioară. Trece pe faza mică. O motocicletă sosește din față. Îi vede lumina farului secționată de arbuștii plantați de-a lungul glisierei ce separă sensurile.

Și dintr-o dată, nimic nu mai e-n regulă...

'Cicleta se năpustește drept spre balustrada de fier. La mai puțin de treizeci de metri în fața lui. Instinctiv, smucește volanul. Silbermann tresare, deschide ochii..

Și vede...

Motocicleta percutează în plin glisiera de securitate. Se rostogolește într-o jerbă de scîntei, în timp ce un corp descrie o traiectorie pe deasupra arbuștilor și se strivește de cealaltă parte, hîrșîindu-se de șosea pe doi-trei metri.

Johnny blochează frînele. Mercedesul derapează puțin, apoi se imobilizează. Nimic înapoi. Doar noaptea. Corpul zace întins pe spate, de-a curmezișul celor două

benzi, în lumina farurilor. O masă neagră, fără nume, fără chip.

Tipul nu mai mișcă.

Johnny și Silbermann își aruncă o privire.

O baltă de benzină arde pe marginea șoselei.

Silbermann vorbește primul :

— Bagă viteză. O ștergem. Cu siguranță că e mort.

Johnny își mușcă buzele. Mîinile i se crispează pe volan. Ochii săi de epavă umană lasă să se întrevadă o licărire de panică.

— E nasol... Vreau să spun, dacă am fost văzuți o-prindu-ne...

Silbermann se întoarce pe scaun. Tot nimic în spate. Și-apoi îl fixează din nou pe fostul rocker cu buzele strînse, cu fața șifonată, livid.

— Ți-am zis să bagi viteză, fir-ar să fie ! Tu o să ne bagi în rahat dacă nu te miști de-aici ! Cu drogurile pe care le ai în nas și cu cele din buzunar, nu-i momentul să te joci de-a sufletul caritabil !

Johnny înghite în sec. Corpul întins pe asfalt umple întreg cîmpul său vizual. Închide dureros pleoapele. Inima îi bate ca nebună în piept. De ce trebuia să li se întîmple tocmai lor ? Tipul ăla n-avea decît să se arunce în aer unde poftea, dar nu în fața lor.

Ceasul electronic de la bord aruncă cifre albăstrui : 3h 21.

Dîra de lumină a unei perechi de faruri apare la orizont venind din sens opus.

Silberman îi țipă în urechi.

— Prostul dracului ! Demarează !

Johnny cuplează grăbit. Ocolește prin dreapta motociclistul, și palmele lui ude de transpirație scîrțîie pe volan scoțînd un sunet ascuțit.

Nu vrea să vadă. N-a văzut nimic. E doar o imagine urîtă, de izgonit din memorie.

Cîteva picături de ploaie se strivesc de parbriz. Accelerează. Fără să vrea, aruncă o privire scurtă în timp ce-l depășește pe accidentat. Un oribil frison îl îngheață. Ar jura că tipul a mișcat capul în direcția lor.

Silbermann se afundă în scaunul din piele roșie scoțînd un suspin de ușurare. Are și-așa destule griji cu fiscul care îl hărțuie de o lună încoace. Fiecare să se descurce cum poate !

PARIS 45, anunță panoul.

Mercedesul trece ca o săgeată prin perdeaua de ploaie...

Primul camionagiu decuplează rapid și parchează pe dreapta, în spațiul de degajare. Carcasa motocicletei emite o serie de pocnituri. Flăcări portocalii și albastre țîșnesc pe deasupra glisierei centrale.

Ia extinctorul din cabină, deschide portiera și sare la pămînt. Celălalt gabarit se imobilizează în spatele lui. Se grăbește fără să-și aștepte prietenul. Amfetaminele îi aruncă descărcări electrice în rezervorul cu neuroni.

Tipul e descleiat bine. Roger îl găsește pe sensul opus, cu fața însîngerată sub viziera de la cască. Are un braț prins sub el în unghi drept. Pielea de la geacă bizar deformată la cot anunță o fractură deschisă.

Nu i-a trebuit mult ca să pună sub control dezastrul. Cadavrul 'cicletei fumegă acum sub ploaie. Roger vede cum camaradul lui îngenunchează lîngă motociclist. Viziera îi rămîne între degete. Se apleacă și lipește urechea sub nările ce lasă încă să curgă un firicel de sînge.

Roger, sub platoșa de „dur", are o inimă de fetișcană.

— Hei ! Poate că-i mai bine să nu-l atingem..., face el cu o voce gîtuită.

Ideea că moartea poate fi acolo, la doi pași, sub ochii săi, îl emoționează teribil.

Camaradul se ridică.

— Respiră. Du-te și trimite un apel prin stație. Hai, mișcă-ți fundul, Roger ! Eu rămîn cu el.

Rémo înoată în negru. Negru în ochi și în gură. Negru plutind ca o pastă. Își spune că poate e sîngele care țîșnește din toate părțile. I-e imposibil să miște, chiar și buzele. Are impresia că un pilon de oțel îi fixează capul la pămînt. Restul corpului e pierdut în ceață, un-

deva la capătul ființei sale, la o distanță care-i pare considerabilă, de nestrăbătut.

Vede chipul mamei plutind deasupra lui, cu un surîs palid pe buze. Mama lui a murit anul trecut. O clipă se întrebă dacă nu cumva e pe punctul să crape.

Apoi cifrele încep să-și semnalizeze prezența în creier. Cifre metalice, sclipind în haloul farurilor, înscrise pe o placă neagră.

3-8-5-4

Dacă va scăpa, va face două lucruri. Întîi va juca respectiva combinație la cursele de cai, după care va căuta mașina care se oprise la cîțiva metri de el și o ștersese fără să-i pese de el.

3854 ZH 75. Un șasiu de Mercedes. Această idee devenise brusc singura sa legătură cu realitatea.

O jumătate de eternitate se scurge. Coclită, lipicioasă. Rémo e inconștient cînd două mîini cu unghii negre de ulei ridică viziera care-i ciopîrțise carnea feței...

2

Miercuri, ora unsprezece, cafeneaua Le Balto.

Maica Josiane aruncă o ultimă privire spre metalul automatului de cafea, lucind într-o rază de soare. O viziune strălucitoare, ce-i umple inima de bucurie. Tocmai împachetează cîrpa de lustruit cînd o voce răgușită izbucnește la celălalt capăt al tejghelei :

— Hei, pocitanie ! Îmi mai pui o bere sau trebuie să mă adresez unui serviciu special !

Maica se întoarse brusc. Aproape nouăzeci de kile pivotînd pe gleznele umflate de artrită.

— Raymond, începe ea, să nu-mi mai vorbești niciodată pe tonul ăsta, sau mă supăr de-a binelea. Există o limită în toate !

Angajatul întreprinderii de gaz zîmbește cu gura pînă la urechi. Are cu totul trei incisivi plantați în gingia violacee.

De aproape douăzeci de ani de cînd face haltă la Maica Josiane, ingurgitînd șase sau șapte litri de bere zilnic, ea îi dă același ultimatum, de mai multe ori pe săptămînă. Adică de fiecare dată cînd o numește „grămadă" sau „pocitanie", sau „dulap cu șunci". E un joc al lor. Un soi de tandrețe.

— Ei, haide, face el, știi că nu vorbesc serios.

Maica cedează. Merge pînă la Raymond, îi ia paharul și-l umple. Cînd nu sînt alți clienți în cafenea, nu-i pasă. Dar alaltăieri, erau înăuntru trei ingineri de la

uzina de alături care au auzit interpelarea cu epitete à la Raymond. Ah, totul pînă aici ! Asta dă o reputație proastă casei.

Au trecut șase ani de cînd bătrînul a luat pe loc repaus, lăsînd-o singură cu localul pe cap. Șase ani de cînd își rablagește sănătatea și moralul, fără a-i pune la socoteală pe cei paisprezece, dinainte, cînd făcea mai mult decît partea ei de muncă. Bătrînul prefera jocul de cărți chiuvetei cu vase și, trecut de pragul celor cincizeci de ani, începuse să-l lase puterile. Maica avea reputația ei. Și ținea la ea.

Telefonul sună. Se duce și răspunde.

— Eddie ? N-a venit deocamdată... Bine... Am să-l anunț.

Ușa de la intrare lovește clopoțeii tocmai cînd pune receptorul în furcă.

E Eddie. Eddie Manet. Cu părul zburlit și pleoapele încă șifonate. Moacă de adolescent tăiată abrupt. Dar, oricum, adolescent nu mai e de mult. A împlinit douăzeci de ani cu două luni în urmă. Întreg cartierul își amintește.

Vîrful ciocatelor despică rumegușul de pe jos.

— Ești ghinionist, zice Maica Josiane. Tocmai a sunat cineva pentru tine.

Eddie ridică ochii cenușii. Maica precizează :

— Era Didier. Zice să nu te miști de aici și să-l aștepți. Vine acuși. A mai spus că e vorba de o chestiune importantă... Suc și două tartine, ca de obicei ?

Eddie aprobă. Îi este imposibil să-și dezlipească limba din gură. Și-a petrecut noaptea fumînd un superhașiș cu cei din gașca lui Nestor. Nec plus ultra. Din categoria celor care te turtesc instantaneu.

Trage fermoarul bluzonului din piele și degetele pescuiesc o Marlboro dintr-un pachet cartonat.

Angajatul întreprinderii de gaz îl măsoară cu o privire înecată într-o enormă sfeclă roșie pe care unii ar avea pretenția s-o numească față.

Cît despre Didier, tipul e un amic din localitatea vecină. Cîntaseră împreună într-o trupă cu doi ani în urmă. De atunci nu mai primise vești de la el. Evident, Eddie

aflase de succesul relativ al grupului Mauser D și se gîndise că, pentru el, totul trebuia să fie O.K. Dosar clasat.

Ce vînt l-o fi aducînd acum ?

O jumătate de oră mai tîrziu avea răspunsul.

Didier stă așezat în fața lui, cu coatele pe masă. S-au instalat în fundul cafenelei, aproape de geamul care dă spre parcul Jean Moulin.

Nici n-au schimbat bine cîteva fraze și o tăcere de moarte s-a abătut asupra lor. Didier are figura descompusă. Buza de sus îi tremură fără încetare. Are nervii în pioneze. O noapte albă ca să-l caute pe Rémo peste tot, pentru a nimeri, în cele din urmă, la spitalul din Melun. Starea sănătății lui Rémo era aproape disperată.

— Repetă-mi toate astea, făcu Eddie, consternat.

Didier începe enumerarea ca și cum ar recita un text pe de rost, încercînd să nu uite nimic din ce i-a spus doctorul :

— Dublă fractură deschisă a brațului, traumatism cranian, strivirea cutiei toracice, perete abdominal sfîșiat, cu hemoragie internă, vertebre lombare luxate, piciorul stîng rupt...

Se oprește o clipă, numără rapid pe degete, pe urmă adaugă :

— Și contuzii multiple, dintre care treizeci și patru de copci de-a lungul portretului.

Eddie scoate un fluierat admirativ atît în ceea ce privește memoria de elefant a lui Didier cît și pentru impozantul palmares medical al cîntărețului-compozitor al grupului Mauser D. Polițiștii găsiseră indicatorul de viteză al motocicletei Suzuki blocat în dreptul cifrei 190. Rămășițele mașinăriei se odihneau la depozitul comisariatului, pentru expertiză. Doi camionagii îl adunaseră pe sărmanul Rémo, care fusese catapultat de cealaltă parte a balustradei protectoare.

Z de la Zero. Expresia favorită a lui Rémo, care rezuma în mare opinia lui definitivă asupra lucrurilor,

lua, deodată, o dimensiune tragică. Un alt fel de zăngănit de tărtăcuță.

Maica Josiane sosește cu două pahare de calvados, cuibărite în palme și sticla prinsă sub braț.

— Aveți niște moace, puștilor ! Ia dați de dușcă asta. O să vă remonteze.

După care face cu generozitate plinul. Didier golește paharul pînă la fund, răsturnîndu-se pe scaun, cu răsuflarea tăiată. Eddie bea cu înghițituri mici.

Josiane îl învăluie în privirea ochișorilor ei de porțelan albastru, care par a ține mereu o lacrimă înăuntru. Are o tufă de fire lungi de păr alb în vîrful bărbiei și un neg enorm pierdut în cutele gîtului.

Eddie nu are decît un cuvînt pentru a o defini : maiestuoasă. Maiestuoasă în orice. Nu o singură dată l-a scos din rahat în clipele cînd părea scăpat pe toboganul ce duce spre mizeria cea mai neagră. De fapt, îi este ca o a doua mamă, de cînd cea adevărată e închisă la ospiciu. Bătrînul i-a părăsit fugind cu o secretară de director. Nici o veste de trei ani. Dar Venezuela nu e strada de alături. Acum conduce o întreprindere de import-export la Caracas. Acolo unde Eddie a trăit între opt și paisprezece ani. Preferînd cel mai adesea strada colegiului francez. Școala vieții i-a lăsat un gust de încăierare și pe cel al „ierbii" cultivate în Sierra...

Reîntoarcerea în Zonă nu s-a făcut fără dificultăți. La șaisprezece ani a părăsit școala. Să-și îmbiceșcască mintea cu o grozăvie de tîmpenii debitate de o bandă de debili care îți strică bucuria de a trăi sub pretextul integrării în societate, asta nu era de el.

Societatea, sistemul. Un vast rahat.

Eddie preferă să se învîrtă în loc decît să-și bage mîinile în cloacă.

— E grav ? întreabă maica Josiane.

Didier povestește în două cuvinte. Rémo-kamikaze, destroyerul, în chingi pe un pat de spital, ghipsuit, bandajat, cusut, cu furtunașe care-i ies de peste tot.

— Prostul ! face ea cu o înfiorare a umerilor.

Rémo nu e, la drept vorbind, un client permanent al cafenelei, doar unul episodic. Nu e ca Eddie, care și-a

stabilit aici cartierul general. Dar maica are un figer în tărtăcuță. Ceea ce privește puștii Zonei, o privește ca pe ea. Așa e felul ei. Chiar dacă Eddie e preferatul, fiecare înger negru al ZUP *-ului își are locul în inima ei.

Clopoțeii de la intrare se agită. Intră un negraci de vreo doi metri înălțime și se așază la tejghea. Angajatul întreprinderii de gaz are o tresărire nervoasă. Își împinge paharul și schimbă taburetul afișînd o grimasă de dezgust.

Josiane le mai pune o porție de calvados, apoi își tîrîie papucii cu ciucuraș pînă la bar.

O rază de soare scaldă parcul înconjurat de castani. O liotă de puștani gălăgioși se scurge pe poarta școlii Henri Barbusse.

Jean Moulin... Henri Barbusse... Eddie se întreabă cine sînt tipii. De ce nu un scuar Sex Pistols sau Ray-Charles ?

Didier aprinde o papiroasă. Și-a mai venit în fire.

— Am venit să te rog să-l înlocuiești pe Rémo în trupă. Ai auzit vorbindu-se de cele douăzeci și patru de ore de la La Courneuve ?**

Eddie aprobă. A văzut afișele în fața stației RER ***. Un megaconcert rock sub oblăduirea lui Renaud ****, rezervat formațiilor amatoare. Primele trei, cele mai bune la aplodimetru *****, vor fi invitate în studioul Castelu-

---

* ZUP *Zone d'Urbanisation en Principal* (fr.), orașe satelit (Cités), adică așezări urbane nou create, construite la mare distanță în jurul Parisului, care din punct de vedere administrativ nu fac parte din acesta. Sînt locuite mai cu seamă de imigranți și de către cei cu venituri foarte mici. „Betoanele" lor (blocuri uriașe sau zgîrie-nori) domină peisajul suburbiei pariziene. (N.T.)

** La Courneuve capitală de canton în arondismentul Bobigny, din suburbia nordică a Parisului. Renumită pentru celebrul ei Parc al sporturilor, unde au loc deseori concerte în aer liber. (N.T.)

*** *Réseau Express Régional*, sînt cunoscute sub această denumire cele patru rețele de cale ferată de mare frecvență care străbat Parisul de la nord la sud și de la est la vest, făcînd legătura dintre principalele stații de metrou și de cale ferată ale acestuia și suburbii (două sute de stații). (N.T.)

**** Star al muzicii underground franceze. (N.T.)

***** Aparat de măsurat intensitatea aplauzelor. (N.T.).

lui d'Hérouville pentru a-și înregistra un album. (Acolo își înregistrase Elton John al său „Honky Tonk Château"). Totul plătit. Nici mai mult, nici mai puțin. Și apariția pe coperta revistei **Rock and Folk** la lansarea discului. Gloria, ce mai !

Didier reia :

— Ar fi prea de tot să renunțăm, după cît am muncit. Avem vreo douăsprezece bucăți puse la punct, cele mai bune pe care Rémo le-a scuipat pînă acum. Îi știi pe Léna, Rachid... Sînt sigur că după două-trei repetiții vei intra în ritm.

Eddie își frecă bărbia :

— N-am mai pus mîna pe chitară de două luni. A mea se odihnește-n cui.

— O să iei Gibson-ul lui Rémo. Nu cunosc altul în afară de tine care să-l poată înlocui. Spui da ?

Tăcere. Eddie face o introspecție prin cutia cu meninge. Gînditor. E o groază de cînd nu l-a mai luat cu fiori, ca acum. Să auzi o chitară scheunînd în amplificator ! Sunetul care pleacă din buricele degetelor pentru a izbucni în toate direcțiile. Și mai ales bucuria de a cînta cu tipi care dețin Vibrația. Rachid e un basist de primă clasă și Léna face ce vrea cu sintetizatorul, fără să mai vorbim de răcnetele ei à la Tina Turner. Are sînge de negrișman, de la mă-sa. A ascultat-o o dată, în liceu. Cînta blues-uri vechi cu un trio de jazz. Demențial !

Eddie își trece mîna prin păr, aruncîndu-și mesa * înapoi. Apucă paharul.

— Okay, încercăm, zice.

Didier se topește într-un surîs.

— Genial ! Te așteptăm în seara asta, la nouă. Blocul 3, al patrulea subsol.

Împinge scaunul și se ridică.

— Mă duc să le anunț vestea. Ne rămîne mai puțin de o săptămînă pînă la probele de selecție. O să le îm-

---

* În original : *la banane*, șuviță încleiată cu fixativ și scoborîtă pe frunte, unul din atributele imaginii prototip a rockerului. (N.T.)

puiem urechile așa cum trebuie, amice. Rock-ul n-a murit, Mauser D sosește !

Eddie temperează entuziasmul lui Didier cu un gest sec. Calm ! Douăzeci de ani de filozofie l-au învățat un lucru : există un ocean de rahat pentru doar cîteva băltoace de fericire !

Ding, ding ! sună clopoțeii. Didier a șters-o.

Eddie scoate pachetul rigid din buzunarul interior. Gol. Se duce la bar, acolo unde nevolnicul de la gaz moțăie în fața berii.

Negrișmanul desface o bucățică de zahăr pe care o aruncă în cafea.

— Dă-mi un pachet de malborești. Îl treci în contul meu...

Josiane se apleacă sub tejghea și îi aduce Marlboroul, aruncîndu-i în trecere :

— Tocmai, Eddie, contul tău începe să se dilate al naibii de mult...

Îi replică :

— Iau șomajul luni și mă gîndesc la tine neapărat. Promis, Joze.

În spatele uzinei Kickers se află un teren viran, lung și dezolant ca un pustiu în suflet. În spate, o linie de cale ferată halită de rugină. Iarbă crește în dezordine printre traverse. Linia e dezafectată. Și pe urmă mai e scheletul fantomatic al unui vechi depozit, cu marginile plesnite, lăsînd să se întrevadă fierăria construcției metalice. Trei ferestre astupate cu bucăți de plastic. O scară.

Eddie s-a încuibat acolo de șase luni. Pînă acum a stat liniștit. Nimeni nu l-a sîcîit.

Urcă treptele. Depozitul se întinde cam pe o sută de metri pătrați. Pe jos, pămînt acoperit cu bucăți de tablă, scînduri putrezite și gunoaie de tot felul. Suprafața locuibilă e sus. Ceea ce Eddie numește mezaninul său. Un planșeu prins între grinzi. Două panouri de plăci aglomerate urcă pînă în plafon. Beton în unghi și grilaj. E colțul cel mai puțin dărăpănat al clădirii. Cu ajutorul uriașei pături marocane agățată de bara de fier îndoită, evită curenții de aer mai puternici.

Scoate un chibrit și aprinde aragazul portabil a cărui butelie e lovită și scrijelită peste tot. Apoi face același lucru cu lampa de gaz cu picior de marmură, ce-i aparținuse pe vremuri bunicului. Singurul obiect care a parcurs împreună cu el anii negri. S-a atașat de ea ca de un cîine. E idiot, dar acest bulgăre de lumină galbenă e tot ce a mai rămas din familia lui. Adesea, privește flacăra dansînd, firicelul de fum negru ridicîndu-se din sticlă, și își revede mama. Părul ei blond ondulîndu-se în soare. Grădina lor din cartierul plin de flori al Caracasului... O lume mult prea departe, pe care nu o va mai ajunge niciodată. Mama lui. Rîsul ei cristalin. Pielea ei mătăsoasă la atingerea degetelor de copil... Nici o legătură cu cadavrul translucid pe care îl luaseră infirmierii. Un șir lung de depresiuni nervoase i-au distrus încet, dar sigur, psihicul. Bătrînul o adusese în starea aceea. După reîntoarcerea în Franța, a început tragedia. Lipsea, la început, o noapte din trei. Pe urmă una din două. Nemernicul o adusese în pragul nebuniei. Dar era ceva mai presus de voința ei. Îl iubise. Și continua să-l iubească. Se închidea ziua întreagă în casă, așteptîndu-l și îndopîndu-se cu calmante și antidepresive. Eddie încercase totul pentru a o aduce la realitate. Tipul își bătea joc de ea. Cu cît o durea mai rău, cu atît el înfigea cuțitul mai adînc...

Pînă în ziua în care siguranțele creierului săriseră. Tăceri care durau zile întregi, apoi fraze fără noimă, fără nici un sens. Crize de rîs isteric. Plînsete atroce...

Era prea tîrziu. Dragostea nebună îi consumase materia cenușie. Era ca și moartă. Valsul neuronilor o împinsese, ușurel, spre stadiul de legumă.

La naiba cu dragostea, strigase Eddie. La naiba cu viața, tîrfa asta care protejează scîrnăviile și masacrează sufletele pure. Întotdeauna e la fel. Muncă, familie, patrie. Păcăleala universală. Nu există decît o cauză îndreptățită : cea a rebelului. Restul e minciună, păcăleală, moarte care ți se administrează sub formă de sirop.

Se răstoarnă pe salteaua dublă cu mîinile la ceafă. Vîntul face să se zbată folia de plastic din cadrul ferestrei. Un strop de lumină murdară răzbește pînă la afi-

șul uriaș lipit pe placa aglomerată. O gagică în bikini galbeni călărind o Harley Electra Glide * 1 200 cc. Într-o zi, Eddie o să aibă o pîrțîitoare ca asta. Nu ca să se dea mare, ci ca s-o taie. S-a săturat să putrezească în zonă. Îi trebuie un altundeva.

Între Valstar-ul oxidat și cubul de haș ascuns în zid, a ales repede. Pune o casetă în autoradioul Pioneer „moștenit" de la Nasa, legat la două difuzoare dispuse de o parte și de alta a patului. Și în timp ce chitara demență a lui Mark Knopfter scoate primele note din „Brothers in arms", extrage două foi de țigară din pachet...

Încălzește cubul, amestecă pudra neagră cu tutunul. La gîndul că va gîdila chitara în seara asta, simte furnicături în degete. Nu-i chiar așa departe timpul în care bînuia cartierele însoțit de bătrîna sa chitară folk, atîrnată la spate, mergînd de la un jam-sessian la altul, fumînd joint **-uri toată noaptea și zvîntînd beri. Reggae, hard-rock, country... cîntă totul după ureche. N-a știut niciodată să citească o notă, dar are un feeling pe care destui virtuozi și l-ar dori. Stilul său preferat : cel care-ți face pielea buburuze, blues-rockul. Acel fals ritm lent-mușchiulos, jelania străfundurilor ființei, senzualitatea animală, revolta viscerală...

Nori de haș. Eddie pune capul pe perna indiană brodată cu elefanți mov și aurii. Timpul încetinește. Închide ochii, purtat cu moliciune de muzică și de vaporii de cannabis care îi încețoșează creierul...

3

Peugeot-ul albastru dă buzna luminînd net capătul aleii. O umbră se profilează printre mașinile parcării din fața blocurilor.

Subbrigadierul Jonas ia curba sec, fără a încetini. Pneurile urlă, Peugeot-ul 504 break țîșnește în rampa de acces. În dreapta lui stă inspectorul Merle. Treizeci de ani, trăsături dure, păr tuns perie. Smulge microfonul din suport :

— Apel mașinilor 6 și 7. Aici Merle. Încercuiți parcarea ! Tipul o șterge spre ieșirea din nord !

O voce șoptește în radio :

— Mașina 6. Mesaj recepționat. Sîntem în spatele „Viniprix"-ului. La locul indicat, în treizeci de secunde...

Subbrigadierul scoate un strigăt :

— Acolo !

În lumina farurilor, o siluetă gonește. Peugeot-ul face un slalom greoi printre rîndurile de mașini. Sirena începe să zbiere. Merle și-a trecut mîna sub bluzonul de tercot gros. Scoate pistolul din suport. Metalul albăstrui al armei agață o rază hoinară de lumină galbenă.

Subbrigadierul aude zgomotul metalic al cocoșului tras.

Se uită în alee. Nemernicul e încercuit. La capătul celălalt, la treizeci de metri distanță, un girofar albastru a spart penumbra. Vede silueta răufăcătorului înceremenind și ezitînd o clipă, înainte de-a se arunca spre stînga, între două mașini.

Merle e cu mîna pe încuietoarea portierei, într-o stare de surescitare lesne de înțeles. De zece zile de cînd urmăresc hoțul de autoradiouri, cu toții au nervii în pioneze.

— Întoarce acolo și oprește-te. Am eu grijă de rahatul ăsta cu ochi !

Subbrigadierul strivește frîna. Aripa dreaptă șterge flancul unui microbuz Volkswagen. Motorul rage și Peugeot-ul 504 trece printr-o gaură lăsată de două locuri neocupate. Un al treilea girofar sosește dinspre Avenue des Acacias.

Merle nu așteaptă ca vehiculul să se oprească. Zboară portiera cu o lovitură de picior și sare la pămînt. Zbang! Aterizează lîngă un Renault 5 roșu și cade cu fundul într-o băltoacă. Înjură. Se ridică, ocolește mașina, își lovește fluierul piciorului de bara ei de protecție, strînge din dinți de durere și alunecă spre un Volvo negru. Tipul e pitit în spatele lui. E aproape sigur de asta. Palma transpirată strînge mînerul magnumului. Ce o să găsească în față ? Un fior îi îngheață șira spinării. Un simplu hoț de autoradiouri poate deveni un ucigaș. E de ajuns o secundă. E de ajuns un gest.

Farurile mașinii nr. 6 luminează extremitatea parcării. L-a recunoscut pe Ménard, grăsanul Ménard, care stă ca un prost în plină lumină a neonului și scrutează întunericul cu o mînă pe cozorocul șepcii.

Merle nu mai e decît la trei metri de Volvo. Strigă :

— Ieși de-acolo ! Ești prins ! Mîinile la ceafă ! Nu fă pe șmecherul !

Tăcere. Aude pași în spate. Jonas sosește aplecat în două, cu arma în mînă. Inspectorul înghite în sec. E ca și cum bucăți de frică materializată i s-au oprit în gît. Degetul e țeapăn pe trăgaciul calibrului 357. Avansează lent, cu genunchiul la pămînt, și repetă, cu o voce plină de spaimă :

— Ieși, ori ba, împuțitule ? Număr pînă la trei !

Ahmed strînge nenorocitul de autoradiou la piept. Stomacul i se crispează dureros. Frigul i se cuibărește

în trup și-l paralizează. Nu-și mai simte picioarele strînse sub el. Mîinile îi tremură cu spasme violente.

Are nouăsprezece ani și știe ce înseamnă închisoarea. Gaura neagră. Pîrnaia. Șase luni la Fleury pentru că suflase motoreta unui spanac care-i datora trei miare.

Aude vocea sticletelui începînd numărătoarea :

— Unu...

Și mațele i se strîng și mai tare în cleștele fricii. Are zece bări de hașiș în buzunar. Destul pentru a fi acuzat de „deal" *. Fir-ar să fie de cloacă ! Se gîndește la frații lui, la mama, și, rahat, lacrimile îi mijesc în colțul ochilor. Lacrimi de furie.

— Doi... face polișmanul.

Scoate autoradioul din pantaloni și-l împinge sub Volvo. Dîra farurilor care luminează aleea chiar în dreapta îi blochează ieșirea. Sudoarea fierbinte îi inundă fruntea înghețată. Abia poate să-și întindă picioarele...

În momentul în care sticletele spune „Trei", alunecă sub mașina parcată lîngă Volvo și se tîrăște pe coate cît de repede. Catarama curelei rîcîie asfaltul scoțînd un zgomot ce-i pare infernal. Iese și plonjează sub mașina următoare în timp ce un zgomot discret îl face să se întoarcă.

Vede două picioare care trec prin fața Volvo-ului, pe urmă fascicolul unei lanterne care se apropie prin spate.

Creierul său pietrificat se oprește asupra imaginii celulei de la Fleury. E ca și cum ar fi părăsit-o cu cîteva clipe înainte. Un flash oribil pe durata căruia are timp să distingă fiecare detaliu, fiecare nume înscris pe zidul alb. Nu ! Nu mai vrea asta !

Împinge din mușchii picioarelor cu o furie disperată, răsare în lateralul unei dubițe și se ridică pe jumătate.

Aceeași voce ca adineauri explodează în imediata apropiere :

— Gata cu joaca ! Predă-te și n-o să ți se întîmple nimic...

---

* *deal* (engl.) comerț cu droguri. (N.T.).

Întrevede profilul polițistului printr-un parbriz. Ploaia reîncepe să cadă. Tresare. O umbră traversează fasciculul farurilor care luminează în continuare aleea. E făcut sanviș.

Panica. Inima îi izbește pieptul. Ahmed o ia la fugă ca un nebun...

Merle se ridică brusc. Silueta hoțului răsare în stînga sa și gonește spre ieșirea sud. Tîmpitul de Ménard n-a înțeles nimic, ca de obicei. Nu mai mult decît colegul său. Au lăsat o breșă enormă și rahatul cu ochi e pe punctul să le scape printre degete.

Nu mai are decît o soluție. Pumnul care stînge magnumul se abate asupra acoperișului mașinii de care se sprijină. Închide un ochi. Imposibil să ochești picioarele. Se mișcă prea repede...

Detonația umple spațiul cu un zgomot asurzitor. O flacără portocalie țîșnește la capătul țevii. Corpul pare a decola de la sol ca ridicat de un suflu formidabil. Apoi se frînge și tipul cade pe spate.

Subbrigadierul ajunge primul la forma inertă care zace la pămînt. Îngenunchează și bolborosește :

— Oh, la dracu... la dracu...

Merle se profilează deasupra lui. Pocnitoarea fumegă, încă, în mîna sa. Dă din cap cu un aer fatalist. Ploaia care i se scurge pe față îi înăsprește trăsăturile.

— Un arăboi, eram sigur, murmură. Cu toate astea, l-am avertizat. A trebuit să facă pe prostul.

O dîră de sînge se scurge pînă la picioarele sale. Se dă la o parte. Puștiul are, deja, o paloare mortală. Tot ce speră acum e să nu fie minor. Împușcarea unui minor poate să-l coste scump.

Se aud strigăte de la imobilul din față. Oamenii se întreabă unii pe alții de la balcoane, cu voci alarmate. Tot cartierul o să fie cu fundu-n sus. Mereu aceeași poveste, gîndește inspectorul, oamenii se plîng că poliția nu face nimic, dar se lansează în discursuri patetice de îndată ce este împușcat un hoț. Ar trebui să știe ce vor.

— Trăiește ! țipă subbrigadierul, apăsînd două degete de carotida puștiului.

Merle îl privește cu răceală. Jonas transpiră frica prin toți porii. Se întoarce apoi spre Ménard, care se-sește tropăind pe picioarele-i scurte. Din cauza incapabilului ăsta, flagrant delictul s-a terminat cu un masacru.

— Lansează un apel de urgență. Ne trebuie o ambulanță.

Ménard face un gest cu mîna colegului și amîndoi se depărtează spre mașină.

Arabul se scaldă, acum, într-o băltoacă de sînge.

— M-a amenințat, spune Merle, pe un ton fără replică.

Subbrigadierul scoate vreo zece bări de haşiş din buzunarul celui căzut și-l pipăie sumar. Declară timid :

— Nu e înarmat...

Merle introduce magnumul în teacă și își urmează ideea :

— Reflecție stupidă, Jonas ! Cum aș fi putut ști ? Era întuneric. S-a făcut că mă ia drept țintă. Am tras. Legitimă apărare.

Tăcere. Subbrigadierul cască doi ochi rotunzi. Un grup de locatari traversează aleea. Două gospodine în capot și cîțiva burtoși vin după „prospături".

Merle atacă, incisiv, scuipîndu-și cuvintele :

— De altfel și tu, subbrigadier Jonas, ai văzut toate astea.

Subbrigadierul înghite cu greu în sec. Guşa îi urcă și coboară. Bîlbîie.

— Eu... nu știu. Eu... ăă...

Inspectorul se repede :

— Un hoț și un traficant de droguri, Jonas. Pe el o să-l aperi sau pe mine ?

Celălalt apleacă privirea. Are impresia că e ars la foc domol. Își șterge sudoarea care-i inundă fruntea cu reverul mînșetei și spune cu o voce tremurîndă :

— Pe dumneavoastră, domnule inspector...

Merle afișează un zîmbet în colțul buzelor. Pieptul i se ridică și-i coboară cu repeziciune.

— Okay. Du-te și recuperează autoradioul pe care nemernicul l-a aruncat sub Volvo.

Aruncă o privire peste umăr. Acum un mic grup de oameni avansează spre locul dramei. Tătici și mămici care au părăsit ecranul televizorului pentru a adulmeca un pic de sînge proaspăt. Cîțiva și-au luat și umbrelele. Alții se adăpostesc sub un ziar despăturit.

Merle e scîrbit. Îl apucă pofta să scoată magnumul și să tragă la grămadă ca să mături această mediocritate umană. Cînd te gîndești că pentru ei își petrece nopțile ascuns prin parcări pustii, culcat pe asfalt, la pîndă prin alei și străzi, tocindu-și încălțările pe scările blocurilor...

Pentru ei și autoradiourile lor de rahat !

Privirea îi alunecă pe asfaltul ud și revine asupra corpului alungit la picioarele sale, cu gura deschisă, pleoapele închise. Ploaia se strivește de fața adolescentului, se amestecă sîngelui pe care-l poartă, ca pentru a șterge orice urmă a faptei.

Merle își duce atunci mîna la spate. Smulge cu brutalitate magnumul și ridică brațul la verticală în timp ce degetul mare apasă cocoșul.

Aude pașii subbrigadierului topindu-se în spatele lui, confundîndu-se cu zgomotul ploii ricoșînd pe acoperișurile mașinilor.

Vede linia fețelor palide apropiindu-se într-o rumoare de voci gîtuite. O bîrfă insuportabilă îi umple urechile.

Jucăria se descarcă deasupra capului, fără ca măcar să fi avut conștiința că apasă pe trăgaci.

Hoarda de curioși înțepenește într-o tăcere plină de stupoare. Atunci Merle realizează că tremură din cap pînă-n picioare. Îi privește fix. Treizeci de bărbați și femei înfricoșați, chirciți sub mantou sau capot. Cîini latră la balcoane. Un copil plînge în depărtare.

Și începe să urle :

— DUCEȚI-VĂ ACASĂ, NAIBA SĂ VĂ IA ! NU-I NIMIC DE VĂZUT ! ÎNAPOI LA TELEVIZOARELE VOASTRE DE RAHAT, FIR-AR AL DRACULUI SĂ FIE !

În același moment, blocul 3, al patrulea subsol.

Eddie a decolat. O adevărată magie. Degetele îi aleargă ca păianjenii dezlănțuiți pe griff-ul Gibsonului. Notele se succed într-un ritm infernal și fiecare are puritatea unui diamant, clară, hotărîtă, luminoasă.

Didier îl urmează ca o umbră pe chitara ritmică, mîna lui stîngă (e stîngaci) tăind acordurile într-o suită de sincope furios de funky.

Léna construiește lungi fraze melodice pe sintetizator, distorsionînd sunetele pentru a le prelungi în semitonul de deasupra și dublîndu-le cu scurte arpegii la clavinet. Mînă de artist.

Eddie își încheie soloul. Rachid renunță la ultimele note în exprimarea basului său.

Stare de grație.

Și-apoi, ca și cum s-ar fi vorbit, toți se întorc spre Jérôme, așezat la Ludwig, cu brațele încrucișate. Are o moacă ce-arată clar că ceva nu-i convine. O mască a urii.

Eddie are o tresărire neplăcută. „Solid-Baston" e o superpiesă, dar fără baterie, dificil să convingă. Și Jérôme le face figura. Greva surpriză.

Supărător, dar căcănarul ăsta cu moaca buboasă și ochi de dihor e mai încăpățînat ca o turmă de catîri.

Mai multe motive concură la asta. Întîi că se simte incredibil de prost în pielea lui. Cearta cu Rémo a stat la originea dramei. Chiar dacă nimeni nu vorbește, toată lumea o gîndește.

Și-apoi nu admite ca Didier să ia în mînă frîiele viitorului lor iar Léna și Rachid să-i aprobe toate deciziile fără crîcnire.

Ca de exemplu aceea de a-l introduce pe Eddie Manet în trupă. O privire a fost de ajuns. Jérôme nu-l poate înghiți pe noul chitarist. Chiar dacă trei ore de repetiție au dovedit că Eddie se mulează ca o mănușă pe muzica lor...

Didier sparge tăcerea grea, căzută asupră-le ca o dală de beton :

— Ce vrei, Jérôme ?

A întrebat cît de calm cu putință, dar celălalt demarează în crescendo :

— Tipul e o nulitate (Vorbește de Eddie, of course !). Pînă și bunică-mea s-ar descurca mai bine. Nu știu de ce ni l-ai adus pe nasolul ăsta. Cînd om avea un chitarist adevărat, o să iau iar bețele în mînă. Pînă atunci...

— Ei, asta-i ! Ești de rea-credință ! intervine Rachid. Eddie se integrează perfect. Destupă-ți urechile.

Eddie strînge din dinți. Privește în depărtare, spre gaura de întuneric de la capătul parcării. Hîrtii murdare zboară și cad. Degetele i se răcesc pe lemnul chitării. Magia îl părăsește. Se simte dintr-o dată îngrozitor de singur. Singur și obosit. Nici măcar n-are chef să scofîlcească mecla tipului de alături.

Léna înconjoară claviatura. Are lacrimi în ochi. Eddie o găsește mai degrabă mîștocută. O bucățică al naibii de bine cioplită, cu pielea netedă și părul negru, ondulat, din care o șuviță roșcată îi cade și se zbenguie pe frunte. Cînd o vede smiorcăindu-se, i se face rău.

Fără un cuvînt, Léna își înghite plînsul și, trăgîndu-și nasul, începe să-și debranșeze sculele. Smucește fără milă cablurile, stinge amplificatorul, pune husa pe Yamaha.

Didier și Rachid o privesc descumpăniți. Jérôme își aprinde o țigară și suflă fumul în cerculețe tremurînde.

— Ce faci ? întreabă Didier.

— Mă car ! răspunde fata. Mi-e pînă peste cap ! Mai mult pierdem timpul certîndu-ne, decît facem muzică. Nu-i nevoie să insistăm. Mai bine lăsăm totul baltă, acum.

— Ei ! Ho ! O clipă !

— Didier așază grăbit chitara și se repede spre ea. O ia de umeri, o scutură.

— Nu poți să ne faci asta, Léna ! Mauser D e o trupă dată dracului. O să le rupem gura la La Courneuve. Zău, sînt absolut convins de chestia asta ! Sîntem cei mai buni !

Léna se smulge din strînsoare și îl străpunge cu privirea. Un metru cincizeci de furie compactă. Un comprimat de frenezie și disperare al cărui secret îl dețin numai femeile.

— Doar dacă băşicatul ăsta încetează să ne mai saboteze !

Jérôme primeşte în plin o salvă de rachete plecată din ochii cîntăreţei, apoi pleacă privirea.

Rachid supralicitează :

— Eddie e okay, în ceea ce mă priveşte. Încă două, trei seri şi va fi la fix.

Léna :

— Mda, e okay, dar Jérôme face tot ce poate ca să ne scufunde pluta !

Eddie ştie bine că e impecabil. Mai puţin, poate, în „Balada micului arab" (un cîntec al lui Rachid) unde rămăsese un pic de căruţă. Dar a intrat repede în armonie cu ceilalţi. Şi cînd Léna a atacat „Dragostea-Mangustă" cu o voce care îţi sfîşia inima, a urmat-o, practic, notă de notă, la feeling. Didier şi Rachid au aplaudat chiar performanţa.

Şi nu bateristul ăsta de kilu' meu avea să-l facă să tremure, cu remarcile lui prosteşti.

Jérôme nu răspunde nimic. În fine, nu imediat. Trec clipe lungi în care Rachid, Didier şi Léna se măsoară. Eddie continuă să scruteze capătul pustiu al parcării, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de el. Frigul îl cuprinde puţin cîte puţin. Îşi striveşte supărarea în adîncul fiinţei sale, în coşul cu rufe murdare, şi-aşa plin de dezgust şi de visuri risipite.

Şi pe urmă vocea lui Jérôme, uşor behăită :

— Dacă ziceţi voi, de acord, mai încercăm o dată.

Rachid tuşeşte.

Didier îşi drege vocea.

Léna respiră adînc şi îşi şterge nasul cu mîneca hainei. Un gest pe care graţia sa naturală îl face aproape elegant.

Eddie decide că are un cuvînt de spus. Se întoarce spre baterist :

— Dacă mutra mea nu-ţi convine, aş vrea să afli că şi reciproca e valabilă (zbang !). Dar trebuie să ştim să depăşim animozitatea. Loveşte-ţi tobele cu furie, o să te

ușureze. Eu o să mă gîndesc la tine de fiecare dată cînd o să am de executat un solo îndrăcit !

Vorbele și-au făcut efectul. Își descoperă dinții și adaugă :

— Cel puțin vom avea o muzică motivată !

Jérôme îl sondează cu privirea, neștiind unde se oprește mistoul și unde începe umorul. În orice caz, nu dă nici o replică. Apucă bețele încrucișate pe premier și execută un lung și zgomotos solo de baterie, punctat de lovituri surde în toba mare. O defulare diabolică ce se repercutează sub plafonul jos, pentru a se pierde spre capătul parcării.

Didier o sărută pe Léna și-i murmură cîteva cuvinte pe care nimeni nu le aude. Ea ridică apoi ochii încă umezi spre Eddie și-i adresează un surîs palid a cărui semnificație este : „Jos pălăria !“

Trebuie spus că Eddie a dat dovadă de o îndrăzneală rară și de un spirit constructiv care îl surprinde chiar și pe el. În orice altă situație, s-ar fi mulțumit să-l facă K.O. pe baterist cu o directă, lăsîndu-i adresa unui dentist bun...

Rachid ciupește cîteva note pe bas pentru a-i reintroduce în atmosferă. O serie de „kom-kom-tum-kom-kom“, degetul mare lovind două corzi deodată.

Didier dă amplificatorul la tare și ia chitara, în timp ce Léna rebranșează claviatura.

Eddie simte căldura revenindu-i în degete. Are o poftă nebună să cînte. E adevărat că Mauser D e un supergrup. Cel mai bun din zonă, în orice caz. Compozițiile lui Rémo sînt imbatabile prin simplitate și eficiență. Nu rock-ul torturat, nu, ci vechile și bunele armonii cu tot ceea ce trebuie în materie de finețe, ca să pătrundă în suflet.

— Okay, făcu Didier. Reluăm „Solid Baston“. Eddie, încearcă-ți puțin vocea ca să vedem ce iese...

— Ar trebui să cunosc versurile !

— Doar refrenul : „Vino pe asfaltul meu/ Vei găsi esența dură/ Vino să guști din țărîna mea/ Vei simți gustul infernului..."

Léna fredonează melodia. Mîna stîngă a fetei aleargă pe Yamaha.

Eddie își drege vocea. Are timbrul unui cotoi bătrîn în călduri. Cu asta le dă gata pe gagici. Așa i-a făcut curte Lisei, la petrecerea de la Rudy. Îi cîntase „Barjo land", bucată adorabilă, semnată de mîna lui Personne... Paul Personne *.

Didier numără bătînd măsura cu piciorul :

— Un-doi și un-doi-trei...

Primul acord izbucnește în amplificator, cînd un soi de urlet ajunge pînă la urechile lor. Un strigăt cumplit, urmat de altul precis :

— EDDIE ! EDDIE !

O formă răsare din umbră, venind spre ei cu viteza unui glonț.

Eddie l-a recunoscut pe Farid. Un puști de nouă ani care, numai el, și e o colecție nesfîrșită de găinării. Fratele lui, Ahmed, vinde cel mai bun hașiș din împrejurimi.

Sunetul moare brusc. O notă rămîne suspendată în aer. Pare să onduleze interminabil pînă cînd intră în tăcere.

O tăcere ce poartă gustul și mirosul nenorocirii.

Eddie simte cum i se strînge stomacul.

Farid e de-a dreptul răvășit, defazat. Încremenește în fața lui și cade în genunchi, cu fața înecată în lacrimi, părul sîrmos acoperit de praf, scuturat de spasme violente.

— La naiba ! lasă să cadă Eddie. Ce... Ce se petrece ?

Se apleacă, după ce sprijină Gibsonul în picioare, și-l ridică pe puști, ținîndu-l de subsuori. Bluzonul lui din pînză de blugi e leoarcă.

Tremură. Geme.

---

* Cîntăreț francez de muzică pop. (N.T.).

— Explică... zice ușor Eddie.

— Sticleții... îngăimă. Sticleții... L-au omorît pe Ahmed... L-am văzut întins în ploaie... Sînge peste tot...

Eddie are impresia că toba din piept i s-a transformat în piatră rece.

Își caută cuvintele, dar nu găsește nici unul. Pustiu. Îl strînge pe Farid la pieptul lui. Tare. Dureros de tare. Și lacrimile puștiului i se scurg pe trup, ca și cum ar fi ale sale...

4

Prea mult, e... too much.

Iată ce-și spune coborînd de la Farid. Lui Eddie îi răsună încă pîlniile de țipetele mamei și a întregii smala *. Nourredine, Fadila, Djamel și ceilalți. Interziși cu toții. Încolțiți de scîrbavnica realitate. Ahmed n-a murit, dar plumbul de 357 plantat în șira spinării îl condamnă la paraplegie ireversibilă.

Nu va mai sări șicanele în metrou, nu va mai găbji autoradiouri la două sute cincizeci mardei bucata, nu-și va mai vinde haș-ul. Asta înseamnă pensie la nouăsprezece ani. Căruciorul. Betonul blocului pentru vecie.

Prea mult, e too much. Rémo întîi, și-acum Ahmed. Sarabanda neagră. Cui îi va veni rîndul ? În orice caz, se pregătesc chestii într-adevăr nasoale. Ca și cum Zona s-ar arunca la canal cu capul înainte. Prea plin era paharul, prea multe lipsuri și cocleală. Într-o zi trebuia să se verse. Și ca de obicei, celui sărac îi cade pîinea în rahat. Ahmed e un tip pe cinste. E tot ce poate fi mai pe cinste. În orice caz, nu iarba pe care o vinde amicilor și cele cîteva rable pe care le fracturează fac din el un criminal...

Eddie traversează curtea imobilelor și parcările pînă la șoseaua națională. Se lasă de ziuă. Dîre de spuză roză și argintie striază cerul. Autobuze care aleargă spre

* Familie (arabă). (N.T.).

Poarta Italiei încărcate de muncitori cu moace cenușii și zbircite, Baruri care deschid. Pîrîituri de droaște la stop.

Merge o vreme pe Aleea Plopilor și-apoi se întoarce spre brutăria unde lucrează Lise. E acolo. Îl vede trecînd. Eddie îi face un semn cu mîna. E tare drăguță, îmbrăcată cu șortul roz, în picioare, în spatele galantarului plin de pîinici cu ciocolată și cornuri cu unt. Știind că patroana nu poate să-l înghită, nu riscă să intre pentru un pupic. Azi e joi. Vor fi împreună o oră, în timpul pauzei de prînz. Și, ca în fiecare joi, vor face dragoste. Necazul cu ea, e că ar vrea să-l modeleze pe Eddie după chipul și asemănarea ei, să-l pună să muncească serios, să-și găsească un apartament și să plătească rate la un automobil ca să meargă împreună la Fontainebleau, duminica. Timpenii. În orice caz, nu-i genul lui. E clar c-o iubește, dar nu într-atît încît să devină un bleg ferchezuit bun de prezentat părinților.

Îl dor picioarele în ciocate. Se oprește o clipă lîngă grilajul ce înconjoară uzina Kickers, aprinde o papiroasă și privește două pisici năpîrlite urmărindu-se pe un teren viran. Figura lui Ahmed îl lovește peste bot ca un flash orbitor. Ahmed paralizat, întins pe un cearșaf alb. Pentru toată viața. Pentru veșnicie.

Nenorocitul de polițist care l-a glonțuit trebuie să fie pe punctul de a-și redacta, tacticos, raportul. Ce-ar putea aștepta un apaș ca Ahmed de la justiție?... Nimic. Inspectorul Merle e ura cetății. Un tip care-și scoate Magnum-ul 357 așa cum alții își bagă degetul în nas. Un Rambo al cartierului.

Pe Eddie îl mănîncă adesea palmele. Pofta de a lovi. Pofta de a sparge. Dar niciodată n-a simțit o asemenea furie de-a ucide ca în dimineața asta de joi. Ce-ar face el, Merle, dacă ar avea un plumb în șira spinării? Poate c-ar înțelege. Poate că, pînă la urmă, nu i s-ar face decît un bine.

Traversează calea ferată și tropăie pînă la depozit, cu țigara tot în colț. Are nevoie de o petardă puternic dozată ca să se afunde și să uite. Pentru ca figura lui Ahmed să-și reia liniile firești în memoria sa, pentru a-i dispare imaginea de mort, înfiptă în tărtăcuță.

Zece minute mai tîrziu, stă așezat pe saltea. A pus o casetă cu Roxy Music și arde capătul unei bări de shit, deja înnegrit. Muzica îi amintește de Mauser D. Acum s-a hotărît de-a binelea. Din fraternitate pentru Rémo, îl va înlocui în trupă. Vor cînta. Vor merge la La Courneuve și vor triumfa. Rémo se va restabili la fix, ca să înregistreze albumul. În sfîrșit, cam așa vedea el lucrurile. El va fi liantul. Ăsta era rolul său în toată povestea. Se vor descurca și cu Jérôme. Pînă la urmă era și interesul lui să fie selecționați. Probabil că vor avea multă bătaie de cap, dar pentru asta Eddie era pregătit. Prea puține lucruri se duc la bun sfîrșit fără necazuri...

Singura chestie care-l deranjează la Lise e că sărută cu ochii deschiși. Întredeschide ploapele și-o vede fixîndu-l cu niște ochi aproape ieșiți din orbite, ca și cum l-ar privi printr-o lupă ori la microscop. Asta îl întoarce pe dos. Lise scoate un vîrf de limbă. Eddie are gura cleioasă, grea. Se uită la pendula Kanterbrau (un cadou de la maica Josiane). Douăspe' și ceva. Se ridică într-un cot și cască. Lise se lungește peste el, cu fusta din piele ridicată în jurul șoldurilor, cu gioalele trase-n ciorapi negri, zvîrcolindu-se prin aer.

— Salut ! face el.

Un petec de cer cenușiu pătează așternutul. Cei doi se rostogolesc înlănțuiți.

Lise a aflat despre Ahmed. Cu siguranță c-a aflat. Dar, în cartier, faptul că este arab nuanțează al naibii de mult comentariile. Le Pen versus Harlem Désir. Tîmpiții se află toți în aceeași tabără, și tocmai după asta îi recunoști.

Eddie aproape că are chef să uite ghinionul, să se înece în oceanul de dragoste care se unduie sub ochii săi. Să uite. Degetele îi sînt electrizate. Contact ! Părul blond îi cade în cascadă pe față. Lise îi mușcă nasul, gura. El îi alunecă limba în ureche, în timp ce ea se ocupă de catarama centurii. A plecat în căutarea peștelui cel mare zbătîndu-se în vaporașul micuț. Eddie scoate un geamăt de plăcere.

Așa e în toate joiele și sîmbetele. Fac dragoste și-apoi stau la taclale. Eddie îi mîngîie luna plină trăgîndu-i ciorapii în jos. Insinuează degetul în fanta umedă care înmoaie scoica întredeschisă. Ea geme și începe să sufle apăsat pe gură și pe nas în același timp. Cît despre el, „animalul" dă semne de nervozitate. Acul manometrului urcă vertical. Arborează stindardul în timp ce capul i se golește, asemeni unui lavabou. Nu mai are decît un gînd : să intre adînc în mijlocul Lisei. Numai acolo se simte într-adevăr bine.

În aceeași zi, la ora 10,30, strada Faubourg-Poissonnière.

René Silbermann vorbește la telefon în clipa în care Johnny Rock intră în birou. Ex-starul e îmbrăcat într-un costum alb cu revere de mătase, cămașă verde și cravată de piele mov. Părul îi stă aranjat cu grijă, pe spate, lăsînd doar o șuviță decolorată să cadă pe sprînceana stîngă.

Merge pînă la fereastră și aruncă o privire blazată spre coada împănată cu negri, șerpuind pe trotuar două etaje mai jos. Reclama luminoasă a agenției de plasare clipește regulat : BRAK Interjob.

Vocea boss-ului încheie afacerea :

— De acord, vă trimit șase zilieri mîine dimineață. Contractul va pleca prin poștă chiar din seara asta...

Închide. Johnny se întoarce. Silbermann are trăsăturile feței încordate, moaca buhăită. Cu siguranță că a avut un atac de gută. La treizeci și șase de ani, chiolhanurile aproape zilnice și alte mese de afaceri l-au cam dat gata. O privire sub birou îi confirmă supoziția. Silbermann își ține piciorul drept într-un enorm pîslar sprijinit pe o pernă de catifea. Schițează un surîs în colțul buzelor și-apoi se prăbușește pe spătarul fotoliului de piele neagră.

— Tocmai m-am întîlnit cu directorii tehnici de la Libra și Snake. Sînt încîntați de pleașcă. Nici măcar n-a fost nevoie să rediscutăm aportul lor financiar...

Boss-ul își închide agenda. Trage pînă la el un dosar care trebuie să conțină vreo jumătate de kil de hîrțogărie, îl deschide și studiază un top de foi dactilografiate. Înăuntru se găsește totul despre cele douăzeci și patru de ore de la La Courneuve. Contractul semnat de Renaud.

Acordurile încheiate cu echipa tehnică a studiourilor Aquaris unde trebuie să se deruleze auditiile. Clauzele de locație și de utilizare a parcului etc. O muncă de mai multe luni. Dar Johnny Rock a dovedit că e bun și la altceva decît să-și pudreze nările cu coca și leapșa pe păsărică în compania minorelor...

— Vom avea banii lichizi în două zile. Nici ei nu țin să rămînă urme.

De data asta Silbermann nu-și mai ascunde mulțumirea. Ochii i se aprind. Dă încet din cap, gîndindu-se la fondurile secrete ale celor trei case de discuri, Libra, Snake și Decibel, care vor trece în buzunarul său. Cele douăzeci și patru de ore de la La Courneuve erau, fără îndoială, o escrocherie, dar o escrocherie în aur masiv...

— Bine lucrat, Johnny, spuse. La rîndul meu, am obținut confirmarea de la Mondomusic și Pepsi-Cola. Ideea de a sponsoriza cel mai popular concert rock al anului îi încîtă și pe ei. Adunăm de la fiecare cincisprezece procente din bugetul rezervat sponsorizării.

— Rămîne un singur hop, face Johnny. Mai mult de o sută treizeci de grupuri amatoare s-au și înscris. Tipii de la Aquarius sînt îngroziți. Practic, audierea tuturor afonilor ăstora se dovedește imposibilă. Pe de altă parte, chiar dacă totul e fals, trebuie să jucăm jocul ca și cum ar fi adevărat...

Se opri pentru a-și aprinde o țigară și urmă :

— Ceea ce propun e să dăm un anunț prin mass-media, ziare și TV, pentru ca fiecare grup să se prezinte cu o casetă. Judecata se va face în funcție de aceasta. Avînd în vedere că n-a mai rămas decît puțin timp pînă la data limită, cea mai mare parte vor renunța.

Trăsăturile lui Silbermann se contractă violent. Scapă un geamăt. Johnny observă un tremurat dinspre pîslar și spune, compătimitor :

— O nenorocire, guta asta, nu ?

Boss-ul își șterge o broboană de sudoare de pe frunte. E palid și are cearcăne violacee sub ochi. O veritabilă moacă de patron ros de opulență, gîndește Johnny. Pe vremea anilor hippy, îi ura pe tipii ca el. În '68, îi scuipa din tot sufletul. Pe urmă, ce mai, se îmblînzise. După ce numele său părăsise topurile, își îndoise vinul cu apă și cocaina cu lapte praf. Concesii, cum se spune. Acum, cei pe care-i privește cu sfidare și dispreț sînt bătrînii stafiditi. Toți gugumanii conservați în formol de la Woodstock încoace, ascultînd Hendrix și Joplin cu sfințenia cu care alții merg la biserică.

Vocea lui Silbermann și-a schimbat timbrul. E speriată și dureroasă :

— Trebuie să mă pun la regim. Bine, în concluzie : te ocupi cu contactarea ziarelor și a principalelor posturi de radio. Facturezi totul aici. Ideea e bună.

Johnny trage un ultim fum din papiroasă și o strivește în scrumiera de cristal, apoi reia :

— Pentru tricouri imprimate și alte rahaturi e de asemenea aranjat. Totul va fi gata la timp. Împreună cu o echipă de prieteni voi controla standul, pentru a evita orice încercare de sforărie. Îmi trebuie un cec de douăzeci de mii de mărci pentru decont.

— Îl ceri Vivianei cînd pleci, răspunse Silbermann, îndepărtînd o nouă broboană.

Viviane Wagner, amanta boss-ului și contabil-șef, lucrează în biroul de alături. Japița japițelor, premiul întîi decernat în unanimitate de angajații agenției. O tîrfuliță care-și petrece ziua contabilizînd, zgîrciobind, trăgînd de fiecare bănuț și care hăituie pe toată lumea. O siluetă de manechin de la Olida, pe care René o îmbrăca numai în Dior și Channel. Ca și Silbermann, a urcat treptele afirmării în goană, strivind destule degete în trecere.

Interfonul tocmai țîrîie. Ea e :

— René ? Un apel pentru tine, pe linia 2. E Michel Luccioni de la casa de discuri Decibel.

Silbermann aprobă și ridică telefonul apăsînd pe buton. Johnny aprinde altă țigară. Adulmecă un pic. Puțină coca ar fi bine venită, dar se abține. Boss-ul nu

suportă chestiile astea în fața lui, iar el a trecut de vîrsta cînd își rula stick*-uri în WC-uri. Ascultă cu o ureche convorbirea, ștergîndu-și în același timp reverele de mătase.

Luccioni e un gămân. Pentru banii care-i dă vrea să-și tragă cît mai mult spuza pe turta lui, propulsîndu-și cît mai mulți protejați și devansînd „casele" concurente, Libra și Snake. Johnny a mirosit în el rechinul de cea mai josnică speță.

Cacialmaua e următoarea : formațiile amatoare n-au, în fapt, nici o șansă dacă nu sînt născute de unul din cele trei stabilimente. Așa-zisa trambulină destinată să lanseze formațiile rock lipsite de suport comercial, se dovedea a fi o fata morgana. Mai iluzorie decît o bucată de vată de zahăr. Cele trei formații cîștigătoare ale concursului vor fi desemnate încă înainte de începerea lui. Adică fiecare casă de discuri aflată în combinație prezintă mai multe formații care îi convin și care răspund imaginii sale de marcă. Printre ele se află campioana, cea pe care a decis s-o ridice la rangul de star. Libra, Snake și Decibel varsă milionașele lui Silbermann, care se ocupă cu eliminarea, printr-o așa-zisă selecție, a formațiilor „fără acoperire", venite din cele patru colțuri ale suburbiei. Sărmanii nenorociți care repetă în garaj, cu afișul celor douăzeci și patru de ore de la La Courneuve așezat lîngă inimă, ar face mai bine să-și pună pofta-n cui, căci, pentru ei, totul e pierdut de la început. Totul e trucat. Trucat pentru că Silbermann nu face opere de caritate. Lansează imensa mașină mediatică, însoțită de intoxicarea publicitară numai pentru un profit imens. O condiționare îngrijit pregătită, căreia publicul nu-i poate rezista. Contează chiar pe „cooptarea", în plasa abil întinsă, a marginalilor uniți pentru această ocazie sub flamura „Rock-Zone". Libra, Snake și Decibel au succesul asigurat. Bineînțeles va exista, totuși, un mănunchi de formații selecționate după audiție, dar tipii de la Aquarius au ordin să le întîrzie pe cele mai periculoase. Vor intra în

* Țigară cu drog. (N.T.).

scenă în finalul programului, în zori, cînd mulțimea de agitați va fi sătulă pînă peste cap și nu se va mai gîndi decît la plecare, pentru că jocurile vor fi fost deja făcute și cîștigătorii suiți pe podium.

Johnny nici nu-și dă seama că Silbermann a închis telefonul. E cufundat în gînduri. Rockul e putred, acaparat de afaceriști precum boss-ul, mînă-n mînă cu bancherii, cu publiciștii avizi de mari lovituri și cu directorii muzicali visînd să intre în Top 50.

— Porcul ăsta vrea ca sigla casei Decibel să fie imprimată pe zepelin ! aruncă Silbermann trîntind pumnul pe birou.

— Imposibil ! Europe 1 și Canal Plus * au exclusivitatea, face Johnny. Ei finanțează dirijabilul și vor refuza orice concesie. Nici măcar nu trebuie să te ostenești să-i mai întrebi.

Boss-ul se răstoarnă pe spătar cu un suspin de descurajare. Își duce mîna la inimă ca pentru a se asigura dacă funcționează încă și rostește dintr-o suflare :

— Amenință să vîndă pontul dacă nu ne descurcăm ca el să obțină ceea ce dorește... Ne dă o zi.

Johnny ridică din umeri.

— Și de ce crezi c-ar face-o ? Decibel s-a băgat în rahat pînă-n gît.

Silbermann e livid, desfigurat. Înghite cu greutate saliva și slăbește nodul cravatei înainte de a continua :

— E decis să se retragă și să convoace presa pentru a dezvălui impostura.

Johnny sare literalmente de pe scaun :

— E o păcăleală ! Are prea mult de pierdut.

Boss-ul dă cu tristețe din cap :

— Nu, Johnny, are totul de cîștigat. Sacrifică ceva bani, dar, în ochii opiniei publice, Decibel devine imaginea însăși a onestității și integrității morale. Se vede din avion : firma care denunță escrocheriile sistemului. Lovitura. O mutare publicitară formidabilă pentru ei...

Se oprește o clipă și adaugă cu vocea frîntă :

---

* Europe 1 = post de radio ; Canal Plus = canal de televiziune. (N.T.).

— Pentru mine, înseamnă ruina. Scandalul. Creditorii se vor arunca asupră-mi și-o să mă trezesc în închisoare...

Johnny nu răspunde nimic. Cugetă. Zepelinul afretat de Europe 1 și Canal Plus trebuia să se rotească deasupra parcului La Courneuve pe durata întregului concert, echipă a televiziunii înregistrînd show-ul integral. Mai multe miliarde investite și drepturi de retransmitere fabuloase, decurgînd din vînzarea către canalele europene. Nici vorbă nu putea fi să compromită toate astea.

Interfonul tîrîie din nou. Vocea Vivianei anunță

— Vorbești cu Alcatel pe linia unu ? E directorul de la personal.

Silbermann se îndreaptă, purtînd masca durerii pe față. Apasă butonul „speak"

— Sînt în ședință. Îl sun mai tîrziu.

Johnny s-a ridicat. Merge pînă la fereastră. Coada negrilor s-a mai alungit de adîncaturi. Privește trupurile aduse de spate, slabe, cu figuri triste și scofîlcite. O lumină cenușie scaldă toată această umanitate în derută. Cîteodată se întreabă cum se simte Silbermann în postura de vînzător de oameni.

Tăcerea se prelungește. În fine, fără să se întoarcă, Johnny aruncă :

— Mă ocup eu de Luccioni. Pînă mîine își schimbă el părerea...

5

Eddie stă întins pe spate, cu un braț sub cap, o Marlboro înțepenită în colțul gurii și gol pușcă. Țintește îmbinarea grinzilor deasupra lui și mai ales cuibul de rîndunele agățat de montantul metalic. O pereche de ciripitoare se instalase cu două zile în urmă. Cu siguranță că se-ntorceau din Africa. Norocoasele. Ce n-ar da să aibă și el o pereche de aripi, ca s-o taie de-aici...

Lise se sprijină în cot, cu privirea pierdută, părul căzîndu-i, soare, pe umerii goi. Triunghiul de catifea neagră lucește ușor între picioare. Mai sînt prezente haloul luminos al lămpii cu gaz, muzica lui Matt Bianco și volutele de haș' plutind în jurul lor.

— Nu te-ntorci la brutărie ? întrebă el.

Ea scutură din cap, botoasă.

— N-am chef !

Evident, gîndește Eddie, faptul că-l vedea pe el frecînd-o toată ziua nu o prea motivează. Își crispează un pic fălcile. Scrumul țigării se rostogolește pe piept, atingînd cîteva fire de păr. Simte vrajba venind. Mereu același subiect arzător la ordinea zilei. Încearcă o diversiune in extremis.

— Trebuia să le vezi moacele cînd am început să cînt solo. Chiar și Didier, care mă cunoaște, era făcut praf ! Nu mi-am ieșit din mînă. Fără să mă laud, cred că sînt un mare chitarist ! De ce n-ai veni și tu la repetiția din seara asta ?...

Eddie n-a întîlnit-o niciodată pe mama Lisei, dar cînd fata strînge din buze așa și suspină pe nas cu aerul că nu pricepe ceea ce i se spune, are impresia că o vede pe bătrînă.

— Fii serios, zice ea. De ce-aș veni ?

— Păi, ca să asculți...

— Te prefer atunci cînd cînți singur și numai pentru mine.

Eddie se ridică în capul oaselor. Îl omoară cu remarcile ei prostești. Fluidul care se stabilește între patru muzicieni branșați împreună, energia, feelingul, chestiile astea Lise nu reușește să le prindă. Descurajant. Cu toate astea, e esențial. Cîteodată se întreabă cum poate fi îndrăgostit de o gagică care nu pricepe o iotă din muzică.

În clipa aceea, aragazul începe să fluiere furios, cercul micilor flăcări scade lent. O ultimă porție de gaz rîgîie pe țeavă, și pe urmă neantul, gaura neagră. Sfîrșitul buteliei. Iar în buzunar suflă vîntul. Pătura-perdea se saltă ondulînd. Puțin praf se ridică în aer. Curentul îi face să tremure. Lise se aruncă sub plapumă chirăind. Eddie stinge mucul în scrumiera Martini și o ia rapid pe urmele ei.

— Cum poți trăi într-o gaură de șobolan ca asta ? începe ea. Pentru Dumnezeu, Eddie, n-ai nici un pic de mîndrie în tine ! De ce nu-ți cauți de lucru ?

Iată, își zice, am ajuns. Nu-i cu putință să i-o retezi. Cupletul servici-păpici-somnici. Predica debilă.

— Pentru că n-am intenția să mă las scopit ! Prefer să stau pe margine. Și pe urmă, pupă-mă undeva cu ideile tale de pensionară ! N-ai decît să-l îmbrobodești pe băiatul măcelarului. I se scurg ochii după tine. O să ai o friptură în fiecare seară, încălzire centrală și TV în culori !

Lise a încasat-o în plin. Are respirația tăiată. Ochii îi fac ca la flipper. Trei lămîi. „Same player shoot again." Eddie o ia pe după umeri, încercînd s-o împace. Ea se smucește, mocnind de furie. Alunecă de pe saltea urlînd :

— Nu mă atinge ! Nu ești decît un nemernic ! N-ai decît să te scalzi în propria-ți scîrnă ! Eu m-am cărat !

Sare în picioare și-și culege slipul pe care și-l pune, păstrîndu-și cu greu echilibrul.

— Ei ! Așteaptă. Lise... Nu fi proastă. Ar fi trebuit să începi să mă cunoști...

Ea i-o taie, mai ceva ca un brici :

— Nu mai vreau să te cunosc, Eddie ! M-am săturat. Vrei să rămîi așa cum ești. Rămîi. Dar fără mine. Știi cum o să sfîrșești...

Se oprește în mijlocul frazei, ca și cum i-ar fi frică să meargă mai departe. Eddie o privește cum își mușcă buzele pline de fiere. Și cuvintele țîșnesc ca un cuib de șerpi :

— Ei bine, o să sfîrșești ca Ahmed... Pentru că tipii ca tine nu cîștigă niciodată !

Ce-a spus ? Simte un val îngrozitor strivindu-i stomacul și înecîndu-i măruntaiele. Un val de furie teribilă pe care nu-l poate stăpîni. Cum poate să se prostească în asemenea hal, pe spinarea unui prieten condamnat la scaunul rulant pentru tot restul vieții ? Cea care stă în fața lui, îmbrăcîndu-și puloverul, nu mai e fata cu care tocmai a făcut dragoste, e toată mizeria lumii, toată lașitatea troglodiților ascunși în spatele ușilor blindate. Prea mult, e too much. S-a ridicat în picioare fără să-și dea seama, încordat ca un resort, și i-a aplicat o pereche de palme care răsună în depozit cu zgomot de lemn pocnit de beton.

Și pe urmă tăcere.

Insuportabilă tăcere.

Eddie cade în genunchi, cu fața ascunsă în palme, cu trupul scuturat de hohote de plîns :

— N-ai dreptul, Lise ! N-ai dreptul să spui asta !

Cînd își ridică privirea, ea a și coborît scara. Pașii ei se îndepărtează azvîrlind pietricelele.

CLAP. Sfîrșitul casetei. Muzica se oprește. Aude un ciripit persistent deasupra lui. Privește. O rîndunică zboară sub grinzi descriind cercuri complet aiurea. Vede penajul de pe pîntece zbîrlit, ochișorii negri înspăimîntați. Țipetele se accentuează, săgetînd spațiul gol și dezolant,

chemîndu-şi tovarăşul sau tovarăşa, fugind din cuibul pustiu pentru a reveni la el, implacabil.

Eddie îşi spune că nu eşti niciodată singurul care eşti singur pe lume.

— Mai bine ai fi rămas în Africa, proasto !

Ora 18. Strada Saint-Denis, Paris.

Léna se cuibăreşte în impermeabilul pictat leopard. Un tip o fluieră. Grăbeşte pasul. Tocurile îi alunecă pe pavajul umed. Trece strada Cossonnerie şi întrezăreşte maşinile blocate pe cele patru benzi. E ora ambuteiajelor pe bulevardul Sébastopol. O panglică portocalie traversează cerul pe deasupra imobilelor. Ultim fir de zi înaintea marii nopţi.

Neoanele roz şi albastre ale sex-shop-urilor străjuiesc strada. O mulţime de tipi cu priviri alunecoase se lipesc de ziduri, încetinesc pentru a se holba la anunţurile pictate pe vitrine. „Proiecţie în cabină privată." „Două filme în preţul unuia singur." „Special-anal." „Sîni mari." „Hetero-Homo-Lesbiene." Mai încolo, peep-show-urile. Acolo se duce. La „Go-go Girl", mai exact. O platformă rotitoare înconjurată de oglinzi în care se vede sub toate unghiurile în costumul Evei. De fiecare dată, acelaşi lucru : nu se poate împiedica să nu-şi imagineze privirile bărbaţilor scurgîndu-se de cealaltă parte a oglinzilor. Mîinile lor jilave. Jeturile de spermă captate în şervetele de hîrtie. Nu se poate împiedica. Chiar dacă banii n-au nici miros, nici faţă. Chiar dacă bancnota de cinci sute pe care o mototoleşte la plecare o face să uite mizeria sexului şi miile de singurătăţi care se masturbează între Piaţa Inocenţilor şi bulevardul Saint-Denis...

Aruncă o privire spre vînzătorul de haine vechi înainte de a traversa strada Réaumur. Mirosul de cartofi prăjiţi de la Love-Burger aproape că-i face poftă. Se împiedică. Stopul e pe galben. O maşină de poliţie se opreşte la colţ. Tipul din spatele ei îi atinge în treacăt fesele cu o privire pofticioasă. Căcănarule ! Observă restaurantul grec, dar vederea bucăţii de carne de pe rotisor, transpirînd grăsimea în stropi imenşi, îi face rău. O să ha-

lească mai tîrziu, înainte de repetiție. Oricum are un nod în stomac. Angoasă, stare de leșin. Ca și cum ochii anonimi ai spectatorilor ar dezbrăca-o deja.

„Go-go Girl" se anunță în roz și verde. „Cele mai frumoase fete din Paris, în întregime goale, doar pentru douăzeci de franci." Léna silabisește mecanic inscripția care împodobește vitrina. Surîsul îi e amar. Pe naiba! Un cur de oraș satelit, un cur din „Zonă" vor privi bolnavii ăștia. Un cur de BLOC, da! Tot ceea ce-și dorește e să nu fie chemată în „cabina privată", pentru că acolo ea nu mai rezistă. Evident, fata care e chemată are o primă, dar cîte trebuie să suporte...

Trei japonezi cu ochelari se opresc lîngă ea și încep să bolborosească în nipona răsfoind un ghid al Parisului-noaptea.

Intră, traversează standurile tapetate cu reviste porno și se îndreaptă spre ușa din spate.

— Salut! zice închizînd înapoia ei.

Două fete stau așezate în fața mesei de machiaj și a oglinzii mari care acoperă tot peretele. Rampa luminoasă le descoperă fețele grosolan fardate, aproape clovnești. Una e pe punctul de a-și pune o perucă roșcată. O cheamă Marysa. Are aproape patruzeci de ani, dar e bine făcută și o moacă simpatică. E în pielea goală și vîrfurile sînilor seamănă cu zmeura prea coaptă. Cealaltă, Barbara, are niște craci imenși, o talie de viespe și țîțe injectate cu silicon. E gata pentru show, îmbrăcată într-un șal de muselină albă, ridicat pe laturi.

— 'seara! spun ele într-un glas.

Cabina e supraîncălzită, ca de obicei. Un megafon agățat deasupra ușii care face legătura cu scena păcăne o muzică disco.

Léna își scoate impermeabilul. Se așază pe un scăunel cu trei picioare și-și trage tee shirt-ul marcat „Rock-Greu" pe deasupra capului.

— Cum merge? întreabă Marysa.

— De minune! răspunde aprinzînd o Rothmans roșie.

Și-apoi începe să se machieze gîndindu-se la Didier. Dacă ar descoperi ce face în fiecare luni și joi seară, s-ar întîmpla o nenorocire. De două luni, de cînd e

angajată, reușise să-l ducă de nas. Baby-sitting la sora ei și alte aiureli. Și la urma urmei, nu trăiau împreună. La douăzeci și doi de ani, locuia încă la babaci. Dar își spunea că, într-o bună zi, de ce i-e frică nu va scăpa. Va debarca aici și va fi rușinea lumii.

Încearcă să-și alunge gîndul cel rău din minte, dar mîna îi tremură. Albastrul pleoapelor dă pe din afară. Se afurisește. Se străduie să se concentreze recitînd versurile din „Dragostea-Mangustă", un cîntec pe care-l adoră. Cel mai bun al lui Rémo. Țigara care se consumă în scrumieră o face să plîngă. Marysa o observă, căscînd ochii.

— Ceva nu e-n regulă cu tine...

Și pe urmă se aude vocea tipului de la ghișeu susurînd în megafon. O prezintă pe Barbara. E rîndul ei.

Barbara e deja lîngă ușă. Își înfoaie cu amîndouă mîinile coafura de culoare închisă și două secunde mai tîrziu e de cealaltă parte.

Léna o privește pe Marysa ochi în ochi. Spune :

— Mi-e frică să nu mă găsească aici prietenul meu, într-una din serile astea.

— Rahat, face Marysa. Ești aici ca să-ți cîștigi mangoții. Ce-ar mai găsi de zis fantele tău...

— E un pur. N-ar suporta.

Marysa culege un dezabieu cu franjuri și ridică din umeri.

— Prostii ! E pur ca un cur !

— E un artist, unul adevărat, pledează Léna.

— Pff ! Ăștia-s cei mai răi !

Intră Sammy. Sammy e patronul. Un gras țigănos, cu trabucul mereu înfipt în clonț, costum cu dungi. Tipul macho.

— Salut, păpușă ! îi aruncă Lénei.

Și înainte ca Léna să poată reacționa, palma lui cu degete groase îi strivește un sîn, delicat ca o fadromă.

— Jos labele ! țipă ea.

Sammy izbucnește într-un rîs obscen. Léna e singura fată de la „Go-go Girl" care nu a trecut prin patul lui. Nici măcar pentru o probă de microfon. Nimic. Oailei ! ! Tocmai asta îl excită. Așteptarea. Suspensul. Pentru că,

oricum, o va avea într-o zi sau alta. Chiar de va trebui s-o forțeze un pic.

Contemplă insolenta șuviță roșie care i se răsucește pe frunte. Ochii care îl săgetează. Și deodată știe. În seara asta o vrea. Va arunca niște pahare de scotch pe gît și după aia o va chema în cabina privată. Asta e șmecheria. Nu va putea să dea înapoi. O încolțește. O face. Și pe urmă... dosar închis.

— Știi că mă exciți, puicuță !

Marysa se amestecă.

— Potolește-te, Sammy. Dacă ai nevoie de o tîrfă, strada e a ta. Noi nu sîntem aici pentru asta !

Înghite saliva de pe trabuc și scutură capul cu un rictus pe cît de idiot pe atît de rău.

— Pe tine, îndesato, nu te-am sunat încă !

Léna e în picioare, cu sfîrcurile agresive și pieptul ridicîndu-se și coborînd în ritmul respirației mînioase. Sammy întruchipează toată refularea acestei lumi. Bani. Aroganță. Puterea și viciul. Își amintește fugitiv de Didier și o trece un fior. El l-ar strivi pe obezul ăsta fără să clipească.

— Mă faci să vomit, Sammy ! îi replică ea. Cît despre aia a mea, poți să-i pui cruce. Sens interzis !

Grasul pălește. Havana îi tresaltă nervos. Furios, se abține și returnează disprețuitor :

— Proasta de tine ! Ai să-ți înghiți cuvintele. Așteaptă tu și-ai să vezi !

Léna îi întoarce spatele și se așează. Marysa trage spre ea cutia cu fard Estée Lauder aruncîndu-i o ocheadă cu înțeles. Și în timp ce Léna își etalează o alunită de cremă pe pomeți, vede privirea lui Sammy în oglindă. O privire murdară, obscenă, vîscoasă. Cu toată căldura din încăpere, vederea ei îi face pielea buburuze...

Renault-ul 4 L părăsește brusc șirul mașinilor oprite și se lansează pe banda rezervată taxiurilor. Reflexele bulevardului fac ca trotuarele să fie indistincte. Bălți de lumină segmentată în care se poate vedea ploaia țopăind.

Rachid e aplecat peste volan, completamente absorbit de condusul mașinii. Care, în paranteză fie spus, apar-

ține vărului Ferhat. N-are nici măcar cinci mii de kilometri la bord și înăuntru plutește încă mirosul de nou. N-are nici un interes s-o zgîrîie, altminteri ar declanșa o adevărată tragedie ! E genul de responsabilitate pe care Rachid nu poate s-o sufere dar Didier era într-un asemenea hal de nervi cînd a venit să-l caute încît n-a ezitat o secundă. Dacă nu intri-n rahat pentru un prieten, atunci pentru cine ?

Și fiindcă veni vorba de Didier. Stă înfipt în scaun, mut, înțepenit, prostit. Ai zice că-i un munte de disperare. Numai că Rachid știe ce-i în el : două megatone de furie gata să explodeze. N-a fost posibil să-l întoarcă din drum. Firesc. Un tip care e cu o gagică, nu mai e în toate mințile.

Rachid vede culoarea galbenă și apasă adînc pe pedală. Un taxi stă lipit în fundul lui, aruncîndu-i nerăbdătoare apeluri cu farurile pentru a se da la o parte. El accelerează și mai mult, profită de o gaură și se aruncă înapoi în fluviul de mașini de pe bulevardul Sébastopol.

— Imediat ce poți, o iei la stînga, face Didier abia descleștînd dinții. Mă lași în colțul străzii cu curve...

Semnalizări. O privire în retrovizor. O camionetă trece la mustață, și Rachid virează ca să intre pe strada Réaumur. În același timp, își face socoteala. Dacă-l lasă pe Didier să se care singur la peep-show, afacerea riscă să ia o întorsătură urîtă. Cafteală și masacru. La naiba, gîndul că Léna se dezbracă la fundu' gol pentru o adunătură de ginitori cu ochii umezi îl depășește. Și asta ca să-și plătească ratele sintetizatorului. De acord, sînt cu toții care mai de care mai săraci, dar ar fi găsit o soluție ceva mai cool dacă ar fi expus problema. Da' nu, eu, Léna, mă descurc singură ! N-am nevoie de băieți ! Rezultatul : Minette, prietena lui Jérôme, a pîrît-o lui Didier. Nimic altceva decît gelozia. Maryse nu suportă ca Léna să fie vedeta. Încă de anul trecut încercase să semene zîzania povestind tuturor că Léna voise să-l agațe pe Jérôme. Tîmpenii. Léna e gagica unui singur tip : Didier. Nu degeaba și-a tatuat o chitară pe braț cu următorul text : „A ta, pe viață."

Ștergătoarele încep să scîrțîie. Ploaia s-a oprit. Frînă la stop ; strada Saint-Denis e blocată de vehicule.

— Nu te las singur, zice Rachid privindu-și prietenul drept în ochi. Și-apoi, trebuie să fim cel puțin doi pentru o operațiune de comando !

Parchează cîș și parcurg strada căutînd numărul, îmbrîncind tîrfele și doritorii de funduri care intră și ies de la sex-shopuri. Cînd neonul de la „Go-go Girl" se arată vederii, Rachid îl invocă pe Allah și pe profetul său ca Maryse să fi mințit. Să nu fie adevărat. Pentru că Didier vibrează ca o baterie atomică și în aer plutește ceva putred, ceva nesănătos...

— Ei ! Nu te prosti ! face. O salți pe Léna și o tăiem. Da ? Fără scandal...

Didier a și dat la o parte draperia din pînză groasă, îndreptîndu-se direct spre fundul dughenii.

6

Senzație de coșmar ! Léna unduie șoldurile, așezată în patru labe pe platforma rotitoare, cînd aude anunțul :

— Léna este chemată în cabina specială ! Domnilor, grăbiți-vă să alegeți. Frumoasele de la „Go-go Girl" sînt gata să vă satisfacă fantasmele cele mai nebunești...

Își vede blănița dansînd în oglinzi. Și fundu-i deschis ca un fruct copt. Sînii care i se leagănă greoi. Simte privirile care o ling și o violează pe fondul muzicii disco. Încearcă să alunge imaginea care o hărțuie. Oglinzi, oglinzi ! Trupul său pe toate părțile, decupat în felii obscene. Trupul său cercetat, descifrat de ochi anonimi, invizibili. E ca și cum Didier ar fi acolo, chiar în spatele ei, privind-o cum se tăvălește ca o cățea în călduri.

Senzație de coșmar ! Rușinea !

În sfîrșit, Léna se ridică. Adună bikini-ul din lamé și se grăbește spre ieșire. În cabină sînt două fete noi. Una cu țîțe uriașe, cu pielea îngrozitor de albă și straturi de osînză pe burtă. Cealaltă e mai degrabă drăguță, dar are o înfățișare dură și trăsături săpate parcă în piatră.

— Salut !

— Bună seara !

Își trage chiloții și îmbracă un combinezon transparent. Ținuta pentru cabină. Oh, la naiba ! Ce-o mai aștepta-o și de data asta ? Dacă ar putea să tragă chiulul... Dar nenorocitul de Sammy e implacabil în privința asta. O gagică, una care refuză o ședință în „specială", e pur și simplu

dată afară. I-au mai rămas cinci rate de plătit pentru sintetizator. Nu trebuie să se dea bătută. Nu încă !

Culoarul se scaldă în semiobscuritate. Becul își pișă lumina la capătul unui fir răsucit. Iată ușa. Léna intră.

Două bănci față în față. Bucăți de șervețele de hîrtie zac pe mocheta găurită de țigări. O scrumieră cu picior. Un afiș „greu" prins cu scotch pe zid. Și mirosul ! Mirosul ăsta de sulă rîncedă...

Nimeni. Își spune că tipul s-o fi răzgîndit. Ar fi prea frumos ! Contemplă prostește ușa. Dumnezeule mare, fă să nu se deschidă ! Fă ca...

Ușa se deschide. Léna bate în retragere văzîndu-l pe Sammy profilîndu-se în cadru. Capcana.

Totul încetinește subit. Fiecare detaliu, fiecare impresie răsar cu o claritate înspăimîntătoare. Sammy are mișcări de insectă. Léna se sufocă. Țipătul i se îneacă în gît. Gîndacul păros o agață de umăr și îi sfîșie combinezonul. O strivește de perete aruncîndu-i în nas o răsuflare cu iz de pivniță.

Capcana. Léna simte cum o apucă greața. Două degete pătrund în chiloți și alunecă spre fantă. Se zbate, lovește cu pumnii închiși. Scenă de coșmar. Mecla lui Sammy, enormă, imundă, lucitoare de sudoare, îi scuipă cuvintele cu stropi de salivă :

— Stai cuminte, tîrîtură, sau te bat !

E pierdută. Acum, dacă a căzut în fundul prăpastiei, poate să întindă mîna, să cheme, să implore cît o vrea. Împrejur, e pustiu. Vidul cosmic. Mai singură nu e decît moartea...

— Unde-i Léna ?

Gagiul de la ghișeu ridică o privire tîmpă asupra lui Didier, pe urmă îl măsoară pe Rachid cu neîncredere. În fața lui se află o serie de fotografii sub plastic. Fete goale. Vedetele de la „Go-go Girl".

— Nu e disponibilă, răspunde. E în cabină.

În spate, o serie de uși dispuse în semicerc, numerotate. Didier se uită într-acolo.

Tipul continuă :

— Pe scenă evoluează un cuplu de lesbiene. Merită să aruncați o privire. Vreți să intrați ?

În fracțiunea următoare se aude țipătul Lénei. Depărtat. Sufocat. Didier l-a recunoscut. Țîșnește.

Rachid îi acoperă spatele. Nu e nimeni în dugheană în afară de ei. Apasă pe buton și lama șișului iese amenințător :

— Nici o mișcare, îi spune vînzătorului de fese. Am venit după o prietenă. Bunică-sa e într-o stare gravă, înțelegi, și o cheamă...

Celălalt aproape că-și înghite omușorul. Șișul strălucește în raza de lumină. Se dă un pas înapoi și nu mai mișcă ! Abia dacă îndrăznește să respire !

Didier se oprește o clipă în fața ușii care zice „cabină specială". Dinăuntru vin semne de luptă. Își ia elan și trage o lovitură strașnică de picior în dreptul clanței. Yala cedează și ușa zboară de perete.

Léna e goală, întinsă pe banchetă. Un tip gras tocmai își freacă duda deasupra ei. Léna țipă din răsputeri. Dîre roșii îi brăzdează obrajii și un firicel de sînge îi curge din nara dreaptă. Didier se aruncă, îl apucă pe gras de guler, îl întoarce și îi izbește un genunchi drept în boașe. Ceea ce provoacă un zgomot de băsică înțepată care strigă de moarte. Tipul se prăbușește tăvălindu-se de durere. Obiectul i se dezumflă brusc.

Léna rămîne nemișcată o vreme. E mută de uimire.

Didier :

— Unde-ți sînt țoalele ? O ștergem.

O apucă de încheietura mîinii, o ridică și o scutură bine. S-a săturat, e la capătul nervilor.

Ea ridică fruntea ca un robot și bîiguie :

— Didier... Didier...

Sammy se tîrăște pe mochetă smiorcăindu-se, strîngîndu-și mîinile deasupra podoabei pe jumătate distrusă. Didier nu se poate reține. Vîrful cizmei lansat cu ferocitate îl atinge direct sub bărbie. TROSC !

Apare Rachid. În spatele lui se aud țipete și agitație. Face ochii mari în fața tabloului pe care-l vede. Grasul

a înțepenit. E întins pe spate cu gura căscată. Podoaba lui trei-piese are aspectul unei dezgustătoare ciulamale.

— Te-ai sonat ? zice arabul.

Léna își revine. Se acoperă în combinezonul sfîșiat și se repede spre cealaltă ușă. Culoarul e, în continuare, gol. Fără să-i răspundă lui Rachid, Didier îngenunchează și controlează prin buzunare halca de carne. O voce cheamă din capătul celălalt :

— Sammy ? Ei ! SAMMY ! SAMMY !

Rachid precizează :

— Cineva a chemat potera...

Lena :

— Mișcați-vă fundul, ce dracu' !

Un girofar albastru împroașcă pereții. O iau la trap spre cabină. Cu foc în călcîie. Léna se îmbracă din mers. Alertă de gradul trei. Voci. Strigăte. Scara. Un etaj. Două. Trei. Patru. Sînt cu sufletul la gură. Scot frînturi de cuvinte. La șase, o curvă le face : „Salut, motăneilor !" Și pe urmă, acoperișul. Tabla e în pantă, alunecoasă. Le țîțîie fundul de frică. O scară de fier. Se cațără. Se tîrăsc. Coboară. Ploaia îi orbește, îi îngheață. Între două coșuri întrezăresc luminile neoanelor, jos. Ferestre se aprind și se sting. Didier strînge mîna Lénei. Ceva-i galopează în piept. Viața. Léna se aruncă în brațele lui, plîngînd. O sirenă țipă foarte departe. Panorama Parisului noaptea și ceață artistică...

La aceeași oră, în localitatea Acacias, al patrulea subsol.

Eddie și Jérôme au terminat cu instalarea sculelor. Farid, puștiul, le-a dat o mînă de ajutor ca să mute amplificatoarele și instrumentele stocate la parterul imobilului. Acum îi așteaptă pe ceilalți pipînd o țigară. Cu moralul, sînt la pămînt. Jérôme a auzit la postul de radio Europe 1. Din cauza unor regretabile limitări de timp, organizatorii celor douăzeci și patru de ore de la La Courneuve modifică sistemul de selecție... Nenorocire ! Mauser D se îndreaptă lugubru spre naufragiu. Doar dacă...

— Numai Fetnat ne poate ajuta, declară Jérôme fără să-și dezlipească ochii de la tenișii proaspăt spălați. Îl cunoști pe Fetnat ?

Eddie aprobă din cap. Trage un fum și îi trece Marlboro-ul lui Farid, care-l fumează pînă la filtru.

Fetnat e antilez. O iubire de băiat. Mereu în formă. Campion la tam-tam, bongo și alte percuții. Prenumele, Fetnat, bătrînii lui i l-au luat din calendar. Cînd a fost să fie, era sărbătoarea națională*. E prim asistent într-un studio de înregistrări, aproape de Poarta Vanves. Mixajele lui sînt de mare maestru. Eddie își amintește de jam-session-urile executate împreună cu el și Didier la MJC*. Mda, un tip pe cinste !

Jérôme își urmează ideea :

— Ar fi o chestie genială ! Am putea înregistra o casetă, ca să ne prezentăm la timp. Ne rămîn patru zile.

Moment de tăcere. Eddie privește spre intrarea parcării. Rachid și Didier ar fi trebuit să ajungă. Se prea poate să fi auzit noutatea la radio și să se fi lansat pe-o pistă. Léna e baby-sister la soră-sa. Îi anunțase că n-o să vină.

— Chestia asta nu-mi miroase a bine... aruncă Eddie după o vreme.

— Ce ?

— Schimbatul regulilor pe durata jocului. Și-apoi împuțiții ăștia sînt niște adevărați rechini. Case de discuri, producători. Imaginează-ți combinațiile în care se bagă, ca să obțină vaca cea grasă de muls...

Scapă un oftat dezgustat. Farid e înțepenit în geaca de piele, cu aripile strînse la piept.

— Ți-e frig ? întreabă Eddie luîndu-l pe după umeri.

Mogîldeața scutură capul cîrlionțat. Trist. Nu-i nevoie să-l întrebi la ce se gîndește. E ca și cum Ahmed ar fi printre ei, întins pe ciment, gol, mizerabil, inert. Lui Eddie i se strînge inima. Ce naiba face el aici, sub zece mii de tone de beton rece, căutînd un plan de salvare ?... Pentru cine ? De ce ? No future. Tot ce-ți poate

---

* Fête Nationale (fr.).
* Casă de cultură pentru tineri. (N.T.).

oferi viitorul e un glonț de 357 în spate. Bulevardul existenței e o fundătură de unde dispari, abia lăsînd o dîră pe un zid.

Jérôme reia firul conversației :

— M-ar mira să fie trucat. Un tip ca Renaud n-ar accepta niciodată să reprezinte o escrocherie.

Eddie simte că se enervează. Jérôme e portretul robot al fiului de burghez, naiv și prost în același timp. Îl calci pe degete, și el își cere scuze și întreabă de marca bocancilor !

— Că prost mai ești ! Doar n-o să-și facă publice învîrtelile prin ziare ! Totul e mișcare subterană. Legea tăcerii, n-am văzut, n-am auzit, perdea de fum !

Tăcere. Eddie își aprinde o țigară. Farid pare că a adormit. Chitara Gibson e întinsă pe amplificator. Are chef să cînte dar nu face un gest. Ascultă respirația regulată a puștiului.

Jérôme, ușor încurcat :

— Sper să nu-mi porți prea multă ranchiună pentru data trecută. N-am fost drăguț cu tine. Eram îmbîcsit rău. Am fost un prost...

Eddie surîde :

— Fii liniștit, amice, tot așa ai rămas.

Iar tăcere. Jérôme reîncepe să-și contemple tenișii. Sînt atît de albi, încît e aproape stingheritor.

Zece mi de tone de beton rece. Eddie închide ochii și-și apleacă obrazul asupra frunții lui Farid, încercînd să-i dea ceva din căldura lui.

Tartine și Gégé sînt acolo la ora stabilită. Johnny Rock îi găsește în fața unui lapte cu căpșuni. În jur, barul american e în sărbătoare. Doi tipi prăbușiți pe tejghea, fiecare într-o băltoacă de lumină albăstruie. Barmanul e țeapăn și rece ca un spărgător de gheață. Și totul animat de o muzică zumzăind precum un nor de țînțari. Atmosferă !

Johnny traversează localul descheindu-și pardesiul. Pendula de pe perete arată ora unsprezece. Încă una pînă la ceasul universal al crimei.

— Un scotch cu apă minerală ! îi aruncă spărgătorului de gheață.

Tartine și Gégé își salută fostul patron. O licărire se aprinde în spatele orbitelor fixe. Pe vremuri, cînd Johnny brăzda Franța în caravana rock, cei doi făceau pe roadies*. Descărcarea materialului, instalarea scenei, totul pînă în clipa concertului.

Și-au păstrat aceeași alură. Ceva între cărăuș și răufăcător. Sînt înțoliți în costume pensate, datînd cu siguranță din anii șaizeci. Mînecile prea scurte lasă la vedere încheieturile păroase și palmele cît niște farfurii.

— E o bucurie să te revedem, Johnny ! zice Tartine.

— Daaa, îmi amintește de vremurile bune... adaugă Gégé cu o moacă prăbușită.

Johnny se topește într-un surîs fericit. Tipii ăștia l-au cunoscut pe culmile gloriei. A rămas o figură de legendă pentru ei. Un arhanghel învesmîntat în piele albă care făcea să urle mulțimile.

Vorbesc despre trecut, evocă marile momente. Concertul de la Vesoul. Fanii în transă. Tipesele în fustițe încrețite care făceau coadă la ușa motor-home-ului. Orgiile. Hotelurile de patru stele. Timp frumos, viață ușoară. Parcă era ieri.

Și pe urmă, seara asta...

Spărgătorul de gheață depune în fața lui Johnny o măsură de scotch și un sfert de apă minerală Perrier.

Tartine își reaprinde chiștocul, îndelung frămîntat. Are teasta cucuiată și plantată cu păr cărunt, tuns la unu. Frizură impecabilă. Ai zice că-i un gazon englezesc pe o ladă de gunoi. Se apleacă spre Johnny și șoptește :

— Care-i problema ?

Ex-starul ia o înghițitură serioasă mai înainte de a răspunde :

— Vă explic în mașină.

Gégé :

— Va trebui să demolăm pe careva ?

Johnny :

---

* Oameni buni la toate pe lîngă o trupă rock. (N.T.).

— Un pic. E doar un avertisment. Nu vreau să-l bagi în comă.

Cei doi camarazi se consultă din priviri și dau din cap în semn de aprobare. Două bătrîne de fiecare pentru o „ședință" reprezintă o sumă onestă. Oricine ar fi tipul de înghesuit, au încredere în Johnny. Întotdeauna a știut să-și aleagă dușmanii.

Tartine și Gégé își termină laptele cu căpșuni. Nu consumă niciodată alcool înainte de muncă. Asta e regula. După ce-și julesc falangele și stomacul începe să-i ardă, se schimbă povestea... Deocamdată, business-business.

Johnny e-n picioare. Aruncă o bancnotă pe tejghea și-și ridică gulerul hainei.

Blonda goală și întinsă de-a curmezișul patului izbucnește într-un rîs isteric. Un urlet de femelă amețită. Michel Luccioni stă într-un cot, ținînd între picioare sticla de vodcă cu firul de iarbă de bizon în ea. Are privirea voalată, moaca boțită ca o pungă de hîrtie uzată.

— Ce-i așa de nostim ? întreabă el cu voce nesigură.

Barbara... Deborah ? Nici nu-și mai amintește numele ei. Prea puțin manechin și în special damă de consumație. A întîlnit-o ieri la searata fraților Nazarian, producători de Dixie-Blondel și Neo-Punks. Era prezentă crema showbiz-ului. Toți căcăciosii. Avantajul unui astfel de ghiveci e că se găsesc întotdeauna o mulțime de pisicuțe gata să ofere un spectacol de sunet și lumină la domiciliu.

Te plictisești, dar cel puțin pleci cu de-ale gurii acasă...

— M-am cherchelit, face ea. M-am cherchelit bine de tot...

Sugrumă un rîgîit și se pornește într-un hohot isteric. Luccioni își spune că nu va mai ajunge niciodată s-o facă a doua oară. Amestecul șampanie-vodcă îi retează elanul. Păcat. Barbara ? Deborah ? La dracu, n-are nici o importanță... Îi întinde sticla. Blonda bea. Se sufocă.

Alcoolul îi scapă pe bărbie, se scurge printre sîni pînă la adîncitura dintre picioare. Are pielea netedă, aurită. Un trup perfect. Pulpe fuzelate îngemănate într-un triunghi de păr ondulat. Luccioni alunecă degetele într-acolo.

Ea se cabrează. Cearșaful de mătase albastră scîrțîie sub șolduri. Sticla se rostogolește pe mochetă.

Prin peretele de sticlă care dă spre terasă se poate zări cheiul Senei. Și hotelul Nikko, în stînga. Parisul strălucește cît vezi cu ochii.

Fata închide ochii mușcîndu-și buza de jos, cuprinsă de un val de plăcere dezlănțuindu-i în minte o mulțime de imagini erotice.

Geme :

— Ia-mă... Tare de tot !

Luccioni simte o oarecare ardoare cuprinzîndu-l, dar nu într-o măsură suficientă. Accelerează mișcarea degetelor și își înfundă fața între picioarele Barbarei-Deborah. Limba sa își atinge scopul...

Exact cînd aude o voce în spate adresîndu-i-se :

— Bună seara, Miki ! Avem un mesaj pentru tine !

Probabil că visează. Un coșmar, mai exact. Încetinit de alcoolul care i-a pus stăpînire pe sistem, străbate o durată de timp considerabilă pînă să înțeleagă ce se întîmplă. Cel puțin două secunde. Fata scapă un strigăt de groază. Michel se întoarce. Un pumn american zboară la întîlnire. Înainte ca lovitura să-l atingă, întrezărește bătăușul. Un barosan cu părul cărunt, tuns la unu. Altul stă în spatele lui, în cadrul ușii.

Luccioni aterizează pe mochetă, cu pometul spart aruncîndu-i un voal de sînge peste ochi. Creierul său îngrozit se zbate în craniu, în căutarea unei ieșiri.

Bărbatul din spate o apucă pe Barbara-Deborah de braț și o aruncă pe culoar.

— Șterge-o. Avem de vorbit cu Miki !

Celălalt tocmai își freacă oasele pumnului. Își alege traiectoria. Luccioni îl vede crescînd în cîmpul său vizual. Un urlet țîșnește din gît. Și-apoi o cometă îi percutează falca. Tăcere. Întuneric. Pace profundă.

Cînd deschide ochii, e sprijinit cu spatele de geam. I-e frig. I-e cald. I-e rău. Sîngele îi murdărește pieptul.

Nu-l recunoaște imediat pe tipul aplecat asupra lui, observîndu-l cu un rînjet parșiv.

Johnny vorbește primul :

— Bună seara, Luccioni ! Cum merge ? Am venit aici în calitate de prieten. Doar ca să mă asigur că înțelegerea noastră funcționează. Nu de alta, dar s-a dus buhul că ai fi devenit prea pofticios... Zvonuri, cu siguranță. Nu ?

Abia la a doua încercare reușește să-și înghită saliva. Gîtul i s-a redus la dimensiunile unui inel. Ce scîrnă ! Pricepe. Silbermann n-a apreciat șantajul. La dracu ! Dacă și întreprinderile mici și mijlocii o iau pe panta convingerii-șoc, afacerile vor deveni imposibile !

Cum nu răspunde, bătăușul face un pas înainte aranjîndu-și cu meticulozitate degetele în configurația pumnului american.

— Ei ? insistă Johnny.

Luccioni își cunoștea limitele. De altfel, tocmai le-a atins. Mai bine să cedeze imediat și să termine tărășenia...

7

Vineri, ora șase dimineața.

Băieții au terminat cu depunerea sculelor. Cei doi paznici cu figuri obtuze și căzute, strivite între șapcă și pantofii fieruiți, îi observă cu un aer plictisit. Cel care ține javrele în lesă cască de să-și rupă fălcile.

— Data viitoare, spune colegul său, vă facem raport. Destul că vă lăsăm să zdrăngăniți, așa că trebuie să respectați înțelegerea. La ora trei ar fi trebuit să debarasați locul !

Rachid, Didier, Eddie și Jérôme îi privesc visători, indiferenți. Sînt sfîrșiți, poartă cearcăne grele sub ochi. Sfîșiați de fumul ierbii și amețiți de cîteva ore bune de muzică non stop. Léna a plecat un pic mai devreme. Emoțiile serii o scuturaseră zdravăn.

Paznicul somnoros afișează în prezent un rînjet disprețuitor.

— Mereu aceeași poveste cu puștii ăștia ! Niciodată mulțumiți ! Le dai un deget și vor să-ți ia toată mîna !

O rază de lumină roz trece prin ușa-fereastră. O mașină străbate aleea. Orașul se trezește.

— Ați terminat ? se informează Eddie trăgînd fermoarul bluzonului. Putem să ne cărăm ?

Spunînd asta, îi împroașcă pe cei doi cu o privire plină de fiere. Chiar și ciobănescul german se simte vizat. Mîrîie descoperindu-și colții. Grasul trage de lesă. Cîi-

nele se înecă și hîrîie, apoi se prăbușește în fund, înciudat.

Rachid apucă husa basului. Didier pe cea a chitării. Eddie îi imită. Pe cutia lui Rémo în care se odihnește Gibsonul, stă un mare „Z". Z de la Zero. Zero ca acești doi paznici stupizi care-i urmăresc din priviri murmurînd remarci debile. Buhăiților ! gîndește Eddie. Copoi la vîrsta pensiei găsind încă mijlocul să facă pe zbirii pentru a-și mobila bătrînețea, să mărșăluiască pe asfalt, privind chiorîș și îmbufnîndu-se agresiv, să arunce bancuri rasiste și să microscopeze fesele gagicilor de la înălțimea existenței lor deplorabile. Cîinele măcar are scuza de a fi cîine, tîrînd un trecut de lovituri de baston și lanțuri. Dar babacii ăștia cîrcotași, îmbibați în vin roșu și rachiu, care predică pedeapsa cu moartea pentru dealeri și consumatori de iarbă, în ce scîrnă or fi alunecat pe cînd erau mici ?

Un sfert de oră mai tîrziu, banda celor patru aterizează la Josiane pentru micul dejun. Cafea și sandvișuri pentru toată lumea. Maica tocmai a deschis. Are părul ciufulit și papucei cu ciucuraș îi alunecă pe pardosea. Eddie nu rezistă dorinței de-a se da mare. Dar trebuie spus că a muncit infernal în timpul repetiției. Chiar și Jérôme a fost nevoit să recunoască : asimilează cu o viteză de profesionist. Așa că iată-l pe Eddie mimîndu-i lui Josiane un solo de chitară, scoțînd pe gură mieunături ca de sirenă, în timp ce cioatele bat măsura. Rachid și Didier preiau din zbor tempoul. Unul vibrează corzile basului din gît. celălalt martelează măsuța, în clinchetul linguriților ce se lovesc.

— Mauser D ! urlă Eddie după sunetele modulate din finalul bucății. Mauser D ! ROCKUL D...

— CAPANT ! reiau ceilalți trei în cor.

Hai general... Josiane s-a trezit de-a binelea. Tocmai pune în mișcare mașinăriile. Viața prinde iar culoare. Un soare curat și portocaliu se revarsă deasupra parcului Jean Moulin.

Nici vorbă, însă, să întîrzie prea mult. Ziua se arată încărcată. Didier și Jérôme se vor ocupa de găsirea lui

Fetnat, ca să-i expună problema. Salvarea formației Mauser D se află în mîinile antilezului.

Eddie și Rachid îi vor face o vizită lui Ahmed. Eddie mestecă tartina cu unt încercînd să uite cît de prost se simte el într-un spital. N-a vrut să meargă niciodată la ospiciu, să-și vadă mama. Și, oricum, ce sens ar fi avut ? Nu mai recunoștea pe nimeni.

Pe scurt, sporovăie toți sorbind din ceștile de cacao și fixează întîlnirea din seara aceea, cînd Racho scoate un soi de strigăt gutural. Scapă din mînă tartina și rămîne cu gura căscată, privind prin geam.

— Ei drăcie, băieți ! Vedeți ce văd și eu ?

Capetele se întorc într-o singură mișcare.

Un Peugeot 504 negru s-a oprit la stop. Un tip în uniformă e la volan și, alături de el, Merle. Inspectorul Merle. Același care l-a nenorocit pe Ahmed ! În carne și oase... și în serviciu !

Eddie se ridică dintr-un salt. Se freacă la ochi, ca să se încredințeze că nu are vedenii. Pe naiba ! E chiar nemernicul în persoană ! Nu, da' de cine crede el că-și bate joc ? ! După tot ce-a făcut, să vină să patruleze pe-aici !

Cafeneaua e mai tăcută decît mormîntul unui surdo-mut. Două muște zigzaghează sub lustra prăfuită. Siderați, Eddie, Racho și ceilalți îl privesc pe Merle coborînd din mașină, străbătînd cei douăzeci de metri de trotuar și împingînd ușa cafe-barului.

Ca într-un film de science-fiction aterizînd în plină realitate. Polițistul înțolit la modă — bluzon Mac Douglas, blugi prespălați, adidași — se așează la tejghea liniștit, cool. Aruncă o privire circulară prin sală. N-are nici o jenă aflîndu-le prezența. Eddie e în continuare înțepenit lîngă geam. Stupoarea îl părăsește, lăsînd loc furiei.

— O cafea, doamnă Josiane ! aruncă Merle, jovial.

Josiane tocmai și-a lustruit automatul de cafea. Încrucișează brațele și strînge din buze afișînd o față închisă mai ceva ca o farmacie într-o duminică după-amiaza.

— Nu mai am presiune ! i-o retează ea.

Merle are un surîs în colțul gurii. Atîta pagubă. Nu se tulbură el din atîta lucru. Se apleacă deasupra tejghelei, legănîndu-se de pe un picior pe altul.

— Nu-i nici o problemă. Dați-mi o Coca.

Maica ridică bărbia, grandioasă, maiestuoasă. Răspunsul ei cade precum un zid :

— Nu mai am Coca ! Și pe urmă nu servesc asasinii, nici chiar atunci cînd sînt sticleți !

Ei, de-aici i s-a tăiat craca lui Merle. Ai zice că s-a îngălbenit, dar trebuie să fie efectul luminii de dimineață. Josiane își apleacă ușor privirea spre Eddie, care-i adresează un „Bravo !" din ochi. Maica e o campioană !

Copoiul bolborosește cum că ar fi un client ca toți ceilalți, și că n-are dreptul, și că poate să-i provoace necazuri, și alți clăbuci de soiul ăsta...

Eddie își fixează o malborească îi colțul gurii și se tîrăște pînă la bar. Didier, Rachid și Jérôme îl urmează îndeaproape. Ascultă distrat cîntecul mierlei jignite în timp ce aprinde un chibrit. Dă foc țigării și îi spune Josianei :

— Pui micul dejun în contul meu. Mă grăbesc. Trebuie să mă duc să-l văd pe prietenul meu Ahmed la spital...

Pronunță ultima frază cît se poate de rar, fixîndu-l pe polițist în albul ochilor. Pe urmă scuipă spre scuipătoare. Flegma e încărcată, grea de ură. Aterizează la eîțiva centimetri de adidasul drept al lui Merle, care dă impresia că se simte dintr-o dată foarte singur. Cunoaște moaca lui Eddie, ca și pe cele ale lui Rachid și Didier. Fiecare are fișa lui la comisariat. Tapaj nocturn și găinării mărunte. Golănași despre care nu știi ce le poate pielea. Elemente, cum se spune, incontrolabile.

Și pe urmă, ochii negri de furtuna ce se pregătește îl măsoară cu intensitatea a două ogive nucleare. Sticletele se dezlipește de tejghea. Cu o nonșalanță à la Clint Eastwood, zice :

— Atenție la ceea ce faci, copile !

Eddie nu ia în seamă avertismentul. Continuă :

— Ai vreun mesaj pentru prietenul meu Ahmed ?

Doar tăcerea îi răspunde. O tăcere cu două muște învîrtindu-se înlăuntru.

— Știi că Ahmed e un as al baschetului... Chiar și-n cărucior, sînt sigur că va fi cel mai bun !

— Vino, face Didier luîndu-l pe după umeri. Să plecăm de-aici !

Eddie simte lacrimile urcîndu-i în ochi. Strînge convulsiv pumnii, cu inima dureroasă, încătușat. Jérôme și Rachid sînt deja lîngă ușă. Clopoțeii sună. Se lasă scos afară, acolo unde copiii se joacă sub pomii din parc. Primele zile frumoase sosesc în Zonă...

Alb. Totul e alb. Coșmelia, scutecele, infirmeria. Pînă și cerul, pe fereastră. Din sărmanul Rémo se întrezărește doar buza de sus și pleoapele într-o mare de bandaje. Racho și Eddie sînt lîngă el de-aproape o oră. Le-a zis trei cuvinte și-apoi a recăzut în brațele formolului.

Adus ieri-seară de la Melun, motociclistul kamikaze al autostrăzii Soarelui e vecin cu Ahmed. „Cabina" lui e de cealaltă parte a culoarului. Pe Ahmed n-au cum să-l vadă. E pe masa de operație și doctorii sînt pe punctul de a-i meșteri șira spinării. Eddie tremură numai la gîndul imaginii de măcel pe care trebuie să o dea asemenea operație. Și-așa stomacul i-a fost întors pe dos de cum a adulmecat mirosurile plutind în spital. Drăcie ! Ajunge o secundă nenorocită pentru ca viața să-ți devină un veșnic infern !

N-arată prea strălucit, Rémo. Rémo Zero. Stă întins pe-o scîndură, cu piciorul într-un jgheab. Brațul e suspendat de fire și înțepenit între două echere. Un corset de ghips îi înconjoară pieptul. Restul ființei sale vrednice de milă e acoperit cu kilometri de bandaje înroșite la capete. Eddie se fîțîie în scaun și aruncă o privire pleoștită spre Racho, care răsfoiește numărul pe martie al „Metalului Urlător". L-au săltat de la Casa Presei împreună cu edițiile franceze din „Penthouse" și „Rock and Folk". Abia acum își dau seama că nici Ahmed, nici Rémo nu sînt în stare să întoarcă paginile. În ce privește walkman-ul împrumutat de Jérôme, au dat, de asemenea, chix. Rémo n-are găuri pentru pîlniile proprii

în învelișul acela ca de mumie. O să-l lase arabului. Poate că...

Un scîncet slab îi face să ridice capul. Ceva se mișcă în pădurea de fire, trolii și tuburi. Eddie și Racho s-au și repezit la căpătîiul omului-kamikaze. Rémo clipește din ochi. Ochi sticloși de febră. Lumina camerei pare că-l deranjează. Eddie aleargă s-o stingă. Revine și zice :

— Hei, Rémo ! Sîntem aici.

Buzele plesnite se întredeschid. Un suflu agățat de pansamentul uzat scapă în libertate.

— Băieți... Am numărat pînă la treisprezece și... rahat... parapetul...

Rachid clătină din cap, dezaprobînd.

— Auzi, Rémo, prostiile tale, ne-am săturat pînă peste cap de ele. Nu poți, naibii, să-ți conduci pîrțîitoarea ca orice tip normal ? ! !

Rémo deschide și-nchide pleoapele ca pentru a spune: „Asta ți-e soarta".

Eddie privește tubul intrînd în vena violacee, pe urmă urcă ochii pînă la sticluța unde bolborosește regulat un lichid alb.

Rémo pare că-și revine puțin. Privirea îi capătă mai multă consistență. Îi explicaseră la sosire ce s-a mai întîmplat cu trupa, povestea cu selecția și toate nasolelile. În ciuda traumatismului cranian, se limpezește imediat și fredonează într-un murmur dureros :

— „Oriunde fug sînt însemnat,/ Îm tîrăsc crucea ca pe-un stigmat..."

Rachid preia din zbor, în același tempo :

— „Sînt un bastard al faunei/ Porunca mea e înapoi la liniștea Zonei !/ Înapoi la liniștea Zonei !"

Pe aceste dezlănțuiri muzicale, infirmiera-șefă năvălește în cameră, răvășită de indignare.

— Ce-nseamnă scandalul ăsta ? Ștergeți-o amîndoi ! O să-i faceți și mai rău !

Tipa e o grasă cu moaca idioată, învesmîntată în halat ca un salam în pieliță. Dacă Rémo s-a manifestat, atunci cu siguranță că avea nevoie de așa ceva. Ce poate înțelege cîrpa asta de șters pipi dintr-un tip ca Rémo !

Eddie :

— Calmos ! Prietenul nostru e un geniu muzical. În mod firesc, am improvizat un mic jam-session. De altfel, o duce mult mai bine de cînd sîntem aici !

Grasa :

— Vă dau treizeci de secunde să vă cărați, sau chem serviciul de securitate !

Racho :

— Mai pupă-ne undeva !

Chiar înțepenit și legat, Rémo reușește să-și bălăngăne patul ca să atragă atenția. Eddie se apleacă. Nebună de furie, infirmiera șefă declanșează interfonul și țipă la recepționistă să-i trimită de urgență doi terminatori. E groasă rău. Proasta !

Sărmanul Rémo, cu privirile înspăimîntate, șoptește la urechea lui Eddie :

— Te rog... Joacă la cursele de cai pentru mine : 3854... În fiecare săptămînă... pînă cîștigi. Okay ? Nu uita... 3854...

Rachid debitează în continuare insanități verbale la adresa grasei, cînd cei doi cotonogari își fac apariția. Eddie simte pericolul. Încearcă o retragere grăbită, dar papainoagele i se-ncurcă într-un hățiș de tuburi și cabluri electrice, caută să-și păstreze echilibrul agățîndu-se de noptieră, dar porcăria se răstoarnă. Carafa cu apă, paharul și cutia cu seringi sar în toate părțile. Și totul explodează pe pardoseu. Cioburi peste tot. Grasa scoate un urlet nemaiauzit. Eddie e ridicat pur și simplu în aer de unul din ciumegi. Căcăciosul îi strivește coatele, trăgîndu-l spre ieșire. Aceeași figură îl așteaptă și pe Racho. Al doilea vidanjor, care trebuie să aibă măsura 46 la zgardă, îi răsucește brațul la spate și îl proiectează pe culoar cu o lovitură de genunchi în șale. Dezastru ! Încă puțin și spitalul se mai alegea cu doi clienți. Dar Eddie și Racho au destul creier în tărtăcuță ca să nu declanșeze o bătaie în toată regula. Fac doar o gălăgie monstru coborînd scările în fugă și, aruncîndu-se afară pe la intrarea de urgență, răcnesc : **RĂZBUNARE !**

Împuțiții ! Gunoaiele ! Și pînă la stația RER, se înverșunează împotriva sistemului putred care face ca li-

bertatea și freedom să fie cele mai triste fantome. Arată-le un pic de bucurie de a trăi acestor tîmpiți și pun cîinii pe tine. Dacă nu le place mecla ta ori n-ai mangoți, te mătură ca pe-un rahat. Eddie are o concepție proprie asupra problemei. În fapt, ei sînt cei mai nenorociți. Ei, care se agață ca niște căpușe de giganticele boașe patronale, care se apleacă din proprie inițiativă pentru a fi tot timpul la înălțimea obiectului de pupat. Mîndria lor sînt produsele semipreparate. Ca și ele, stau la congelat de secole și secole. Un deșert în suflet și nici o oază la orizont. Deșertul morții. Nici măcar nu s-ar scula de la televizor ca să-ți dea un pahar cu apă.

Eddie și Rachid sar șicanele de la intrarea în RER, sub ochii unui controlor care nici nu crîcnește.

— Ia zi... face Eddie punînd piciorul pe peron. Rémo joacă la cursele de cai ?

— Nu, din cîte știu. De ce ?

— Așa...

8

Aleargă, aleargă... Inima îi lovește pieptul cu forța unui punching-ball. Traversează strada fără să se asigure. Un val de înjurături și claxoane o apostrofează, dar puțin îi pasă. Lise are viteza unei gazele. Trece de uzina Kikers și străbate terenul viran...

O pătură de nori negri-plumburii atinge acoperișurile caselor pierdute în ceața lăptoasă. Dar iată depozitul părăsit. Un motan năpîrlit țîșnește dintr-un tufiș și o taie prin stînga ei.

De-ar fi Eddie acolo ! Ei, fir-ar să fie ! Are prea multă nevoie de el. Dragostea e liantul existenței. Și îl iubește. E nebună după el. Îl simte în ea, în măruntaiele ei. Îl simte în sînge. O s-o ierte ? O să fie nevoită să se smiorcăiască și să-i cadă în genunchi ? O să-și dea colanții jos, tîrîndu-se la picioarele lui ? EDDIE ? EDDIE! strigă înlăuntrul ei. Un stol de vrăbii se ridică speriat. Se împiedică de pavaj, își scrîntește glezna, geme, își înghite durerea și ia din nou vîntul în piept. Lacrimile îi voalează privirea. Părul îi intră în gură...

EDDIE ! EDDIE !

Abia atunci vede cele două droaște parcate în fața clădirii. Două break-uri negre cu girofar. Are senzația că cerul i s-a prăbușit pe cap. Străbate ultimii douăzeci de metri ca și cum ar intra direct într-un coșmar.

Cinci sau șase polițiști în uniformă sînt sus, la mezanin, aruncînd pe fereastră lucrurile lui Eddie. Toale,

casete, cărți. Toate aterizează pe jos, ridicînd praful. Lise o ia direct spre intrarea depozitului, înspăimîntată. Casetofonul stereo e țăndări lîngă zid, boxele sînt sparte și inspectorul Merle o privește cu un rînjet șmecher.

— Asanăm ! zice înfigîndu-și degetele mari în buzunarele blugilor.

Cu gheață în vorbe, Lise bolborosește :

— Unde e ? Ce i-ați făcut lui Eddie ?

— Animalul nu e-n vizuină, face Merle cu o nuanță de dezamăgire în glas. Dar va trebui să se prezinte la secție pentru un complement de anchetă. E timpul să luăm măsuri împotriva tipilor ca el, a celor ce ne infestează mediul înconjurător.

Lise nu-și crede urechilor. Mediul înconjurător ! S-a uitat bine în jurul lui, la mediul înconjurător ? Coșuri de uzine, scuipînd funinginea de jur împrejur. Un ocean de gunoaie, colcăind de șobolani. Un cimitir de mașini și, la capăt, zidul antifonic care mărginește autostrada. Mediul înconjurător ! De ce n-o fi zis că-i plaja lu' tacsu', dacă tot a ajuns aici !

Un polițist gras purtînd o șapcă prea mică îl cheamă pe inspector de la mezanin. Ține în mînă o cutie de chibrituri.

— Șefu' ! Am găsit droguri. Am impresia că e hașișel !

Zîmbetul lui Merle se lățește. O sclipire de triumf îi luminează orbitele. Face bilanțul cu voce tare, evident pentru Lise :

— Ocuparea și deteriorarea unui spațiu comunal fără autorizație. Posesie de stupefiante...

Se oprește în mijlocul frazei. Lise înțelege ce s-a întîmplat înainte chiar de-a se întoarce.

Eddie stă în tocul ușii, transpirat, răsuflînd din greu, cu trăsăturile crispate de efort. Depune butelia Butagaz pe ciment. Rezultă un ZBANG ! sonor și funebru care urcă pînă la grinzile acoperișului.

— Eram sigur... se mărginește el să spună.

Restaurantul Le Beaujolais, strada Lafayette, ora două după-amiaza.

René Silbermann își umple paharul cu apă minerală reprimînd o grimasă de durere. Își mișcă piciorul drept sub masă în tentativa de a atenua suferința, dar nu-i nimic de făcut. Are impresia că și-a pus pantofii direct pe carne vie. Chiar dacă mocasinii italieni sînt confecționați din cea mai fină și suplă piele, atingerea lor dă senzația unei menghine strîngîndu-se pe clipă ce trece. Un calvar ! Dar n-avea cum să amîne acest dejun. Își șterge discret sudoarea care-i moaie tîmplele cu un gînd emoționant pentru pîslarii ce-l așteaptă în birou.

În jurul lui se află coorganizatorii celor douăzeci și patru de ore de la La Courneuve. Jean-Luc Bringier de la Europe 1, Max Borel de la Canal Plus, Jacques Garrot de la casa de discuri Libra, Anthony Young de la casa de discuri Snake. Michel Luccioni se scuzase : consecințele unei căzături urîte în casa scărilor îl împiedicase să fie prezent. Probabil că Johnny exagerase un pic, dar Decibel se aliniase. Forța brută îl convinsese pe rechin.

Au ajuns la desert și atmosfera este destinsă. Nici Bringier, nici Borel nu par a pune la îndoială buna credință a asociaților. Tôtul e la fix. Ipocrizia ridicată la rangul de artă ! Secundat de Garrot și Young, Silbermann expusese problemele tehnice care făceau imposibilă audiția directă a tuturor formațiilor și necesitatea de-a pretinde o casetă înregistrată. Gălușca e înghițită cu ușurința unui ceai și nimeni nu mai revine asupra chestiunii.

— Zepelinul e în curs de montare la Brie-sur-Marne, explică Bringier atacînd o porție de profiterol. Vom face încercări marțea viitoare. Cincizeci și nouă de metri lungime. Douăzeci și șapte de mii de metri cubi de heliu. O mașinărie pe cinste...

Se întrerupe pentru a șterge ciocolata care-i curge pe mustață, și reia :

— Vom survola un pic Parisul înainte de-a ne îndrepta spre La Courneuve. Altceva... La sediu, am adunat o mulțime de vedete. Vom fi permanent în legătură cu ele și vor comenta pe măsură ce formațiile vor defila pe scenă. Genial, nu ?

Silbermann aprobă abia simțit și își reprimă un geamăt de durere. S-a descălțat, dar degetul mare îl doare îngrozitor, ca și cum i s-ar decupa unghia cu o lamă de ras pentru a-i cerceta carnea de dedesubt.

Max Borel înghite o bucată de prăjitură Tatin și reia :

— În ce ne privește, vom avea cinci cameramani pe scenă și doi în dirijabil. Imaginile sînt trimise spre camionul de regie tehnică aflat în parcare. Montajul imaginilor se efectuează pe ordinator și retransmisia se va face cu o întîrziere de cel mult cinci minute.

Aprobare generală. Young, tipul britiș — față osoasă și ochișori mici, albaștri, aproape transparenți — se informează de frecvența spoturilor publicitare lăudînd calitatea producțiilor Snake. Silbermann îl privește chiorîș, ocupîndu-se cu curățatul unei portocale. Amicul nu se pierde cu firea. Nu-i ajunge că e unul dintre cei trei învingători siguri, mai vrea să-și facă și reclamă. Trupa sa, Ram-Dham, discută deja despre coperta albumului cu machetatorul. La fel pentru Garrot, un șuț renumit în lumea showbizului pentru talentul cu care transformă șlagăre americane pe care le plagiază, schimbînd o notă sau două la fiecare opt măsuri. În acest fel, e inatacabil din punct de vedere al copyright-ului. Grupul propulsat de casa Libra se numește Mordicus. Un îndoielnic ghiveci disco-funck, după spusele lui Garrot. Aspectul muzical nu-l interesează însă, pe Silbermann, ale cărui gusturi se îndreaptă mai degrabă spre șansonetă și varietăți. Singurul lucru care-l preocupă e ca nimic să nu transpire despre înșelătoria operațiunii Rock-Zone.

Încearcă să uite pentru o clipă necazurile piciorului drept și profită de tăcere pentru a declara :

— Rezultatele vor fi proclamate după prestația lui Renaud, spre ora trei dimineața. Cele trei formații cîștigătoare vor urca pe scenă, fiecare reprezentant al caselor de discuri înmînîndu-le un trofeu simbolic.

Borel :

— V-ați ocupat de angajarea juristului care va controla aplodimetrul ?

Silbermann :

— S-a făcut. E vorba de maestrul Brincourt. Johnny îi cunoaște reputația. A efectuat pînă acum arbitraje de acest gen pentru emisiuni de televiziune.

— Știu cine este... intervine Bringier cu sufletul îndoit.

Din fericire, nu insistă și închide gura. Silbermann simte panica trecînd razant pe lîngă el. Uită de-a binelea de degetele piciorului martirizat. Asta ar lipsi, ca Europe 1 să încerce să-și impună propriul jurist, și tot eșafodajul se dărîmă. Brincourt l-a și costat pînă acum zece miare. Plus alte zece de vărsat după oficializarea rezultatelor. Cu siguranță, nu-i prima oară cînd vulpea asta se lasă cumpărată. Chestiile astea se află repede în showbiz. Există o mulțime de canale subterane — underground, cum spun ăilalți — prin care noutățile călătoresc urmînd un itinerar al telefonului fără fir extrem de precis. Bringier ar putea fi unul dintre abonați...

Încă un bufeu de transpirație. Silbermann se mișcă neliniștit, avînd impresia că se scaldă într-o băltoacă de sudoare care-i lipește fundul de scaun.

Cine va înțelege înfricoșătoarea și bulversanta singurătate a unui patron strîns cu ușa de agenții fiscului, strivit de impozitele sociale, îndoit sub greutatea responsabilităților și obligat, pentru a se menține la suprafață, s-o mai ia și cîș, să ocolească lumina zilei și să navigheze în ape tulburi? Socialiștii sînt porniți împotriva celor ca el. Totuși, ce dracu', a pornit-o de jos și el. Zece ani de pontaj la uzină înainte de a-și deschide prima agenție. A vîslit din răsputeri ca să scape de destinul resemnării. Ce i s-ar putea reproșa pentru asta? Nu se mai aude decît zgomotul linguriților amestecînd în cafea. Cei cinci bărbați se privesc în tăcere. Silbermann așază cartea de credit asupra notei. Nu-și poate permite să piardă de data asta. Ar fi fatal. Toate fondurile dosite, toate fuseseră angajate în operațiune, inclusiv beneficiile mai multor afaceri girate pentru el de oameni-paravan.

Ai crede că Bringier îi citește gîndurile... În timp ce Silbermann urmărește din priviri un cuplu ce traversează salonul, fata avînd măsurile mai ceva decît „vixe-

nistele“ lui Russ Meyer, tipul de la Europe 1 spune cu o voce nițel încordată :

— Miza e enormă... pentru noi toți...

Pauză în care îi măsoară cu privirea pe Anthony Young și Jacques Garrot, înainte de a se opri asupra lui Silbermann, pe acesta din urmă privindu-l cu mare atenție.

— Dacă s-ar dovedi existența unor neregului în derularea operațiunilor, urmează el, sau că s-a abuzat de încrederea noastră, vom fi obligați să vă cerem socoteală. Cred că mă înțelegeți, domnule Silbermann, că nu e nici o nuanță de sfidare în cuvintele mele. Nu fac decît să apăr interesele instituției care mă plătește. Vorbesc în numele ei și nu în al meu personal.

Bossul dă din cap cu un surîs schimonosit. Surîs care se schimbă în grimasă în timp ce o bruscă înțepătură în degetul mare îi smulge un geamăt interior.

Eddie vede picăturile de sînge strivindu-se de pardoseu, între picioarele-i depărtate. Numără mecanic. Patru... cinci... șase... șapte...

E prăbușit lîngă zidul cenușiu, cu părul în dezordine, ametit de monstruoasa palmă pe care i-a aplicat-o inspectorul Merle.

Polițistul stă în fața lui, bine înfipt pe picioarele depărtate. Își masează oasele pumnului cu o expresie dureroasă și, în același timp, satisfăcută. O Gitane i se fumează în colțul gurii, făcîndu-l să clipească des. Plafoniera îi aruncă o lumină palidă. Se poate vedea prin sticla rîcîită un strat gros de insecte moarte. Mumificate sub wați.

Un gras în uniformă stă lîngă ușa închisă. Roșu la față. Altfel, bine mersi. Ca un fir de păr în ciorbă.

Încăperea e goală. O aerisire murdară și tapițată cu pînze de păianjen dă spre o oarecare stradă. Au ajuns aici prin subsolul comisariatului. Incognito ! Eddie simte ranchiuna și furia năpădindu-l. E la mîna lui Merle. Știe ce așteaptă rahatul : să riposteze. Celălalt sticlete e acolo pentru asta, pentru a depune mărturie. „Daaa, l-am văzut

pe golănașul acesta aruncîndu-se asupra inspectorului, în timp ce dînsul îl interoga cu blîndețe."

Zece... Douăsprezece...

Picăturile de sînge se deschid la pămînt, ca niște mici flori ale răului. În curînd vor forma o băltoacă. Eddie își strînge picioarele sub el, se sprijină cu mîinile de zid și se ridică încet trăgîndu-și nasul.

— Înțelegi ce vreau să-ți zic ? întreabă Merle cu o voce aducînd cu o oaste de șobolani galopînd într-o canalizare. Eu fac legea aici. Tu și amicii tăi, ați face mai bine să vă băgați în cap o dată pentru totdeauna că Zona nu este a voastră. Voi n-aveți nimic...

Lasă fraza în suspensie, ca un păianjen la capătul firului, pe urmă adaugă :

— Vagabondajul, vînzarea de droguri, furtul... Toate astea au luat sfîrșit. Sînt plătit ca să curăț acest sector și, crede-mă, tîrîtură, voi fi neobosit, voi sufla ca uraganul ! Păduchii de teapa ta o vor lua la picior. Ni le cam mușcați, pricepi ?

Eddie simte un bufeu acid urcîndu-i din esofag. Împreună cu gustul sîngelui din gură, senzația e dezgustătoare. O mișcare a stomacului îi trimite pe limbă bucăți de cîrnat. Strînge pumnii. Reduce la tăcere batalionul de teroriști care-i lovesc craniul. Dacă ridică numai mîna asupra grămezii aștelor de rahat, e pierdut. Închisoarea îl mănîncă. Îl vor pune la păstrare, la uitare. Vede moaca lui Ahmed o fracțiune de secundă. Ahmed cu șira spinării destrămată, cu dinții strînși de durere. Ahmed care-și vede sacul cu vise golindu-se pe pardoseaua unui spital.

Poți să cînți cît oi vrea, Mierla* mea. În curînd va veni și ziua ta. Zona o să-ți facă de petrecanie. Zona o să te jumulească.

Nici doi metri nu-i separă. Eddie a renunțat să numere picăturile ce înfloresc între ciocate. Merle îl privește. Orbitele furioase sînt motoarele unui arbore cotit ce-i forează creierul. Un fluviu de ură ocupă volumul încăperii. Mai mult, încă. Dă pe dinafară, în cartier,

* Merle = mierlă (fr.).

înecînd parcările și holurile blocurilor. Un adevărat Mississippi asaltînd Zona.

Eddie aproape că vede vîrtejurile de culoarea noroiului. Toată scîrna răscolită care aruncă la suprafață blocuri reci și compacte de indiferență, de dispreț, de lașitate. Toată frica asta excrementată zi după zi, în grabă, de poporul de nevolnici chirciți în cuștile de iepuri. Vinovați. Toți vinovați pentru că se lasă loviți, pentru că azvîrle armele în mîinile polițiștilor, pentru că votează pentru securitatea lor, pentru că condamnă, arată cu degetul, construiesc ziduri în interiorul zidurilor, vorbesc cu masca pusă, tac și nu văd nimic, își încarcă pistolul înainte de culcare și fac coșmaruri, înfricoșați pentru viața lor de furuncul ratat care n-are nici măcar curajul de a-și scuipa puroiul.

Eddie nu l-a slăbit pe polițai din priviri. Merle apucă de chiștoc cu două degete, trage un ultim fum și-l aruncă expré în sîngele care a săpat mici cratere roșii în stratul de praf de pe jos. Apoi se adresează grasului scîrbavnic care face de planton la ușă :

— Jonas, du-te și adu-mi o cîrpă de șters pe jos ca să curăț murdăria asta !

Sus-numitul deschide cu cheia ușa grea și dispare pe culoar. Se aude un tumult de voci și de rîsete rătăcite în tăcerea subsolului. Casa gaborilor e-n sărbătoare. El aperitivul de sîmbătă seara la etajul de sus.

— Știi ce e un arab pe o motoretă nouă ? întreabă Merle cu un surîs în colțul gurii.

Eddie nu răspunde nimic. Ridică doar privirea obstinată asupra mierlei, gata să audă o tîmpenie.

— Un hoț ! trîmbițează buhăitul.

Rîsul său răsună în cameră. Obscen. Imund.

— Vezi, eu nu caut mai departe. Mă încred în sondaje. Delincvența e cancerul nostru. Toți oamenii ăștia de afară sînt bolnavi. Iar eu sînt doctorul lor. De-asta nimeni nu spune nimic cînd un idiot ca tine e împușcat. Le e prea frică, nu vor să-i lași singuri. Le e prea frică să nu se întîlnească față-n față cu cancerul. O adunătură de neputincioși. Ce zici ?

Grasul revine aducînd o bucată de cîrpă grețoasă pe care o aruncă la picioarele lui Eddie. Un damf de Ricard îl înconjoară. A apucat să dea un pahar peste cap.

— Ți-am pus o întrebare ! insistă Merle.

Eddie rămîne sumbru.

— N-am nimic de zis.

— Al dracului să fiu dacă nu ești mai puțin vorbăreț ca azi dimineață. Și al naibii să fiu dacă nu ești și mai puțin mîndru... Normal, fără prieteni, nu mai ai cum să te dai mare !

— Nu intru-n jocul tău, asta-i tot. N-o să mă prinzi și n-ai cum să mă oprești aici. N-ai nimic împotriva mea.

Polițistul strînge din dinți ca și cum ceva i-ar scăpa printre degete.

— Uiți că am găsit droguri în cușca unde-ți făceai veacu'...

— Nu jumătate de gram o să mă bage la apă.

— Aici ai dreptate. Dar nu pentru motivele pe care le crezi, ci pentru că închisoarea nu-i un sanatoriu. Ți-ar conveni un acoperiș și trei mese pe zi, plus televizorul. Și pe urmă, toată lumea știe, pușcăria e școala răufăcătorilor. Pe cînd eu am alte metode !

Eddie se gîndește la Lise care probabil îl așteaptă la Josiane. Oare o fi reușit să-i contacteze pe Didier și Racho ca să le explice necazul ?

Sîngele i s-a uscat în nas. Aerul își face greu loc printre straturile închegate.

Merle îi arată cîrpa și face :

— Șterge ! Următoarea baltă pe care-o s-o faci s-ar putea să fie chiar Marea Moartă !

Eddie aruncă o privire pe după umăr. Omul cu fața roșie își suge obrajii sprijinit de zid. „Calm, Eddie ! își spune. Încă puțină răbdare. În zece minute vei fi liber. Nu ceda tocmai acum. Rahatul abia așteaptă să-ți ieși din pepeni ca să te altoiască !“

Fără un cuvînt, apucă bucata de cîrpă și s-apucă s-o plimbe încoace și-ncolo pe pardoseu.

— Și dacă ai un dram de creier, reia sticletele, o iei din loc. N-ai nici o treabă pe-aici. N-ai familie, n-ai locuință. N-ai nimic. Zi-le asta și prietenilor tăi, pentru că o să mă ostenesc din răsputeri să vă otrăvesc existența. În așa fel că pînă și aerul o să fie de nerespirat !

Da, da, vorbește tu mult și bine ! Eddie face doi pași spre ușă.

— Pot să plec acum ?

Sherif Merle dă din cap și rostește cu regret :

— Bineînțeles. Jonas ! Condu-l pe domnu'...

9

Duminică seara, Poarta Vanves, studioul Zebop.

Incredibil ! Ca într-un vis, Eddie ascultă sunetul care-i revine în cască, sunetul primei înregistrări Mauser D! Vocea Lénei, fabuloasă, pare a urca din profunzimile obscure și magice ale pământului. Privește spre Didier, Racho, Jérôme. Lor, de asemenea, li s-a încrețit pielea de emoție. Fetnat le adresează un surîs ferice de partea cealaltă a geamului. Stă în fața mesei de mixaj și controlează sunetul manevrînd butoanele celor șaisprezece piste. Se scaldă într-o lumină verde, ireală, aducînd cu interiorul vaselor spațiale sau cu umbrele și reflexele unui acvariu, iar el, astronautul rock sau marele pește de culoarea nucii de cocos, echilibrează subtil instrumentele între ele.

„E dragosteaaaa — mangustăăă
Mă înghiți, mă digeri, și... gata !
Te întorci în pustă
Lăsîndu-mă singur pe lacustră..."

Eddie se întoarce. Léna s-a suit pe pianul cu coadă albă. Și acum bălăngăne picioarele fumînd un joint de iarbă zaireză. O trufanda oferită de Fetnat, chestie care-i face să plutească de vreo două zile. Clatină capul într-un nor de fum, aranjează casca pe urechi și mișcă din buze reluînd versurile...

Studioul e cam strîmt. Odată instalate bateria, clapele și amplifurile chitărilor, abia îți mai rămîne o palmă de loc ca să circuli între picioarele microfoanelor și pian. O mochetă albastru metalizat tapetează pereții, pardoseaua și plafonul, încît te-ai crede într-o cutie de bomboane. Dar studioul e o încăpere aparte, separată de restul lumii. Un fel de capsulă lansată în spațiu cu viteza sunetului, în interiorul căreia totul e magie, voluptate, deliciu al simțurilor. Dovadă : stressul, greutățile vieții și presentimentele nasoale se topesc ca untul la soare. Eddie și Jérôme n-au mai avut nimic de împărțit, Didier și Léna stau cioc în cioc. Mauser D e o singură ființă, un singur suflet. Chiar și Fetnat a intrat în atmosfera lor. De altfel, trebuie spus că muzica lor îl dă gata. În timp ce repetau „Back to la Zone", a părăsit pupitrul ca să lovească tam-tam-urile. O demonstrație magistrală de ceea ce poate face un tip cu două mîini, cîteva degete și un suflet sălbatic. Atît de mișto încît Didier, Eddie și ceilalți au prins ocazia din zbor, rugîndu-l pe negroman să cînte cu ei la La Courneuve. Cu o formație de calibrul ăsta, sigur vor trage lozul cel mare !

Sîmbătă seara, la ora zece, au aterizat. Fetnat nu i-a zis nimic patronului. Toată treaba e clandestină. Dar el are o cheie și studioul e liber pe durata week-end-ului. Didier plîngea de bucurie, pentru că, să fim realiști, ca să închiriezi o oră costa aproape zece mii. Cu toții abia strînseseră o sută treizeci de franci pentru bere și sandvișuri...

Pe scurt, în timpul nopții, au înregistrat „Solid Baston", „Infernal și împotriva a tot și toate" și „Dragostea Mangustă" pe care le ascultă acum. Evident, în ceea ce privește mixajul definitiv, rămîn încă ore lungi de discuții. Jérôme se plînge că cineii sună cam moale pe „Solid Baston", Racho zice că basul e eclipsat de chitara ritmică, la care Didier răspunde că e făcut expré, pentru a face legătura cu sintetizatorul, care începe un sol imediat după. Fiecare își apără tarlaua, și e de-nțeles. Mauser D e un singur suflet, dar și un mănunchi de instrumente ! Nu-i de mirare că pentru așa ceva există ingineri specializați. E un amalgam complex, o chestie pe care

trebuie s-o abordezi cu tehnică și feeling. Tehnica pentru a avea un sunet compact, percutant. Feelingul pentru a obține acea discretă unduire în armonie care face ca muzica să deschidă o altă dimensiune : a visului și fantasticului. Și Fetnat e un profesionist în materie, un assureman !

— Genial, nu ? face Didier scoțîndu-și casca.

Pivotează pe taburetul înalt și aruncă o privire circulară, strîngînd chitara în brațe.

Joint-ul a trecut de la Léna la Rachid și-apoi la Jérôme, care trage mai-mai să-și scoată plămînii.

— Extra ! opinează Eddie. Dar efectul ar fi într-adevăr flashy dacă ar dubla chitara cu un pic de reverb. Înțelegi ce vreau să spun ?... chiar înainte ca Léna să atace refrenul...

— M-da, aprobă. (Pe urmă, în microfon, se adresează lui Fetnat care-i privește din sala mașinilor). Hei, blackie ! Ce părere ai ?

Mecla fericită a negrului descoperă un rînd de dinți pe care i-ai crede proaspăt vopsiți. Vocea ajunge în megafoanele agățate deasupra ușii :

— Am p'iceput, amice !

— Ar avea mai multă vînă, nu crezi ? întreabă, iar Fetnat merge în aceeași direcție :

— O să fie infe'nal, cu sigu'anță !

În timp ce derulează și deblochează o altă pistă, grupul parlamentează. Pentru că au materialul adecvat și-și pot permite orice nebunie, Didier sugerează concomitent ca Léna să-și dubleze vocea cu un ton deasupra. Ea încearcă imediat, acompaniindu-se la pian cu mîna dreaptă. Ai zice că nu-i trebuie decît să-și ciupească, ușor, corzile vocale pentru a se lăsa purtată ca un pescăruș pînă la sonoritatea dorită. Didier scoate, mașinal, acordurile pe chitară. Și iat-o demarînd cu un timbru voalat, minunat blousy...

„Dragoste-mangustă
Rontăi șoarecele
Din cap pîn' la botine
Pe urmă uschi' cu tine
Adio, ciao, dragoste-manguuustă..."

I-a impresionat pe toți. Jérôme și Eddie fluieră și bat din palme.

— Yeeh, la marea artă !

— Super-stil !

Racho își aprinde o petardă de iarbă pe care o ține după ureche. Barba nerasă de trei zile îi dă o tentă gri-albastră. E frumos. Un adevărat Picasso. Fumul îl învăluie și zîmbește.

Léna coboară de pe taburet. Orbitele îi strălucesc într-o sclipire îndepărtată și radioasă. Strălucirea unică a ceții de cannabis scămoșindu-se sub lună. E frumoasă. Și mica buclă roșie agățată de frunte ca un semn de exclamare îți amintește, tocmai cînd erai gata să uiți, că bucățica asta de femeie are pe dracu în ea. Pentru că nimic nu vine din nimic. Ca să cînți blues, nu-i de ajuns să ai trei bucăți elastice în laringe, mai trebuie să treci prin infern, să te prăbușești, să mori și să renaști din propria-ți cenușă. Eddie o privește și vede cicatrice în ochii ei mari, tăieturi de lamă, nenorociri și întuneric. Pe măsură ce iarba zaireză îi învăluie creierul, înțelege că Africa, deșertul, bluesul, toate astea sînt același lucru.

E aproape miezul nopții cînd termină „Dragostea Mangustă".

Stomacurile se dau de ceasul morții. Fac o pauză de bere și de haleală, conversîndu-se ca niște gauchos în jurul focului. Muzica îi transportă la antipozi și e adevărat că sînt transportați. Aprinși ca niște balize de semnalizare. Mauser D e o mașină zburătoare. Sigur că o să facă să decoleze întregul parc de la La Courneuve ! Parcă și văd turnurile de amplificare de o parte și de alta a scenei, asemenea coloanelor templului. Sunetul care pleacă spre cer, împins de la fund de focul născut din măruntaiele lor.

Bine, după asta, bagă la cutie „Back to la Zone" și „Balada micului arab". Cînd debranșează jackurile și sting amplificatoarele e ora șase dimineața. Mai trebuie să încarce sculele în furgoneta lui Jérôme, să facă ordine și curat, să aranjeze studioul, ca totul să fie clean. Fetnat are probleme dacă boss-ul găsește urmele trecerii lor.

Discută despre mixaj în fața unei cafele, pe bulevard. Au ochii grei, gura năclăită. Blackie păstrează „master"-ul, adică banda înregistrată, pentru a o „piepțăna". Lunea nu e o zi încărcată și va avea timp de ea între două ședințe. Okay, merg pe mîna lui. Are ogeacul la Barbès, la un sfert de oră de stația RER de la Gara de Nord. Didier și Eddie vor trece pe seară, să-și recupereze comoara.

Totul e în regulă. Se înghesuie în furgonetă și îl depun pe Fetnat la metrou, înainte de-a o apuca pe bulevardul periferic, în direcția autostrăzii și a Zonei.

Forța e cu ei. În timp ce rulează într-o lumină roz-albastră a zorilor, tăcuți, cu răsuflarea rece, mirosind a tutun, cu fețele căzute și pămîntii. Eddie e aproape fericit. Aproape... Dacă n-ar fi fantomele lui Rémo și Ahmed care i se lipesc de suflet! Dacă n-ar fi umbra Mierlei descriind cercuri deasupra capului său. Dacă...

Pînă să găsească alt loc pe unde să se aciuiască, stă cu Didier în cele două camere. Mutarea se va face repede. Eddie n-a putut să salveze de la naufragiul mezaninului său decît un sac cu cărți, cîteva casete și ceva lucruri. Totul e depozitat la maica Josiane. Rahat, încă o cruce deasupra trecutului. Una în plus. Să pleci lăsînd în urma ta doar un mic nor de praf. Viața e o rachetă. N-ai timp s-o vezi trecînd.

Privește ceasul. Doar patru ore de somn înainte de a-i face o vizită lui Rudy Fixx. Rudy e un dicționar de învîrteli. Iar un dicționar de învîrteli e un tip capabil să te informeze asupra oricărei înșelătorii sau lovituri pe care o plănuiești și să-ți acorde asistența tehnică dorită. Pui la cale o spargere? Întreprinderea pare că te depășește? Mergi direct la Rudy care îți pune la dispoziție echipamentul adecvat. Pistol-alarmă, cîrlige, aparat de sudură, permis de conducere fals etc. Și tot așa la infinit, după cum el însuși zice: „Nici un plan — oricît de căcăcios ar fi — nu se poate să nu închidă în el, asemenea unei cochilii, perla, derularea lui perfectă..."

Rudy locuiește la Malakoff, dincolo de suburbia sudică a Parisului, într-o cocioabă cu curtea părăginită. Și el e muzic-fan, dar de genul punk-hard, hard-core chiar.

Un tip educat. Marginal și destroyman prin vocație. A ajuns acolo unde e, nu silit de viață, ci deliberat. El și gagica lui se umflă cu coke de dimineața pînă seara. Nu ies decît noaptea, ca să vîndă și să se aprovizioneze. Una fără alta nu se poate, știind că doar pentru spălarea seringilor schimbi apa dintr-un acvariu în ceva mai mult de o zi.

— La ce te gîndești, Eddie ?

Léna a pus întrebarea. Stă între scaunele din față, călare peste frîna de mînă. Se simte bine. E epuizată, dîrdîie dar se simte bine.

Eddie îi oferă ultima sa Marlboro și o fumegă la poștă. Didier și Rachid sînt scuturați ca niște zaruri pe bancheta laterală din spate. Tabla care vibrează sub fund îi face să clănțăne din dinți. Se mai află acolo patru sute de kilograme de scule închise în șase cuburi mari de lemn negru. E viața lor. Singurul lor bun. Singurul lor vis. Cu toții se simt bine. Sînt buhăiți, terminați, bolnavi, dar se simt bine. Strălucitori.

— La ce mă gîndesc... se decide în fine Eddie. Îmi spuneam că păsările sînt făcute ca să zboare. Nu ?

Léna :

— ! ? ! ?

El, pe un ton fără echivoc :

— TOATE păsările...

Léna :

— Dacă e o parabolă, explică-te.

Vocea lui Jérôme ajunge atunci la ei, întretăiată de zgomotele motorului. Cu toate astea e pe scaunul de alături, dar al naibii furgon nu numai că îl are în față, dar, practic, motorul pleacă direct de sub genunchi. Încălzire iarna, cuptor vara și zgomot tot anul.

— ... ed... că... uitat... be-e-e-enzină...

Eddie a decodificat imediat. Tîmpitul a uitat să facă plinul. Următoarea etapă — pana prostului. Și-a ales momentul. Autostrada, la șapte dimineața, într-o luni !

Léna insistă. Îl agață de bluzon :

— Haide, nu mi-ai explicat...

— Mierla, surioară. Mierla inspectoare, ei bine, va zbura, ți-o garantez. Cel puțin pînă la etajul trei !

— Ce vrei să...

Atunci el îi pune degetul pe buzele frumoase :

— Ssssît !

În acel moment furgonul dă primul rateu. Tușește și pîrțîie, poticnindu-se. Amplificatoarele se lovesc de cabina șoferului. Apoi pleacă încă vreo sută de metri într-un ultim elan disperat și pe urmă renunță, inert sau aproape, șontîcăind douăzeci de pași înainte de-a se imobiliza la coardă.

Nenorocire.

Sfîrșitul capitolului.

Eroii sînt și ei obosiți. Panoul indică pompa de la Antar la opt kilometri.

Saltă toți afară din mașină și-și plimbă ochii spre orizont ca pentru a constata imensitatea oceanului de necazuri. După care, Racho se întoarce spre Jérôme, cu sprîncenele ca un accent circumflex și arborînd un zîmbet comercial :

— Ei ! Ce-nseamnă pentru tine cîțiva kilometri ! Cu tenișii tăi mișto, îți dau o jumătate de oră ca să te întorci. Vrei să te cronometrez ?

În spate, mașinile se înghesuie bară la bară pe sensul provincie-Paris.

Perdelele sînt trase, nu există decît lumina pe care-o pune cercul galben al lumînării. Sărăcia lucie și tristă a lui Rudy. Salteaua din buret e pusă direct pe podelele crăpate. Cîteva perne sînt pline de găuri de țigară. O masă joasă cu trei picioare, ticsită cu vase murdare și bucăți de pîine mucegăită. O casoletă de margarină umplută cu mucuri și vată îmbibată de sînge. O veritabilă groapă de gunoi ! Un morman de țoale într-un colț, coperți de discuri zgîriate, stîlcite, șervețele de hîrtie întrebuințate, chiloți murdari. Încăperea are cel mult douăzeci de metri pătrați. E o veche magazie de scule, așa cum sînt multe în grădinile de lîngă oraș. Locuri de cultivat salată, nu mai mari ca o batistă, rămase din vremea cînd aici era „la țară", acum strivite între blocuri și parcările supermagazinelor. Bunicul lui Rudy și-a donat bucata de pămînt generației punk. Rudy nu mai cultivă decît

profunda disperare de a exista. Altădată lumea îl dezgusta. Astăzi, abia de întoarce capul să vadă dacă se mișcă ceva lîngă el. Nu-i pasă. Drogul și-a țesut pînza indestructibilă. Arę creierul prins în cabluri. La fel și Mona. Mona Cîrpă. Prietena lui. E slabă ca o scoabă. Ochii îi sînt pierduți, ca la o înecată, și pielea e atît de albă că-ți vine pofta să scrii pe ea, pentru a umple absența, tăcerea. Rudy și Mona sînt acolo, fără a fi într-adevăr. Seamănă cu acvariul lor.

Acvariul stă pe cărămizi sprijinit de zid, plin de apă verde care bolborosește regulat. Patru sau cinci pești cu botul turtit, galbeni cu striațiii negre, trec prin fața geamului ondulînd ușor. Eddie îi privește în ochii sticloși și rotunzi. Chiar că sînt ochi de drogați !

Deocamdată Rudy pregătește „porția" de la prînz. La fix. De unde i-a venit și poreclа, bineînțeles. Conținutul linguriței se agită deasupra lumînării. Împrăștie substanța cu vîrful briceagului și introduce o bucățică de vată care absoarbe imediat lichidul vîscos. Rudy face totul cu gesturi precise. Fără să-și ridice ochii de la operație, continuă conversația cu Eddy :

— Pot să-ți fac rost de chestia asta mîine. N-am decît să-l sun pe tip. Detonatori și tot rahatul, nimic nu-i lipsește, e echipat ca un terorist.

Eddie se apropie de marginea saltelei cu mîinile puse pe genunchi. Mona e întinsă pe spate, cu ochii în tavan. Rudy pune linguriță pe masă și introduce acul seringii în vată, extrăgînd amestecul cu ajutorul pistonului.

— Ce vrei să arunci în aer ? întreabă suflecîndu-și mîneca.

— Mașini de polițiști.

Mona pufnește. Se ridică într-un cot lăsînd marginile halatului să alunece. Are încă sîni frumoși, dar pulpele și brațele sînt tare descărnate. Își scarpină bărbia și zice:

— De ce mașini ?

— Vrei să spui de ce polițiști ? face Eddie. Răzbunare personală. Cu cît vă zic mai puțin, cu atît mai bine.

Mona se prăbușește pe spate. Rudy caută vena în mulțimea de înțepături și hematomi ce-i acoperă întreg

brațul. Reia operațiunea de trei ori pînă să introducă acul și să injecteze doza.

— O cauți cu lumînarea ! zice.

— Ei o caută cu lumînarea. Dar măcar s-o găsesc eu primul !

Rudy are ochii ieșiți din orbite. Flash-ul de cocaină i s-a descărcat în neuroni. Rămîne cîteva secunde nemișcat, ametit, apoi întinde mîna și bagă capătul seringii în acvariu. Eddie e fascinat de felul în care spală materialul. Nimic mai firesc, ca și cum ar fi un obicei de milenii. Suge un pic de apă verde în care se diluează o picătură de sînge, scuipă amestecul în casoleta de margarină unde se află amestecul de mucuri și vată. Repetă mișcarea de mai multe ori. Pînă ce rezervorul e curat. Un pește trece într-un siaj de bule și aleargă să se ascundă în spatele unei pietre acoperită cu alge din plastic. Eddie are un impuls tandru pentru aceste boturi turtite venite din marea Chinei sau de aiurea pentru a se căptuși cu SIDA într-un acvariu de cartier. Sumbru destin.

Mai trăncănesc o vreme. Rudy se interesează de starea lui Rémo și admite că luase prea multă cocaină în seara aceea. Dar avea nervii atît de întinși încît nu se putea discuta cu el. Degeaba încercase să-l prevină că marfa era first quality și că risca s-o ia razna. Degeaba. Își umpluse nările și-o ușchise ca un nebun...

Eddie îi povestește aventura celor douăzeci și patru de ore rock. Rudy face eforturi evidente pentru a părea entuziasmat, dar pe măsură ce drogul se răspîndește în organism, ochii i se strîng și devine incoerent. Are moaca tristă și șifonată a unui ziar uzat. Degajă din el o senzație de vid și epuizare, ca și cum disperarea i s-ar filtra pe la încheieturile sufletului. Pînă la urmă, Eddie simte că-l apucă gîndurile negre. Ziua cenușie apune peste souk junky-ul mirosind a moarte și a iad. Se cară după ce a stabilit o întîlnire pentru a doua zi. Plastic și detonatori poartă acum numele fericirii ! Zona va cunoaște în curînd teroarea lui Eddie-Rebelul !

10

Didier îl așteaptă de o oră. Se învîrte în jurul cozii între frigiderul plin cu cutii de bere și fereastra acoperită de condens. Lise a telefonat de două ori. O încearcă o frică de moarte pentru el. Polițiștii au trecut pe la babacii ei ca să-i avertizeze că fiica lor va avea numai necazuri frecventînd un tip ca Eddie. De ce s-or fi amestecînd ? Incredibilă nesimțirea rahaților ăstora !

— Merle vrea pielea ta, face Didier îmbrăcînd impermeabilul. Cred că nu pui la cale nimic nasol...

Eddie își ia aerul cel mai candid de pe pămînt :

— Doar mă cunoști, Didier...

— Păi; tocmai !

Mîine vor prezena caseta pentru eliminatorii și Didier e cuprins de febrilitatea naufragiatului cînd se apropie de mal. Se teme ca un val murdar și vicios să nu-l alunge în larg, spre alte nenorociri.

Eddie își înghite poșirca în viteză și o iau din loc. Cu autobuzul pînă la stația de RER. Soarele inundă cu roșu apusul, pe urmă se lasă acoperit de blocuri. Culoare, scări, șicane de metrou, mulțimea de nevolnici e masată pe peron. Fețe morocănoase, traiste și fulare. Învîrtindu-se în jurul unui tip absorbit de *France-Soir*, Eddie găsește rezultatele curselor de cai de la Vincennes. S-au ținut toate, dar Rémo a pierdut. N-are noroc. Titlul de-o

șchioapă anunță că Chirac* va fi inclus în următorul program spațial american. Un zbor de la Pămînt la Lună în navetă. NASA îl îmbarcă pe marele nasol!

O jumătate de oră mai tîrziu, cei doi prieteni coboară la Gara de Nord. Au făcut un mic ocol pentru ca Eddie să-și încaseze ajutorul de șomaj de la ANPE. Scăzînd datoriile, banii îi vor ajunge vreo săptămînă.

Barbès. Trotuarele dau pe dinafară de vînzători clandestini. Adesea scapă ca prin urechile acului. Hei, Africa! Actele! Femeile cu frunți tatuate. Bătrînii care așteaptă culoarea verde întorși spre Mecca, cu ochii sticloși, uzați de secole. Parisul berber. Parisul barbar. Războiul străzilor între apași și proști. Priviri întunecate în care sclipesc arme albe. „Bombele" cu nume exotice — Tunisbar, Trandafirul nisipurilor, Oaza — Jungla! Jungla! Și lumina care nu mai vine niciodată!

Urcă șase etaje sărind scările din patru în patru. Trei bătăi în ușă. Fetnat deschide. Negrul pielii sale a virat spre cenușiu. Privește în jos și-și roade buzele.

— Tocmai am ajuns și eu, zice el, lugubru. Am încercat să dau de voi, da' plecase'ăți... Am dat de bucluc, băieți...

Didier și Eddie intră în garsoniera-chicinetă. Pe perete odihnește un poster cu Miles Davis, conga-uri mari stau la fereastră. O butelcă de rom împodobește masa.

Negrul se explică. Primo — e concediat. Bossul a mirosit cele întîmplate cînd a venit luni. Fetnat sosește la servici și dă peste o furie de gradul 3. Oripilat, revoltat, palid și sufocat, patronul îi arată banda înregistrată de Mauser D. Secundo — banda e confiscată. Infamul cere douăzeci de mii despăgubiri, ca s-o restituie.

Oh, Doamne! Infern și infernalitate! Didier se prăbușește pe patul răvășit. Răvășit și el. Eddie are impresia că arde la foc domol. Sarabanda neagră!

— Se poate? întreabă țintind rachiul de orz.

Fetnat aprobă. Eddie trage o înghițitură consistentă, care-i provoacă un sughiț, și-i trece sticla lui Didier.

---

* Jacques Chirac, om politic francez, primarul Parisului. (N.T.).

— Se poate ? întreabă ţintind rachiul de orz.

— Sînt înt'adevă' dezolat, băieţi. Am int'at şi eu în 'ahat, şi încă al naibii de adînc !

O bucată de timp nu se mai aude decît zgomotul străzii urcînd de jos pînă la şase.

— Ce porc, tipul ăsta ! scrîşneşte Eddie. Dacă n-avem nenorocita aia de casetă miine dimineaţă, am ratat totul.

— E te'ibil, ştiu. În plus, căcăna'ul nu v'ea să-mi plătească sala'iul pe ultima lună. M-a făcut hoţ. Hoţ, eu ? !

Didier îşi revine încetişor, dar şocul a fost dur, aproape insuportabil.

Eddie îşi aruncă fundul pe un taburet. Nici vorbă să renunţe. Nu încă. Soluţia în forţă pare să se impună.

— Ştie unde să te găsească, bossul tău ?

— De ce mă înt'ebi asta ?

— Dacă, de exemplu, necunoscuţi mascaţi ar da o spargere la dugheana lui.

Fetnat dă ochii peste cap şi rămîne cu gura căscată. Scutură energic din cap.

— Oh, nu ! Fă'ă timpenii, prieteni. Nu t'ebuie. E 'ău !

Didier :

— Eddie ţi-a pus o întrebare...

Negrul recunoaşte :

— Luc'am la neg'u. De asta nu v'ea să-mi plătească ultimul sala'iu, că nu pot să zic nimic.

Eddie :

— N-are nici cea mai vagă idee despre ogeacul tău ?

— Nu. Nu-mi ştie nici măca' numele adevă'at. Pent'u că mă ţin cu asigu'ă'ile sociale ale vă'ului meu, am înp'umutat numele' nevesti-si, ca'e e bolnavă tot timpul. Un p'ieten mi-a făcut 'ost de 'eţete false şi...

Didier opreşte net poveştea mişmaşurilor şi i se adresează lui Eddie :

— Am impresia că nu avem de ales. La dracu !

Eddie schiţează un surîs.

— Te cred, nepoate !

Johnny încearcă să-şi concentreze atenţia asupra discuţiei dintre Silbermann şi Serge Lantois, directorul artistic de la Aquarius. Se află în biroul acestuia din urmă.

Un geam înnegrit dă spre studioul în care o bandă de pletoși și, după toate aparențele, serios zdruncinați, scarpină chitara afișînd moace torturate de copii martiri. Cînd te gîndești că există oameni care plătesc pentru a vedea așa ceva ! La naiba, rock-ul a murit de-a binelea ! Acești zombi abia dezgropați îl omoară cu fiecare zi ce trece...

Lantois arată grămada de casete etalate pe mochetă, la picioarele lor. Vreo sută de înregistrări provenind direct din Zonă.

— Sînt chestii al naibii de mișto printre ele, face cu vocea sa delicată de poponar. Îmi spun că e aproape păcat să...

Silbermann i-o retează, incisiv :

— Avem o înțelegere !

— Știu, știu. Nu vă îngrijorați, îmi înghit simțul artistic și vă aleg spanacurile...

Johnny rînjește :

— Păi, oricum, e cam ceea ce faceți în tot restul timpului !

Tipul nu apreciază intervenția. Se burzuluiește indignat și începe să cotcodăcească asemenea unei găini în călduri :

— Știți, dumneavoastră... Nu vă permit ! Nu sînt obligat să suport aceste...

Un homalău înspăimîntat căutîndu-și încălțătoarea, iată cu ce seamănă Lantois. Johnny îi taie avîntul cu o remarcă judicioasă, plasată exact cui trebuie.

— Hei ! Știai că „fetițele" care se injectează au toate șansele să ia SIDA ? Și tu cam corespunzi semnalmentelor, nu ? În locul tău, m-aș feri !

Silbermann :

— Johnny ! Poți să încetezi ?

— Ziceam așa ca să-i fac un serviciu, boss !

Lantois se calmează și dezbaterea se reia. Ascultă cîteva bucăți de pe casete. Ce mai ghiveci ! Sînt acolo punk-speed coroziv — aparate care forează urechile și dezlipesc smaltul — rock-soft și fals zburător, country de periferie, blues de Montrouge, folk de pe culoarele metroului, funk-Beaubourg, muzicuță electrică, gargariseli

de golănași cu părul împletit în codițe, după moda antileză — free, hard, jazzy, rockabilly, siropuri cu chitaramătură de closet, cavernoase, stresate, luminoase, antisociale-cu-mesaj, tata-mama-rockul-și-eu, zbanguri, danguri și cîteva bumuri...

Și Lantois mai așteaptă încă o serie pentru mîine dimineață, data limită a depunerii înregistrărilor.

— Ne trebuie, zice Johnny, vreo douăzeci de formații valabile, care să sune metalic. Pușți în tranziție, pentru ca oamenii să intre în atmosferă, să simtă cît de importantă e miza. Noi aranjăm cu cei de la sonorizare pentru ca cele trei formații care vor cîștiga să se detașeze de restul, să aibă ceva mai multă greutate...

Lantois ascultă, cu buzele subțiate și ochiul întunecat, încă nerestabilit după afirmațiile pe care i le-a administrat în legătură cu viața lui intimă.

— Și pentru final, cîțiva disco dărîmați, chitariști. Toți o s-o ia la picior !

Silbermann punctează expunerea lui Johnny cu gesturi aprobatoare din cap, pe urmă declară :

— Vreau lista selecționaților mîine la douăsprezece. E bine ?

„Fetița" admite. Sună telefonul, ridică și privirea i se luminează imediat :

— Raul, tu ești ? Mă întrebam ce... da, știu, da' de ce nu trimiți la plimbare parașuta aia ? De ce, ia spune-mi ?

Johnny se uită la ceas, gîndindu-se la cele două micuțe care-l așteaptă cuminți în apartamentul său. N-au nici șaisprezece ani și sînt deja niște tîrfe pe cinste ! Au sosit chiar azi-dimineață de la Düsseldorf și rămîn trei zile la Paris. După asta, direcția Tanger unde „rețeaua" se va ocupa de plasarea lor. „Rețeaua" e o întreprindere multinațională, în genul ei. Balet roz sau balet albastru, totul depinde de culoarea chiloților ! Bob Winkler, un „fost" al showbizului și el și prieten cu Johnny, conduce filiera germană. Treaba sa constă în „recrutarea" minori(e)lor pe care îi ademenește cu dolari și cu înșelăciuni spre moșnegi bogați și vicioși. Puștii trec din mînă-n mînă, învață toate sforăriile depravării, fac bani, și, drogul distrugîndu-le cu generozitate sistemul nervos, devin în cele

din urmă la fel de putrezi ca și cei care se servesc de ei. Pe scurt, Johnny le-a moștenit pe Ulla și Ingrid pe durata tranzitului lor la Paris. Un serviciu pe care i-l face lui Bob. Rolul lui e să le distreze pe viitoarele regine ale curvelor, să le păzească de răufăcători și să le depună în brațele vreunui protector libanez care îl va contacta de îndată ce va sosi în Capitală. Johnny l-a pus la curent despre toate astea pe Silbermann. Bossul, de curînd scăpat de accesul de gută, e numai bun pentru o partuză. De ce s-ar priva ? Serviciul pe care i-l face lui Bob se plătește în natură. Nici măcar nu-i nevoie să le constrîngi, micile teutone sînt pregătite pentru culcătorie, convinse fiind că fundul le va deschide porțile amorului și-ale paraiului. Numiți asta fericire...

Lantois închide. Trăsăturile lui mai poartă amprenta unei puternice nedumeriri. Ceartă de poponari ! Încearcă să disimuleze incendiul care-i bîntuie rozeta. În zadar.

— Bine... atunci, da... facem așa...

Banalitățile obișnuite. Johnny și bossul ies.

Un vînt pătrunzător bîntuie Bulevardul Richard Lenoir. Cei doi șnapani se întorc la Mercedesul parcat neregulamentar. Piața Bastiliei scînteiază la capătul aleii centrale străjuite de pomi. Johnny trece la volan, aprinde motorul și farurile. Dîra luminoasă alungînd obscuritatea, vedenia îl izbește în plin. Vedenie de coșmar, motociclistul întins pe asfalt îi reapare în fața ochilor, ca și motocicleta care arde. O secvență revenită din străfundurile memoriei, care-i străbate dureros cutia cu meninge. O clipă are chiar impresia că o privire îl scrutează din întuneric. Lumina farurilor a alunecat pe viziera căștii Johnny e bîntuit de această certitudine...

— Ce naiba faci ! zice Silbermann. Ai de gînd s-o iei din loc ?

În același moment, în localitatea Acacias.

Farid țîșnește în holul blocului 3, cu sufletul la gură, panicat. Nu e nimeni la al patrulea subsol. Nimic decît un strat de mucuri de țigară și ambalaje de cartofi prăjiți. Îl caută pe Eddie, are nevoie de el. Eddie o să știe ce să-i spună. O să știe ce-i de făcut. Dar unde poate fi ?

Puștiul împinge ușa de la intrare. Parcarea-nord doarme sub o ploaie fină care tocmai a început să cadă. Aceeași ploaie care a spălat sîngele fratelui lui Ahmed, care a spălat memoria celor care au văzut, a celor care știu, care a cărat totul spre răceală și indiferență. Orașul lor se numește Uitare. Se mai numește Crimă rasistă. Teroare albă.

Poate o fi acasă la Didier... Eddie ar fi trebuit să stea la prietenul lui cîteva zile. Farid șterge sudoarea care-i scaldă fruntea și o ia la goană pe alee. Apoi un semnal de alarmă i se aprinde în creier : un arab care aleargă e un criminal care fuge de la locul faptei ! Ar trebui să învețe asta o dată pentru totdeauna. Într-o zi cînd Djamel făcea jogging în parcul cu plopi, o patrulă de polițiști s-a luat după el. Mîinile sus. Control. Cercetare. Insultele obișnuite. Djamel renunțase pe loc la atletism.

Traversează parcarea Viniprix-ului. Aude și-acum gemetele mamei, ale surorilor Fadila, Zita, Djamila. Polițiștii în civil au bătut la ușa lor spre seară, pentru a le aduce la cunoștință că o cerere de expulzare a fost depusă contra lor. Instruirea unui proces e pe rol și nici nu-i nevoie să întrebi de unde a pornit. Merle încearcă să se debaraseze de ei. E răspunsul plîngerii semnate de mama lui, care-l acuză de omucidere voluntară împotriva persoanei fiului său Ahmed.

Djamel a părăsit satul la treisprezece ani și Farid nu cunoaște decît fotografiile îngălbenite ale bunicului în marea piață înconjurată de eucalipți. Souk el Arba. Un sat astăzi populat de necunoscuți purtînd nume de frați, ramuri uscate al arborelui genealogic. Degeaba îl doare inima pe Farid, știe că această închisoare din beton, plină de priviri ostile, înseamnă „acasă".

Intră în blocul unde locuiește Didier și se uită la cutiile de scrisori cu numele locatarilor. Didier Richy — etajul 6, pe stînga. Liftul e în pană. Îi rămîn picioarele. Și urcă.

11

N-a trecut mult de ora două dimineața, cînd un zgomot de tomberon răsturnat declanșează o alertă generală într-o curte din pasajul Vanves. Scapă cine poate ! O adevărată debandadă.

Trei umbre alunecă de-a lungul zidului, șovăielnic, suspecte. Un felinar solitar luminează fațada hotelului jalnic situat de cealaltă parte a străzii. O altă lumină sclipește la una din ferestrele ultimului etaj. Deasupra, cerul negru.

Prima umbră se oprește în fața porții de fier păzită de un lampion albastru.

STUDIO ZEBOP
INTRAREA INTERZISĂ

Două fire învelite în plastic se mulează pe cadrul ușii pentru a dispărea într-o cutie prinsă de zid. A doua umbră scoate din buzunar un șiș. Lama țîșnește cu zgomot sec. Recunoaștem vocea lui Rachid care spune primei umbre :

— Îmi faci scărița, Eddie ?

A treia umbră stă de șase. Nimic cît vezi cu ochii. Nimic în afara privirii fosforescente a unei pisici ascunse pe o streașină decolorată. Două migdale verzi săgetînd întunericul.

Racho taie firele sistemului de alarmă stînd cu un picior pe scărița formată de mîinile împreunate ale lui Eddie. Acesta din urmă răsuflă din greu, grămădit lîngă ușă, încordîndu-și mușchii și împingînd în picioare. În fine, arabul sare. Închide briceagul și îngenunchează în fața broaștei. Eddie îi întinde un fir de sîrmă curbat.

— Luminează-mi, șoptește Rachid.

Fasciculul lanternei descoperă intrarea metalică. Rachid răsucește și se zbate, derapează și alunecă, înjură cu voce scăzută.

A treia umbră vine lîngă ei. E Didier. Vocea e încordată, îngrijorată :

— Ei ?

— Ei, pe dracu. Fac și eu ce pot ! șuieră Racho.

Eddie stinge brusc lanterna :

— Gura !

Un zgomot de motor. Fasciculul unei perechi de faruri țîșnește pe deasupra zidului ce dă spre stradă. Mașina încetinește și se oprește. O portieră se închide, pași se aud pe trotuar. Cei trei prieteni își țin răsuflarea, cu inima lansată într-un sprint infernal. Mașina demarează și pașii se depărtează, descrescînd în intensitate. Un cîine latră și e din nou tăcere.

Racho își reia treaba. În fine, zăvorul e acționat. Clic-clac. Se dă la o parte și ușa se deschide scîrțîind din încheieturi.

Eddie intră primul pe scara strîmtă, ținînd lanterna drept în față. Didier îl urmează. Rachid rămîne de veghe.

Sala de mixaj se scaldă și-acum în ciudata lumină verde. Semne și cifre fluorescente clipesc pe consolă și pe elementele agățate de perete.

Didier găsește comutatorul și aprinde lumina. Eddie a și reperat etajera unde sînt stivuite benzile magnetice. Se suie pe un taburet și începe să caute. Dintr-o dată îngheață. Dacă bossul Zebop-ului a luat cu el caseta ? Pe cutiile înregistrate sînt însemnate cu cariocă roșie prescurtări. Fetnat a codificat-o pe a lor cu indicativul M.D.

— Rahat ! se enervează înălțindu-se pe vîrfuri. N-o găsesc.

Didier cercetează mesele. Nimic. Rămîne biroul și se repede la el.

Eddie apucă furios marginea etajerei care iese din lăcașuri și aruncă tot ce susținea pe mochetă. Pofta de a sparge tot îl cuprinde violentă, ireparabilă. Strivește benzile lovindu-le sălbatic cu călcîiele, rupe cutiile și răstoarnă tot.

Didier se ridică :

— Hei ! Ce... Termină cu prostiile !

Eddie se întoarce. Prietenul său ține în mînă obiectul dorit. Literele „M.D." figurează pe cotor.

— Roiu' ! îi aruncă. O tăiem !

Dar Eddie pare a fi surzit. Didier vede scena descompunîndu-se sub ochii lui, fără a fi în stare să intervină. Rebelul scos din minți, ca un palid răzbunător, rocker plin de ranchiună, apucă taburetul de picioare, îl ridică la verticală și îl trîntește pe masa de mixaj. Un zgomot îngrozitor ! Cadrane și indicatoare explodează sub impactul fulgerător. Eddie se dă un pas înapoi. De data asta scaunul pleacă într-o mișcare laterală și zboară spre geamul dinspre studio. Toată sticlăria se prăbușește în sunetele pure și clare iscate de mii de cioburi. Didier se repede spre scară. Îngrozit. Mut. Cu stomacul întors pe dos.

— La dracu ! V-ați țicnit ? ! Ce-nseamnă gălăgia asta? face Racho zărindu-l în cadrul ușii.

Ușa și afară. Lumina galbenă a neonului de la hotel plouă spre ei. Două ferestre se aprind la primul etaj. O siluetă se profilează după perdele.

Eddie e în spatele lor. Traversează curtea lovindu-se de pubele. Perdele negre agită umbrele. Noaptea face valuri. Didier sare primul pe zid, se agață de creastă pe la subsuori și dă din coate ca să ajungă sus. Talpa pantofilor alunecă pe piatra netedă și începe să bată aerul cu picioarele. Rachid a aterizat deja de partea cealaltă. Din fericire Eddie îl împinge de fund. În momentul în care se răsucește pe burtă, în echilibru deasupra zidu-

lui, o voce tunătoare izbucnește la una din ferestrele hotelului :

— HEI, VOI DE-COLO ! OPRIȚI-VĂ ! HOOOOȚII !

Eddie își ia elan și țîșnește ca un jaguar în călduri. Un rîu de lumină se revarsă în spatele său. Se aruncă și plonjează în întunericul anonim al unui pămînt proaspăt arat. Complicii săi gonesc într-o avalanșă de noroi lipicios. Un gard viu. Un zid. O barieră. Două bariere. Vînătoarea continuă pînă în strada unde-i așteaptă Jérôme și furgoneta. La sosire trec toți ex aequo. Se îngrămădesc în spate în timp ce motorul bubuie, cutia de viteze scrîșnește și cauciucurile se smulg de pe asfalt.

Didier își șterge palmele brumate de sudoare. Caseta e în mîinile lui. Aruncă o privire neagră spre Eddie :

— Din cauza tîmpeniilor tale, mai era puțin și ne prindeau !

Racho pompează aerul în plămîni cu aspirația unei forje. Scuipă pe jos. Mîinile îi atîrnă inerte, fața i-e inundată de transpirație.

Eddie :

— Trebuia s-o vomit ! Prea mi s-au adunat multe ! Toate rahaturile astea ar fi făcut ca pînă la urmă să-mi plesnească țeasta !

Didier înghite saliva cu gust de venin.

— Okay, Eddie, și eu simt același lucru. Dar trebuie să ne ținem animalul în frîu. Să nu ne băgăm și mai adînc în rahat... nu știu, dar...

Eddie privește prin geamul din spate luminile bulevardului depărtîndu-se în noapte :

— Nu, știi... Prea mult, e too much !

Ambianța o dă muzica și luminația în toată gama cromatică. René Silbermann se simte plutind într-o stare de fericire fluidă, revigorantă. E răsturnat pe canapea, cu un pahar de scotch la îndemînă. Abatere de la regim, dar are nevoie să se încurajeze pentru a îndepărta ultimele bariere ce-l separă de Ulla. Pușcoaica înghite vodcă după vodcă, aruncîndu-i priviri umede. Stă alături de el, cu fusta de piele ridicată pe picioarele lungi și mătăsoase și bluza deschisă înspre perechea de plutitori

a-ntîia. Trupul perfect de curvuliță și gesturile de vino-n coace contrastează cu fața de copil bucălat, cu ochii imenși, aproape prea albaștri, asupra cărora cade un breton de culoarea grîului copt.

Johnny a îngenunchiat pe mochetă aplecat asupra oglinzii pe care sparge cristalele de cocaină. Lama briciului taie bucățelele prefăcîndu-le în pudră fină și albă. Tap-tap-tap-tap... Ingrid îl privește ce face, fascinată. Un pic mai înaltă și mai dezvoltată decît prietena ei, pare mai mare cu unu sau doi ani. Ciupește ceva franțuzește. Ulla, deloc. Bolborosește o engleză de baltă din care Silbermann nu înțelege nimic. În fapt, găsește că e mai degrabă odihnitor ca dialogul să se limiteze la strictul necesar. Cel puțin nu-și pierd timpul cu înfloriturî verbale. Drept la țintă.

— Vodka good.. face ea cu un zîmbet cherchelit. I want more ! More !

Și izbucnește în rîs. Bossul de la BRAK Interjob apucă sticla de Smirnoff și îi toarnă o porție de cazac.

— Ține, curvulița mea !

— Curvulitza ! Was ist das ?

Johnny ridică nasul. E pe punctul de a confecționa un pai pentru prizat dintr-o bancnotă de o sută de franci. Vreo zece felioare de coke stau înșiruite pe oglindă.

— La vîrsta asta, o limbă se prinde repede, rînjește el. Înveți spontan. În două ședințe de cordeală, va avea un vocabular de bază !

Silbermann se distrează. O țintește pe Ulla cînd își ia paharul de la gură și-i alunecă o mînă jilavă între coapse.

Ingrid exclamă :

— Gordeală ! Jubesg gordeală ! Vrancezii gordesc pine ! Foulez-fous goucher avec moi se soir, monzieur ?

În patru labe, își unduie șoldurile, expunînd la celălalt capăt al trupului orbite inflamate. Johnny îi mîngîie fundul privind fix, traversat de imagini obscene. Teutoanca se întoarce spre el și-i trage o limbă încărcată, pipăindu-i în același timp șlițul.

— Așteaptă...

Hop ! Două rînduri de pudră dispar în nări. Atenție, fetele ! Boliviana asta rafinată cu cherosen nu poate avea ca rezultat decît o măciucă de gorilă ! Johnny jubilează.

Ingrid prizează la rîndul ei și împinge oglinda spre colega ei. Ulla absoarbe cele două felioare ca pe nimic. Silbermann face „nu" din cap.

— Scotch-ul îmi ajunge.

— Papa e antidoping ? glumește Johnny.

Ulla cade între genunchii bossului cu un rîset îndrăzneț și se agață de gîtul lui.

— Baba ! Baba ! Ich liebe dich. Baba whisky !

Și-și lipește buzele de ale lui, introducînd o limbă zgrunțuroasă. Silbermann trage o ocheadă spre Johnny și Ingrid care se rostogolesc pe mochetă spre un colț mai întunecat al livingului. Întrezărește fîșia unui bikini roz, întinsă în despicătura unei perechi de fese rotunde și tari. Aceste părți cărnoase pe care „Micul dicționar Robert" le numește „masivii musculo-adipoși". O definiție care-l distrase teribil în ziua cînd o descoperise.

Pentru moment, însă, alte protuberanțe îl chemau : balconașele Ullei, frămîntîndu-se sub nasul lui. Sfîrcurile tari îl amenință prin stofă. O descheie pînă la buric și ea își încordează șoldurile agitîndu-și fundul. Efectul e instantaneu. Silbermann simte crescîndu-i un veritabil trunchi între picioare. O suflare caldă îi urcă spre creier. Ulla îi susură ceva în germană pe urmă îl descheie din vîrful degetelor pentru a-și fofila imediat palma incandescentă spre masa dură și înflorită palpitînd în chiloți. Silbermann e străbătut de un val de pișcături delicioase. Îi mușcă lobul urechii și i se aruncă în ureche cu întreaga limbă jucîndu-se distrat cu sfîrcurile. Carnea asta proaspătă îl înnebunește. Parfumul unor lichide secrete îi parvine dinspre corpul teutoancei care îl leagănă încetișor, acționînd asupra membrului său, și torcînd ca o pisică.

— Ah, la naiba... geme el. E bine... Continuă, curvulița mea adorată !

Ea miaună :

— Das ist gut, Baba whisky ?

O apucă de încheietură și o încurajează să accelereze cadența. Docilitatea asta îi dă poftă de viol. Se și vede despicîndu-i fesele și lucrînd-o ca un zilier. Aruncă o privire spre ușa camerei, și-apoi asupra cuplului Johnny-Ingrid. Fata a îngenunchiat între picioarele ex-rockerului și îi pompează membrul cu o încetineală voluptoasă. Silbermann îi vede fața urcînd și coborînd în spatele frunzelor arborelui de cauciuc, cu obrajii cînd umflați, cînd supți. Dacă Johnny n-are nevoie de intimitate, el da! O urmă de pudoare. Oprește mîna Ullei. Coada îi rămîne suspendată, vibrînd rigid între degetele ce sînt încă ale unui copil. René, ești un nemernic! gîndește. Ar putea fi copilul tău. Corupere de minore. Știi cît se ia pentru asta? Dar se liniștește repede. Nu riscă nimic aici. Ușa e-nchisă, ambianța — caldă. Poate să-și ofere fundul acestei puștoaice fără teama de vreo urmare neplăcută. Un adevărat cadou pe care i-l face viața.

Ulla privește cu pleoapele pe jumătate închise, avînd o sclipire sticloasă în ochi. E beată și cuprinsă de febră. Silbermann afișează un zîmbet vicios și-i vîră două degete între picioare. Înlătură bikinii. Scorpiuța e udă toată. Scoate un geamăt de plăcere pe urmă alunecă de pe canapea, îngenunchează și se pregătește să i-o ia în gură. El o reține.

— Nu... We go în cameră. Vino cu Baba whisky, puicuța mea!

Unt sau vaselină? Se întreabă cu ce o să-i ungă rozeta...

12

Marți, ora unsprezece, cafeneaua Le Balto.

Eddie stă la o masă în fund, aproape de fereastră. O cafea se răcește în fața lui. Cutia sa craniană e o adevărată pistă de karting. Gîndurile se-nvîrtesc și se înfig unele după altele într-un ritm infernal. Ieri seară, la întoarcere din operațiunea-comando de la Poarta Vanves, Didier și cu el l-au găsit pe Farid adormit pe palier.

Micul arab le-a povestit despre vizita sticleților, amenințarea expulzării, disperarea mamei, frica lui Djamel, care riscă doi ani de armată în plin deșert dacă se întoarce în țară. Și-au răsucit două-trei petarde încercînd să privească situația din toate unghiurile. Ce să faci ? Să-i scrii lui Mitterand ? Lui Harlem Désir ? Asistenta socială care operează, sau mai degrabă dezoperează, în oraș a rezolvat pe vecie problemele imigranților uitîndu-se în altă parte de îndată ce criza se ivește în Maghreb — Zonă. O néfé, cu siguranță. Familia n-are bani să angajeze un avocat. Dreptatea nu există decît pentru cei care pot să și-o plătească. Circul vicios. Impasul. Rahatul.

Eddie bea o înghițitură de cafea și pe urmă aprinde o țigară. Un cerșetor mănîncă pe o bancă din parcul Jean Moulin, singur cu un kil de vin roșu și o rază de soare.

Didier a promis să se informeze la Problemele Sociale și-apoi la Secretariatul de Stat însărcinat cu imigranții,

dar Eddie cunoaște din ce aluat sînt făcuți birocrații și avalanșa lor de întrebări prostești : numărul dosarului ? A, n-aveți dosar ! Atunci, începeți prin a aduna piesele justificative și programați-vă la un responsabil care vă va indica procedura de urmat etc. Curva asta de sistem nu e decît o întreprindere a descurajării și de subminare a moralului pentru niște excluși ca ei. Fierbi două ore la un ghișeu și o tîmpită cu permanent te anunță cu un zîmbet de speakeriță că pentru moment nu s-a analizat cazul tău de către comisia cutare, care se va întruni peste o săptămînă și doi ani. Și la cel mai mic semn de nerăbdare, te trimit să plimbi ursu'. Nu sînteți singurul, nu știați ?

— Hei, caltaboș umflat ! Mai dă-mi o bere !

Eddie ridică nasul spre amploiatul de la gaz, care stă la tejghea. Tipul are moaca mai roșie ca oricînd. Un bob de porumb îi atîrnă de buze. Francezul mijlociu în toată amploarea ruinei sale.

Maica Josiane aruncă spre același o privire-bazooca.

— Raymond, încep să-mi ies din pepeni ! Cînd o să termini odată cu murdăriile ?

Tîmpitul mijlociu rînjește. O licărire de triumf îi însuflețește ochii de pește mort.

— Haide, maică, știi bine că mă prostesc ! Dă-mi o spumă, trebuie să plec.

Faptul că pe idioții de teapa ăstuia îi mai rabdă încă pămîntul, după tonele de prostie pe care le cară în spate, depășește înțelegerea lui Eddie. Iată-i, ăștia-s partizanii lui Le Pen*. Janghinoși roși de poșircă. Acriți și haliți de plaga răutății lor mediocre. Doamne ! O, Doamne, dacă exiști, salvează măcar copiii !

Revine la oile lui. După nenorocirea lui Farid, vine problema Aquarius...

Au fost acolo la ora nouă fix, Racho, el, și caseta. Un tip îi primește între două uși. E grăbit, n-are timp și le spune să-și lase adresa. Un anume Lantois e responsabil cu selecția. Îl pot vedea cinci minute ? Negativ. Eddie forțează barajul. Ei drăcie, áu dreptul la un mi-

* François Le Pen = șeful opoziției franceze de Dreapta. (N.T.).

nimum de considerație. Destul le-au curs balele ca să pună mîna pe banda asta ! Urlete și gesturi nervoase. În fine, un popou roz de furie iese din birou strîngînd pumnișorii. Înfățișarea de zonari a lui Eddie și Rachid îl îndeamnă la prudență și circumspecție. Bine, de acord, dar nu mai mult de două minute. Munca e copleșitoare. „Ea" e depășită. „Ea" frizează criza de nervi.

De-abia intrat în birou și privind stiva de casete și benzi, Eddie adulmecă un parfum ciudat : acela al înșelătoriei. Racho îi dă caseta tipului care o ia ca și cum ar fi vorba de un cadavru în stare de descompunere avansată. O așază deasupra grămezii din spatele lui și le explică cu cîtă imparțialitate și atenție le va asculta bijuteria. Ipocrizia din ochii săi și timbrul fals evocă un politician în plin discurs. Putregaiu' naibii de poponar ! înjură în sinea lui Eddie. Nu pentru ca o poponeață ca ăsta să ne calce pe bătături am făcut noi toate astea !

„Ia ascultați-o." „E materialmente imposibil", refuză Lantois. Racho își arată colții. Homo nu dă înapoi. Și, oricum, colaboratorii săi nu au sosit încă. Și-apoi înscrierile sînt încă deschise. În această după-amiază, pe la ora două, va fi în măsură să spună care este...

Mda, gîndindu-se mai bine, Eddie realizează că mirosul înșelătoriei frizează duhoarea pestilențială. Are un al șaselea simț care descoperă chestiile de genul ăsta. Tot fiind păcălit și jumulit de-o groază de afaceriști și învîrtitori profesioniști, și-a dezvoltat un al doilea nas, care adulmecă. Și de ce nu ? Dacă tot se vorbește de al treilea ochi...

Cele douăzeci și patru de ore de la La Courneuve să fie, în fapt, cele douăzeci și patru de ore ale marii hoții, iar subterfugiul Rock-Zone o simplă lovitură financiară organizată de cîțiva mahări ?

Scutură țigara în scrumieră, gînditor, cînd telefonul sună. Tresare.

— Pentru tine ! urlă Josiane. E Rachid !

Tropăie pînă la bar, smulge un pix și un bloc-notes cu antet Ricard și ia receptorul.

5393

— Alo... Daaa... Ce zici ? Știu despre casele de discuri. Ce ?... Spune-mi pe litere... Silbermann... Da, doi de „n". Dă-mi adresa, notez... Okay... Da, pe diseară.

Închide. Interesantă chestie. Tipul care conduce operațiunea Rock-Zone e un codoș. Un traficant de carne vie. Rachid a anchetat ca un maestru. Un prieten paznic de noapte la Europe 1 i-a transmis informația. Nu-i un secret, bineînțeles, dar Silbermann, în mod bizar, nu face nici un fel de publicitate în jurul numelui său...

BRAK Interjob, strada Faubourg-Poissonnière. Eddie se uită la pendulă. Lise o să facă iar urît, dar sînt alte priorități. Intuiește că, dacă vede mutra traficantului de carne vie de pe strada Poissonnière, va ști mai multe.

Josiane îl fixează, inchizitoare.

— Poți să-i spui lui Lise că am o urgență ? Trebuia să ne-ntîlnim.

Maica încruntă tufele de deasupra ochilor și obiectează :

— Eddie, exagerezi cu micuța ! Pînă la urmă o să te trimită la plimbare și-o să-i dau dreptate. Fetele sînt ca trandafirii...

— Ce... o întrerupe el. Trebuie să le uzi în fiecare zi ?

— Nu. Dar fii atent la spini ! Au cu ce să-ți sfîșie inima !

Găzarul rînjește.

Eddie ridică din umeri.

— E o chestie între bărbați, Joze. Trebuie să mă ocup. Tu înțelegi asta, nu ?

Autobuzul oprește la intersecția străzilor Poissonnière și Maubeuge. Străbate strada orbită de un soare aproape primăvăratec. Pe lîngă el, oamenii trec surîzînd, cu o licărire aproape umană în priviri. Mai e puțin și Eddie s-ar lăsa convins că există un fond de frumos în ei, o rațiune de a fi. Cu siguranță, capriciile vremii îi schimbă gîndurile. Dar își revine pe loc. Sub fiecare mască de miel există un lup !

Vitrina de la BRAK Interjob anunță angajări masive de turnători-frezori și electricieni experimentați. Intră.

Patru negri prăfuiți stau așezați în fața unui birou unde un tip cu mînecile cămășii suflecate îi lucrează după modelul interogatoriului polițist :

— Locul de naștere. Data sosirii în Franța. Numărul cărții de muncă... Mișcați-vă, n-am numai asta de făcut!

În camera de-alături, aceleași secvențe. Doi arabi suportă asaltul unui cretin afectat și disprețuitor. Cei care cer de lucru fac față cu o politețe distinsă, seculară. Ai zice că sînt jenați atingînd mocheta și ocupînd acel loc în spațiu.

Un omuleț se îndreaptă spre Eddie, îi întinde mîna și zîmbește. Are părul cenușiu și o alură mai degrabă simpatică.

Leroy, face el. Dumneavoastră ați sunat ? Sînt dezolat, dar postul de paznic de noapte a fost ocupat. Trebuia să veniți mai devreme.

Eddie :

— Nu caut de lucru...

— Da ?

— Vreau să-l văd pe domnul Silbermann.

— În ce problemă ?

— În legătură cu concertul rock pe care-l organizează... știți... aș vrea doar să-l întreb ceva.

Léroy se scarpină la tîmple și pe urmă aruncă o privire la ceas.

— S-ar putea să fi plecat. Are un prînz de afaceri

Adevărat, tipii ca Silbermann nu mănîncă niciodată : servesc doar prînzuri de afaceri. Nuanță.

— O să încerc totuși, continuă. Care este numele dumneavoastră ?

— Manet. Eddie Manet.

Omuleț ridică telefonul așezat pe colțul biroului unde alt individ intervievează alți patru negri. Rostește două-trei fraze scurte, închide și face către Eddie :

— Scara din fund. La etajul doi.

Cum ar putea Eddie explica în cuvinte ceea ce resimte în momentul în care îl privește pe bossul BRAK Interjob-ului... E ca și cum un nor de insecte ar fi început brusc să i se agite sub piele. Senzație de sfîrșeală. Mai rău, spaimă coclită.

Minusculă făptură în raport cu somptuosul birou din lemn lăcuit, persoana acestuia prezintă o figură pe care ai crede-o modelată în plastilină. Inexpresivă. Ochii, doar, ies puțin în evidență, sumbri, și buzele, umflățele.

Eddie încleștează pumnii în buzunarele gecii. Dintr-o dată se întreabă ce face acolo și datorită cărei aberații a fost lăsat să urce. Locul ăsta și tipul înfipt în inima lui, ca o ciupercă otrăvitoare, e ca anunțul unui coșmar. Tot ce nu vrea el să fie. Tot ceea ce-l face să vomite : puterea și banii. Chiar și perceții transpiră minciuna. În spatele lui Silbermann se află o reproducere a unei herghelii de cai sălbatici. Nărăvașii au ceva nebun în priviri. Eddie trebuie să aibă aceeași flacără în orbite căci moaca șefului se deformează bizar.

— Ce-aș putea face pentru dumneavoastră ?

— Păi... nimic...

Eddie nu-și mai recunoștea nici timbrul vocii. Are un nod în gît și tîmplele îi transpiră stropi mari de sudoare. Există momente în care chiar și furia seculară te părăsește, în care vechea angoasă cu miros de pivniță urcă din străfunduri și te sufocă, te paralizează.

— Nimic ?

— Ba da... În fine, fac parte dintr-o trupă rock și sîntem înscriși pentru cele douăzeci și patru de ore de la La Courneuve, și...

— Păi atunci e perfect ! De ce voiați să mă vedeți ?

Eddie e într-atît de convins, acum, de realitatea înșelătoriei, încît găsește că e ridicol. Sistemul stă în fața lui, strivitoarea mașină ale cărei angrenaje te prefac în bulion fără a putea mișca un deget. Curva ! Babylon. E ca și cu polițiștii, tot ceea ce ar putea spune sau face se va întoarce împotriva lui.

Se chinuie ca să dea un răspuns.

— Doar așa... pentru a mirosi.

— A mirosi ? face bossul deconcertat.

— Păi da... vreau să spun a mirosi feeling-ul dumneavoastră în legătură cu chestia asta...

Drăcie, se-nămolește din ce în ce mai adînc ! Scapă de sub control. Silbermann îl privește acum surîzînd ușor, la limita mistoului.

— Și ce impresie v-ați făcut ?

Eddie își mușcă buzele. Încă un cuvînt și sînt un om mort ! gîndește. Tai-o ! Roiu' ! Ești o nulitate !

O blondină intră în acel moment. E mulată într-un taior cu pătrate și poartă ochelari cu lentile groase și rame sclipitoare.

Aruncă o privire pe deasupra lui Eddie și spune :

— O să întîrziem, René ! E aproape unu.

Silbermann împinge fotoliul mobil. Eddie are vederea încețoșată. Greața i s-a condensat sub forma unui smog plutind în jurul bossului, siropos și cleios.

— Viviane, îți prezint un autentic rocker, domnul...

Domnul pe dracu ! Eddie se retrage deja spre ușă Bolborosește :

— Eddie Manet. Bine, păi... eu trebuie să plec...

— Și să aveți noroc. Sper să vă regăsesc pe podiumul cîștigătorilor la La Courneuve.

După care Eddie o ia la goană. Coboară în trombă scara, traversează birourile ca și cum ar fi avut foc în călcîie și iese în stradă...

Ca un prost.

Cu botniță la furia care i se zvîrcolește în stomac.

Cu certitudinea asta nenorocită care-i halește sistemul nervos, cum că toată povestea nu-i decît o mare prostie. O dată în plus, întoarce-te cu spatele și strînge din buci. Și de ce-ar fi altfel ? De ce s-ar schimba ceva ? Numai un însemnat de soartă ca el poate lăsa cale liberă urletelor de indignare !

Acum e pe trotuar, în fața vitrinei BRAK Interjob, cînd îl vede pe Silbermann și cordacea lui ieșind pe ușa garajului. Traversează și se îndreaptă spre un Mercedes parcat șui. Cum îi urmărește din priviri, încearcă să-și imagineze scenariul. Cea mai plauzibilă ipoteză ar fi ca cele trei case de discuri, Libra, Srake și Decibel, să aibă fiecare cîștigătoarea ei, dinainte aleasă. O formație pretins venită de nicăieri, falși underground care ar fi, în fapt, ucenicii iubiți și alintați, promiși unui viitor strălucit...

Uite-așa le avea !

Fixează Mercedesul ce se depărtează descifrînd mecanic cifrele plăcuței de înmatriculare.

Cîteodată coincidențele sînt prea de tot...

E combinația lui Rémo pentru cursele de cai, acolo, negru pe alb.

Haios, nu ?

3-8-5-4... Apropo, nu trebuie să uite să o joace joi. Cîteodată, în plin rahat, șansa îți aruncă unul din acele surîsuri al cărui secret îl deține în exclusivitate...

O ia apoi spre stația de metrou. Mai trebuie să treacă pe la Rudy pentru a intra în posesia dotării teroriste...

Brie-sur-Marne, ora paisprezece.

Johnny se află în fața clădirii din prefabricate, în compania lui Bringier și Borel. O grămadă de tipi în salopete albastre aleargă în toate sensurile. Camionetele zigzaghează în jurul imensului maț care se umflă încet, conectat la cisterna de gaz.

Cerul e acoperit și vîntul suflă din vest. Dar meteorologii au promis vreme bună pentru încercările de mîine.

Zepelinul este un heliostat de tipul semirigid. Carena e constituită din inele de aluminiu legate între ele prin grinzi longitudinale, iar interiorul e compartimentat pe secțiuni.

— E dată naibii mașinăria ! face Johnny.

Inscripțiile Europe 1 și Canal Plus se întind pe flancul animalului care tocmai începe să oscileze încetișor ca și cum s-ar pregăti să decoleze deja.

Bringier își răsucește mustața cu două degete, afișînd o mină închisă și preocupată. De la dejunul cu Silbermann și reprezentanții caselor de discuri, un gînd îi agasează circuitele superioare. Nimic precis, doar vaga intuiție despre ceva care nu e cum ar trebui să fie. Ca și cînd zarurile ar fi fost măsluite de la început. Silbermann și Johnny Rock, dacă se gîndește bine, ar fi perechea ideală de șarle.

— Mergem să vedem mai de-aproape ? sugerează Max Borel.

Johnny :

— Da, haide... E pur și simplu genial ! Și asemenea mașinărie zboară ? ! De necrezut !

Cei trei bărbați înaintează de-a latul cîmpiei străjuită, în depărtare, de un pîlc de mesteceni.

Bringier dialoghează cu el însuși. Dacă e vorba de o conspirație și dacă trambulina Rock-Zonă e trucată, Borel și cu el sînt regii încornoraților. Ar fi aproape singurii care înoată în plină iluzie. Doi încornorați într-o cireadă de travestiuri !

Reflecție nebunească sau clarvăzătoare ?

13

Didier îl privește pe Rachid care o privește pe Léna. Léna se holbează la Didier. E mai albă ca un calup de brînză. Ce șoc ! E ca și cum un zgîrie-nori s-ar fi prăbușit în sufletele lor, lăsîndu-i acoperiți de praf, amețiți și muți în mijlocul ruinelor.

Lantois apasă pe butonul „stop" al magnetofonului încastrat în perete și se întoarce spre ei arborînd un zîmbet larg. Didier scapă un suspin de ușurare cînd muzica se oprește. Își șterge broboanele de sudoare de pe frunte.

— Uitați, începe el, e o neînțelegere...

Lantois îl întrerupe pe dată :

— E exact ceea ce ne trebuie, ceva care să balanseze dulce. Vă programez după trupele hard... ca să mai liniștiți un pic spiritele. Veți evolua a doua oară chiar înainte de anunțarea rezultatelor.

Apoi se așterne tăcerea. Grea și densă.

Responsabilul selecției e deconcertat de cele trei moace de înmormîntare aliniate în fața lui. Printre formațiile alese pentru a participa la cele douăzeci și patru de ore ale Rockului, Mauser D e singura care afișează o asemenea tristețe, o asemenea nefericire.

De neînțeles.

Racho își înghite cu zgomot saliva în timp ce Didier privește pe furiș spre Léna.

În capetele lor s-a declanșat o furtună. Să mărturisești sau să faci pe prostul profitînd de noroc ! Iată dilema.

Pentru că situația e de-a dreptul incredibilă : extrasul de disc pe care tocmai l-au ascultat n-are pur și simplu nimic de-a face cu ceea ce au înregistrat ei la Zebop. Carcasa casetei era, într-adevăr, marcată „M.D." dar conținutul e cu totul altul. O supă disco nici mai mult nici mai puțin decît infectă.

Nenorocirea nenorocirilor !

Racho tocmai deschide gura, cînd Léna îl trage de mînecă în același timp în care Didier îi atinge tibia cu vîrful ciocatei. Dacă i-ar explica ceea ce se întîmplă lui Lantois, capitolul concert s-ar fi terminat pentru ei, și ce-ar mai avea de făcut decît să se joace de-a gîndacii la al patrulea subsol ? !

Didier își drege vocea și se exprimă abia auzit :

— Bine, ăăă, ne-am înțeles...

Poponaru' ridică o sprînceană și le face cu ochiul.

— V-am tăiat suflarea, hai ? Nu vă așteptați !

Léna :

— Nu chiar...

Racho, cu umor negru :

— Nici că se putea surpriză mai mare !

Lantois se așază la birou și completează permisul împodobit cu ștampila Europe 1, punîndu-i totodată în temă:

— Să fiți acolo la ora șaisprezece. Intrarea B, în spatele scenei. O să vă comunicăm orele exacte de intrare în scenă...

Didier se bîțîie de pe un picior pe altul. Stomacul său emite sunete apropiate unui ciripit. Sau cum s-ar zice, versiunea instrumentală a răului care i-a cuprins mațele.

— Cîntați ceea ce ați cîntat pe casetă și va fi extraordinar. O să aveți un succes nebun !

Léna inspiră profund pentru a refula valul de răzmeriță care se ridică în ea. Bineînțeles, a priceput că dacă nu-și țineau fleanca, imediat, cortina de fier ar fi căzut în fața speranțelor lor, totuși, există o limită în toate. Dacă oamenii vin să asculte rock și li se injectează terciul ăsta în timpane, se va isca un uragan. Tipii care

au organizat toată chestia nu pot fi decît niște vicioși și niște debili. Dar mai e și altceva. Clopotul sună fals, căci o perdea de mișmașuri îl acoperă. Altfel nu se explică.

În aceeași măsură derutat ca și Léna, Didier aruncă prudent :

— Mda, poate, dar nouă ne place să brodăm pe o temă dată. Vedeți ce vreau să zic ? Să ieșim un pic din tipare, ce mai !

Lantois așază pixul și îi fixează, întîi sceptic, apoi sincer neîncrezător.

— Ascultați, băieți, ați fost selecționați, nu vă ajunge? Știți cîte visuri s-au prăbușit în acest birou ? Puști ca voi care au investit totul în operațiune. I-am văzut plîngînd, rugîndu-se-n genunchi... Dar, bine, nu sînt eu singurul care decid, nu ? Ăsta e jocul. Așa că apreciați șansa care vi se dă și nu căutați să fiți mai cu moț. Ne-am înțeles acum ?

Didier dă înțelegător din cap spunîndu-și în același timp că, sărmanul, va avea surpriza vieții sale cînd Mauser D va urca pe scenă.

Léna ia dosarul cu permisul de liberă trecere și ecusoanele. Cît despre Racho, el asistă cu ochii ieșiți din cap la toată piesa. E pe dinafară complet. Ca și cum ar urmări un serial din care a pierdut episoadele precedente. Pur și simplu defazat.

Acacias, tîrziu în noapte.

Cu vocea mai răgușită ca oricînd, Eddie atacă pasajele din „Back to la Zone". Bucata i se potrivește ca o mănușă. Rémo și el sînt frați gemeni în privința feelingului și a stărilor sufletești. Bluesul pînă-n măduvă și electricitate în fiecare fir de păr. Rachid ciupește sălbatic corzile basului și Jérôme susține un ritm infernal la baterie. Mauser D parcurge în shuss pantele cvasiverticale ale bătrînului rock îndrăcit. Fetnat e și el acolo. Cu palmele în flăcări lovind pieile bangourilor. Parcarea a luat foc. Léna are îngeri care cîntă prin degetele sale. Sintetizatorul se bîțîie în toate sensurile, scuipînd sunetele spre beton, în contact cu care explodează transformîndu-se în jerbe de nebunie.

— „Degeaba ridic-ancora/Curentul mă întoarce în port/ Am învățat să suport/ Pentru mine e back to nicăierea/Mereu, mereu BACK TO LA ZOOONE !“

Corul :

— „BA BA BA BACK TO LA ZOOONE !“

Percuție în premier. Didier slobozește acordul final. Și toți rămîn nemișcați o clipă, ascultînd tăcerea care vibrează ca un arbore după furtună, înlănțuiți în vertij. Nu sînt decît doi spectatori, Farid și Lise, dar de la ei se ridică un tunet de aplauze. Eddie e destul de mîndru. Lise are două flăcări care-i dansează în priviri. A dat-o gata. Avea temeri după cearta de azi după-amiază, după care ea nici n-ar fi vrut să vină la ultima lor repetiție. Muzica sau eu, ai de ales, ăsta era genul de ultimatum adresat. Proastele astea vor înțelege, oare, într-o bună zi că ele sînt melodia existenței, armonia tăcerii ? Sau se fac expré că nu înțeleg, ca să te oblige să le cînți pe toate vocile...

Eternul mister al gagicii !

Pe scurt, show-ul lor e gata acum. Sînt pregătiți pentru clipa cea mare.

Eddie a înghițit greu enorma farsă a selecției lor pentru concert. Dar după aiureala de vizită la Silbermann și din tot ceea ce a simțit, și-a format convingerea de nezdruncinat că operațiunea Rock-Zonă nu e decît o înșelătorie. De unde a dedus cu înțelepciune că Providența le oferea șansa de a scoate la lumină toată afacerea... În fața a douăzeci sau treizeci de mii de masculi și femele, și în direct la Europe 1 ! Ah, da, o să le tragă el un uriaș picior undeva, pulverizînd din aceeași mișcare digul de ranchiună care-i strivește pieptul.

Fetnat n-are nici o idee despre ceea ce s-a întîmplat cu caseta lor. Boss-ul a căutat, poate, să dejoace toate planurile gîndindu-se că fostul său angajat ar putea încerca s-o recupereze. Oricum, acum totul nu-i decît un detaliu fără importanță. Au ecusoanele Rock-Zonă și permisele de liberă trecere.

— Bine... Reluăm „Balada micului arab“ încă o dată, aruncă Didier ciupind coarda *re*. Și atenție la intrare după

primul refren. Bară dublă; pauză și triolet. Adineauri eram hăis-cea.

Rachid își drege vocea. E bucata lui. Cîntecul lui. E departe de a avea o voce fără cusur, dar cînd pune tot sufletul are ceva patetic și disperat care naște lacrimi.

— Unu, doi, trei...

Léna atacă lunga introducere la sintetizator, porțiune dorind a evoca un răsărit în munții Kabyliei. Apoi chitara ritmică sare din stîncă-n stîncă pînă la freamătul limpede al izvorului tradus prin sunetul cineilor loviți ușor și grațios.

Pe urmă intră basul, lent și maiestuos, profund și gutural...

Eddie se mulțumește să urmeze linia melodică, dezghiocînd notele care se prelungesc în ecou, depărtîndu-se într-o lunecare tiptilă.

Piciul Farid ascultă cu religiozitate, încremenit lîngă trupul Lisei, care l-a luat pe după umeri. Pentru el își geme cîntecul Racho. Pentru toți micii arabi ca el. Acești fii de gazelă și muflon eșuați în Zonă, sîngerînd blues-ul prin toți porii. Oamenii albaștri ai deșertului reciclați în blues-man ai localităților Montrouge * și Bagneux **. Nomazii suburbiei în goana lor după o fata morgana: „Macii de la Mecca" cum îi numește Rachid în balada sa.

Eddie închide pleoapele și se lasă purtat de muzică. Se lasă purtat ușurel pînă la sacul umplut cu „plastic" pe care l-a ascuns în gura de aerisire din fundul parcării... pe urmă pînă la aleea unde Merle trece cu mașina, aproape de trotuar... Eddie se lasă purtat ușurel pînă la statuia urii așezată în chiar centrul sufletului său și care nu așteaptă decît un gest pentru a se ridica și a prinde viață definitiv.

---

* Montrouge, capitală de canton din arondismentul Anthony, în suburbia sudică a Parisului. Renumită între altele pentru industria sa electronică și cea mecanică de precizie. (N.T.).

** Bagneux, capitală de canton din arondismentul Anthony, suburbia sudică a Parisului. Centru industrial: topitorii de aluminiu, tăbăcării, cariere de piatră. (N.T.).

Nu mai are de ales. Tot înghesuindu-se să facă loc netrebnicei uri, a ajuns să nu se mai simtă acasă în propriile haine.

Trebuie să iasă din el.

Fetnat aruncă ciorchinii de degete asupra pielor întinse, apăsînd apoi cu dosul palmei. Un dialog ia naștere între el și Jérôme, susținut de bas și de pianul electric. E ceva din atmosfera ce-i amintește lui Eddie de „Tales of Kilimandjaro" a lui Santana. Își privește degetele alergînd pe griff-ul Gibsonului, aude vibrația metalică și subțire a corzilor sub unghiile sale. Notele pleacă la asaltul zidului unde fiecare umbră devine o breșă, o ruptură, o defulare...

A doua zi se trezește cu o rază de soare înfiptă în ochi. A alunecat de pe saltea și Lise și-a tras pătura lăsîndu-i doar un colț cît o batistă. Ea doarme încă, ghemuită, întoarsă cu fața la perete. E nostim, cînd dormi faci în așa fel încît să te întorci întotdeauna cu fundul la celălalt. Să însemne ceva toate astea ?

Se sprijină într-un cot și cască. Fereastra a decupat un simpatic pătrat de cer albastru stropit cu roz. Ușa de la camera lui Didier e întredeschisă. I-a auzit toată noaptea, pe el și pe Léna, bătînd din aripi, căutîndu-se de gîlci, încolăcindu-se și așa mai departe. Cît despre el, nu se poate spune c-a fost în mare formă. Amicul lui făcea pe supăratul, zgîrcit ca o coadă de purcel. Chiar și cînd Lise i-a oferit ceva încurajări cu degetele și buzele, n-a reușit să-i furnizeze un adversar pentru luptă. A rămas ca un prost cu neonul stins. Chestiile astea se întîmplă cînd prea multe ți se învîrtesc în spatele frunții. Se pierde, se dispersează. Or, ca să fii „tare", trebuie să fii trup și suflet acolo, ca pentru o partidă de skandenberg, dar folosindu-te de alte membre. Cea mai mică divagare, și mușchiul-dragostei își ia cu totul mîna de pe tine. Dumnezeu trebuie să fie cu adevărat pui de tîrfă, dacă a lăsat el ca fetele să n-aibă alta de făcut decît să-și desfacă coapsele !

Se scoală să încălzească apa și, în timp ce cafeaua se face, debarasează masa de sticle goale, pe care le în-

grămădește în spatele ușii. Dă un pic cu cîrpa pe fața de masă și se așază lîngă fereastră, să se gîndească.

Peste două zile... Ah, curva asta de trac începe să-i strîngă mațele. Să cînți pentru amici de la MJC sau în garajele de biciclete e una, iar scena, în fața unui ocean de capete care se vălurese la infinit, biciuit de o furtună de strigăte și fluierături, e altceva. Ori merge și intri în pielea mulțimii, ori e crudă cădere, stomacul frînt, ieșirea de urgență.

Se gîndește la Rémo. Au trecut opt zile de cînd solistul-kamikaze s-a aruncat în aer. Eddie își promite să-i trimită flori, cărți, ceva... poate poemele lui Kerouac pe care le-a salvat de la razie împreună cu lampa de gaz a bunicului și pătura marocană. Chiar așa, tocmai îi vin în memorie trei versuri. Voia să facă un cîntec. L-ar inspira, poate, pe Rémo...

James Dean a murit
Dar e vreunul pe care Moartea l-a sărit ?
Cine, oare, încă, n-a murit ?

Prima ceașcă de cafea și prima țigară. Mireasma îmbîcsită a dimineții. Nimeni nu se mișcă încă în vizuină.

Gîndurile sale se aventurează în tunelul întunecat al viitorului. Ce va face o dată plecat din Mauser D ? Să plece ? Unde ? Își imaginează moaca pe care ar face-o bătrînul trezindu-se cu el la Caracas... La naiba, cel puțin acolo, avea o idee despre ceea ce ar putea fi libertatea. Fuga pe munte, Sierra mov cît vezi cu ochii, cer scămoșat, sate indiene populate cu priviri și gesturi care au scăpat de furia secolului. Era încă mic, dar își reamintește cu claritate de sentimentul acesta de pace, tihna vieții. Ura a înlocuit totul. În ce hal a ajuns...

— Te-ai și sculat ?

A vorbit Léna. Are fața încă botită de la pernă și ochii încețoșați. Se întinde cu brațele ridicate deasupra capului, și cum nu are decît un chiloțel pe ea, Eddie îi privește sînii delicioși ale căror sfîrcuri brune s-au întărit la răcoarea dimineții.

Răspunde în doi peri și tremură puțin servindu-i o ceașcă. Atunci cînd ridică nasul din ceașca lui, o vede

observîndu-l în timp ce se joacă, neglijent, cu bucla roșie de pe frunte. Zîmbește.

— Știi că te iubesc mult, Eddie...

— Ei, și eu.

Acum stă așezată în fața lui cu un cot pe masă și cu bărbia în palmă.

Un înger trece.

Apoi încă unul.

Și, în fine :

— Lui Didier i-e frică rău. Crede că pregătești ceva nasol...

— Ce, de exemplu ?

— Ah, nu știu. Ceva care ar avea de-a face cu împuțitul ăla de polițist, Merle...

Eddie dă din cap fără să răspundă nimic. Léna ia un gît de cafea și el profită ca să detalieze o porțiune a pielii ei. Un adevărat fruct. Splendid. O nebunie, ce poate degaja trupul unei gagici, ca emoție sau tandrețe! Sînt unii care zic că asta provine din vechiul complex de-a nu fi trecut prin patul mamei tale. Posibil. În orice caz, are poftă să îngenuncheze și să-și ascundă fața între sînii care-l ispitesc de cealaltă parte a mesei. Oare din cauza Lisei nu i se mai scoală ? Asta e întrebarea. Pentru că e nevoit să observe că are acum un început de baobab între picioare și că Léna e la originea lui. Aprinde febril a doua papiroasă și zice :

— Ceea ce pun la cale e să împrăștii tot rahatul de la La Courneuve. Mi-e pînă peste cap de mișmașuri. O să aruncăm totul în aer, ce zici ?

Ea zîmbește și-i face cu ochiul, pe urmă replică :

— Daaa. O să fie obligați să ne dea premiul întîi... pentru cei mai buni curățători de rahat ! precizează.

Rîd împreună.

După asta, alți îngeri trec, ținîndu-se de mînă. Se aude doar foșnetul aripilor lor în vreme ce dispar prin zid.

14

Localitatea Florilor. Localitatea Sălciei. Localitatea Salcîmilor. Inspectorul Merle urmărește cu privirea linia cenușie a clădirilor care defilează dincolo de geamul mașinii. Jonas conduce cu o mînă, cu cealaltă căutînd frecvența la radioul de bord care pîrîie încetișor. Breakul 504 înaintează pe strada Crinilor, îndreptîndu-se spre un grup de blocuri cu cinci etaje : reședința Mimosa.

— Chestia asta începe să mă calce pe nervi...

— Ce ? face Jonas.

— Împuțitele astea de nume de flori ! Trebuie să fii un arhitect idiot ca să ai asemenea idei ! Ai văzut tu margarete răsărind din beton ?

— Poate că e, tocmai, ca să compenseze...

— Prostii ! scuipă inspectorul. Localitatea degetelor în fund și bulevardul boașelor ! Iată cum ar trebui să se cheme. Veșnic aceeași manie tîmpită de-a nu spune lucrurilor pe numele lor adevărat. La dracu, mai rămîne să ne îmbrace în grădinari și-o să tăiem trandafiri !

Jonas rînjește. Vocea operatoarei susură în microfon, abia sesizabilă. Dă la tare, pe urmă cotește la stînga, ca să se urce pe trotuar și să intre în parcare.

Merle coboară geamul. Vizează clădirea din centru și, mai precis, fereastra de la etajul doi.

— Acolo e, face. Oprește mai departe.

Peugeot-ul 504 înaintează pînă la rampa de ieșire și parchează invers. De acolo pot urmări circulația fără să fie văzuți.

Așteaptă Porumbelul.

Porumbelul trebuie să vină să ia marfa.

Merle e pe urmele micului vînzător de drog de-o bucată de timp. Ar fi putut să-l prindă de nu știu cîte ori. Tipul are clientela lui în cîteva baruri din cartier. Dar aștepta să localizeze sursa. Și-apoi, acum două zile...

Totul a început cu două cazuri de moarte prin overdose *, unul după altul. Doi puști de șaptesprezece ani pe care Merle îi văzuse de mai multe ori cu Porumbelul. După toate probabilitățile, drogul lui purta în el moartea. În acest caz, toxicomanii intră repede în panică. Noutatea se răspîndește ca o dîră de pulbere (e cazul s-o spunem) și Porumbelul trebuie să lămurească afacerea cu furnizorul. Își ia mai puține precauțiuni ca de obicei. Merle îl urmărește și ajunge aici. Nu se grăbește, n-are de ce. Celălalt va fi obligat să revină. Între timp, a treia injecție mortală și o tipă întoarsă pe dos dă buzna la comisariat. Tipul ei dăduse ortul popii. Merle o lucrează la mare artă ca s-o convingă să facă pe spionul. Tipa se pierde cu totul. Frica, lipsa drogului. Și îi face jocul Merle îi dă o doză „curată", confiscată ieri de la un tamul, și ea pleacă să se informeze despre Porumbel...

Asta-i povestea. În seara asta va avea loc noua livrare.

Jonas aprinde una din acele infecte Gitane de porumb tocmai cînd operatoarea lansează un apel :

— Echipajul 5... Echipajul 5, mă auziți ? Aici centrala. Apel către echipajul 5...

Merle ia microfonul.

— Vă ascult. Aici echipajul 5. Dați-i drumul.

— Mi s-a comunicat că suspectul a părăsit barul Glycines și se îndreaptă spre reședința Mimozelor ! Terminat.

— Am recepționat. Ordin echipajelor 6 și 7 să ia poziție.

---

* Doză depășită (mortală) de drog. (N.T.).

Închide și-i aruncă lui Jonas :

— De data asta îi culegem...

— M-da, ca pe niște flori...

Cerul se degradează în pasteluri. Umbrele înserării coboară încet asupra cartierului.

— O să mă postez lîngă scară, anunță Merle. Tu aștepți ca Porumbelul să apară și-i blochezi retragerea.

După care trage fermoarul Mac Douglasului și deschide portiera. O injecție de adrenalină îi țîșnește în vene. Are impresia că plutește într-o stare semieuforică, la fel ca de fiecare dată cînd e pe punctul de a pune mîna pe vînat. Cătușele se află în buzunarul de la piept și magnumul în cel de la spate. E regele junglei.

— Fac ceva pe prostiile tale ! Nici nu știu de ce m-am băgat în rahatul ăsta !

Eddie privește fix în fața lui. Apare culoarea verde și Jérôme demarează. Furgoneta înaintează pe bulevard și cotește prin spatele centrului comercial. Ultimele licăriri ale zilei virează spre portocaliu-închis.

— Ca să fii iertat... rostește în sfîrșit Eddie.

Bateristul formației Mauser D sare literalmente de pe scaun.

— Să fiu iertat de ce ? Ești țicnit !

— Tipii care au tenișii prea albi au întotdeauna ceva să-și facă iertat. De multe ori ascund ciorapi murdari.

Jérôme a rămas fără glas. Aruncă o privire spre adidașii spălați chiar în acea dimineață. Eddie a luat-o razna de-a binelea. De ce nu-l părăsește, oare, pe loc, cu împuțitul lui de sac și planurile lui nasoale ?

Merg de mai bine de-o oră, străbătînd localitate după localitate. Merle e de negăsit.

— Te previn, n-am de gînd să-mi petrec noaptea făcînd pe taximetristul. Dacă într-un sfert de oră...

Eddie i-o tăie :

— Ai fi putut avea măcar papiroase, ne-ar fi ușurat viața.

— În plus, mai pui și cățeaua pe mine ! Nu, că ești prea de tot, Eddie !

— Știu. Ia-o la dreapta.

Jérôme strînge degetele pe volan. Un firicel de sudoare îi lipește cămașa între omoplați. Vrea să oprească încălzirea și realizează că nici măcar nu e deschisă. De ce s-o fi băgat în rahatul ăsta... Dacă se împute treaba, e muiat pînă la gît. Și-apoi, n-a suportat niciodată atmosfera de răzbunare. E genul de chestie care te aruncă direct în infern.

Eddie :

— Ia-o la stînga la stop. Simt că sîntem pe-aproape.

Dacă Didier ar ști ce se pregătește, ar avea un acces de furie. Cu o zi înainte de concert, să te bagi într-o porcărie ca asta, depășește orice nivel de înțelegere. Jérôme a încercat totul pentru ca Eddie să renunțe la proiectele lui. Degeaba. Ar fi preferat să nu-i fie complice, dar cum e singurul din bandă care are droașcă, iată-l vîrît în rahat. Rahat fumegînd ! Chiar că n-are suflet de terorist !

Strigătul îl face să tresară :

— Asta-i ! Privește !

Peugeot-ul 504 e disimulat în parte de un zidulet de beton care împrejmuie parcarea. În momentul în care trec pe lîngă el, îl văd pe Merle ieșind din mașină și îndreptîndu-se spre intrarea blocului cel mai apropiat. Pe furiș, ca o umbră. Împuțitul e în acțiune, cu siguranță. Eddie îl recunoaște pe celălalt polițist rămas la volan. Tipul care păzea ușa în timp ce el o încasa. Va fi dificil să se apropie. Ridică ochii și vede cerul aproape negru. Două becuri clipesc în aleea Mimozelor.

Jérôme dă înapoi.

— Unde te las ?

— Hei, doar nu crezi că poți s-o ștergi ! Mă aștepți, prietene !

Bateristul înghite cu noduri văzîndu-l pe Eddie deschizînd sacul și scoțînd materialul. Bucăți de plastic, bandă adezivă, detonator.

— Ești într-o dungă ! Dacă o să curgă „oțet" peste tot ?

— Ei bine, amesteci salata !

Porumbelul tremură ca varga. Are un gol imens în stomac, iar în cap, un cortegiu de idei funebre. Parano.

Sudoarea acidă, încărcată cu toxine i se scurge peste tot. Se simte ca o casoletă cu produs înghețat scoasă la soare. E bolnav. Moartea iadului îl lua în gheare.

Traversează aleea, aruncă o privire peste umeri și grăbește pasul. A înghițit un tub întreg de Néocodion ca să atenueze tortura lipsei, dar panica i-a cuprins fiecare celulă. Dacă și-ar fi injectat murdăria aia pe care Rajib i-a vîndut-o ieftin, cu siguranță că și el ar fi dat colțu'. Doar șansa a făcut ca acul seringii să se rupă și să se mulțumească să prizeze. Trei morți, nici mai mult, nici mai puțin. Doamne, ce nebunie! Nu-i vina lui Rajib, care-i doar un intermediar. Chimiștii ăștia de rahat au zbîrcit-o. Stricnina e folosită curent pentru a „tăia" heroina, dar există un procentaj care, depășit, transformă pudra în otravă...

Gîndește la toate astea așteptînd ascensorul, cînd un feeling ciudat îl cuprinde : impresia că are întîlnire cu ceva coclit. Polițiștii! O săgeată înghețată îi străpunge pieptul. Urcă în cabină și apasă pe butonul pentru etajul doi. Imposibil să se întoarcă. Are prea mare nevoie de o doză. Treizeci de grame de „tailandeză" îl așteaptă la Rajib. Încearcă să-și înăbușe spaima punînd-o pe seama răului general care mișună în organismul său. Cît de putred ar fi, destinul e destin. N-ai ce-i face.

Merle numără pînă la douăzeci. Unu... doi... trei...

Are calibrul în mînă și se află în fața ușii de la apartamentul în care a intrat Porumbelul. E prins în cursă!

Nouă... zece... unsprezece...

Surescitarea îi clocotește sîngele. Voci înăbușite îi parvin de dincolo. Micul dealer și pakistanezul trebuie să-și facă sordida socoteală. Cît pot „costa" trei overdoze?

Șaisprezece... Șaptesprezece...

Își face vînt.

Nouăsprezece...

Și aplică o formidabilă lovitură de picior la înălțimea clanței. Ușa zboară cu un zgomot teribil. Merle țîșnește înăuntru, fotografiind instantaneu scena.

Storul e lăsat. Un simplu bec atîrnă de plafon, luminînd fețele încordate ale celor doi tipi surprinși. Sînt în picioare în fața mesei pe care se află mai mulți săculeți de celofan plini cu pudră albă.

— Mîinile la ceafă ! urlă sticletele. Fără prostii sau vă zbor creierii !

Lucrurile sînt clare. Porumbelul își simte picioarele muindu-se și stomacul golindu-se. Ca și cum și-ar vărsa intestinele. Ridică încet brațele.

Rajib aruncă o privire speriată spre bucătărie. O descărcare electrică îl scutură pe Merle. Semnalul PERICOL îi țiuie în creier. Pivotează un sfert. Nu vede la început decît o cămașă albă surmontată de un cap cafeniu în care strălucesc doi ochi de tăciune.

Și pe urmă scînteierea albăstruie a unui calibru în mîna cu degete extraordinar de fine și nervoase.

Nu-i timp de analize. Sare în lături apăsînd simultan trăgaciul.

Fulger portocaliu și albastru. Tipul deschide gura într-un strigăt mut, țintuit locului. Glonțul i-a străpuns plexul și un rîu de sînge îi inundă pieptul.

Rajib și Porumbelul privesc MOARTEA. Pietrificați. Terorizați.

Merle aude tăcerea țiuindu-i în urechi.

Pakistanezul îndoaie genunchii fără a lăsa pocnitoarea din mînă. Se prăbușește la relantiu, cu ochii ieșiți din orbite, și se întinde pe pardosea vomitînd un amalgam stacojiu.

O ultimă tresărire.

Și pe urmă nimic.

Celălalt bronzat începe să geamă ca un animal. Scutură din cap, își frînge mîinile, corpul îi este agitat de convulsii și bolborosește ceva pe limba lui.

Merle i-a ucis fratele.

Legitimă apărare.

Eddie era în plină acțiune, culcat sub Peugeot, cînd cealaltă mașină de polițiști a oprit la vreo zece metri. În aceeași clipă a auzit împușcătura. Portierele s-au trîntit și trei umbre în uniformă au luat-o la goană spre bloc.

Încearcă să respire din nou și să-și calmeze degetele care tremură. Sudoarea îi arde ochii. Că e viu sau mort, nu mai știe. E doar un pachet de nervi cu spaima cuibărită în stomac.

A avut noroc că numitul Jonas a părăsit mașina cîteva minute după Merle. Eddie s-a tîrît ca un apaș și acum bucățile de plastic sînt lipite cu scotch de lonjeronul șasiului. Ceasornicul e reglat să producă scînteia în trei minute.

Trei minute. Exact timpul cît s-o-ntindă, sperînd totuși ca Jérôme să nu se fi ușchit...

Alunecă pe spinare ca să iasă, se-agață de bara din spate...

Ei, fir-ar mama mă-sii ! Sîngele îi îngheață.

Girofarul albastru străpunge umbrele aleii, îndreptînduse drept spre el. Cauciucurile scrîșnesc. Eddie se trage lîngă bordură, blestemîndu-și soarta, apoi privește spre duba oprită în sens invers, la cîțiva metri. Ușa culisează. Inima începe să-i tragă pumni în coaste. Doi scutieri echipați sar din mașină ținînd pușca la umăr. Merle a asmuțit trupele. Nenorocire ! Și secundele care-și iau tălpășița...

Alți trei scutieri coboară din furgon. Unul dintre ei privește în direcția sa. Eddie se înghesuie cît poate între flancul Peugeot-ului și bordură. Are de ales. Sau să primească un glonț în spate, sau să rămînă ca un prost și să aștepte explozia...

Jonas luptă cu greața. Mirosul de sînge umple camera. Tipul care se scaldă în propriul sînge poartă o mască atroce pe față. O grimasă a spaimei de să-ți dea coșmare pentru tot restul zilelor.

Nu-i nevoie să-l întrebe pe Merle ce s-a petrecut. De data asta chiar că e legitimă apărare. Un calibru 9 mm se odihnește lîngă cadavru.

Celălalt pakistanez se smiorcăie pe culoar. Porumbelul are aerul că plutește întro ceață înfrigurată. Lasă să i se pună cătușele fără să crîcnească. Ménard și cei doi colegi ai lui îi fixează pe cei doi răufăcători cu priviri încărcate de ură.

Merle e la fereastră. Depărtează interstițiile storului și se uită la duba al cărei girofar mătură siluetele arborilor.

Se întoarce spre Jonas și face :

— Luați-i.

Apoi :

— Ménard.

Polițistul bagă capul pe ușă evitînd să privească în jos.

— Da, inspectore.

— O să chem ambulanța de la mașină. Tu rămîi aici.

Pe etaje începe foiala. Ușile se deschid și se închid. Rumoare și șoapte înspăimîntate.

Jonas iese din apartament. Doi scutieri în ținută de luptă ies din scară. Îi încadrează pe Rajib și pe Porumbel. Polițiștii veniți cu Ménard se postează un pic mai departe pe culoar, pentru a îndepărta curioșii.

Merle împinge ușa blocului și inspiră adînc. Duba se depărtează pe stradă. O urmează din priviri un moment, apoi se îndreaptă cu pași mari spre Peugeot.

E la cîțiva metri de mașină cînd formidabila explozie face pămîntul să se cutremure.

Portierele breakului zboară în toate direcțiile. Carcasa mașinii pare să se umfle. Se ridică în aer și cade într-un zgomot de tablă spulberată. Merle e proiectat în zidul cel scund. Se rostogolește pe jos în timp ce o gigantică bulă de foc luminează împrejurimile.

15

Ziua „Z".

Zepelinul a survolat Parisul. În prezent se află la verticală deasupra Porții La Chapelle și derivă lent spre suburbia nord. Jos, ambuteiajul a ajuns la punctul culminant, la fel și goana spre parcul din La Courneuve pentru cele douăzeci și patru de ore de rock non stop.

Cerul e ușor plumburiu, dar cu destule găuri albastre pentru a onora o zi însorită. E abia ora douăsprezece.

Lîngă devierea spre Saint-Denis, în spatele grilajului care limitează autostrada, un cîine bătrîn și galben urinează privind traficul cu ochi terni. Vîntul îi aduce frînturi de muzică. Lasă jos piciorul, se întoarce pentru a-și mirosi urina, pe urmă o ia din loc de-a curmezișul terenului viran.

Silbermann și Johnny Rock s-au instalat în cabina de sonorizare, în backstage, cu cîte un pahar de cafea în mînă. Becurile clipesc pe imensa consolă în fața căreia lucrează vreo șase tipi purtînd căști hi-fi. Poartă tricoul ROCK-ZONE vîndut cu șaptezeci de franci la intrare. Dincolo de geamul care-i izolează de restul platoului circulă războinici din toate triburile punk ale împrejurimilor. Rași și tunși, irockezi deșălați, destroys lipsiți de plafon, speederi cu chitara la șold și joint-ul după ureche. Bluzoane de piele țintuite, ciocate și bocanci de asalt, Levi's mulați. Lunecă spre culise asemenea resturilor unui ice-

berg. Sînt și din cei care au ținuta clean și acneea în floare. Tinerei înțoliți la modă. Mocasini și brăcinari China, cămașa-n vînt. Apoi stafidiții, bătrîne foce părgoase, stafiile anilor șaizeci, cu iarbă între dinții din față.

În fine, hardoss, cu bluzoane fără mîneci și cu iadul brodat pe spate, brățări de forță și tatuaje à la Rose Tatoo, știrbi, cusuți, peticiți, cu brețele umplute de sintofer.

Silbermann privește toată această defilare ieșită de-a dreptul din canalele de scurgere ale suburbiei spunîndu-și că generația actuală e cu adevărat pierdută. Epave putînd rămîne în fața zidului de amplificare ce scuipă zeci mii de wați, pocnind din degete și clătinîndu-și moacele nenorocite. El personal ar înnebuni dacă nu și-ar pune în urechi dopuri antifonice imediat ce-ar ieși din cabină.

Johnny e la patru ace... în concordanță cu ambianța. Costum de piele culoare bordeaux și cămașă de mătase. Șuvița blondă e dată cu fixativ. El va prezenta showul. Pentru moment, o formație din Arcueil face un zgomot infernal. Cinci puști dezlănțuiți care urlă sloganuri de revoltă și răscoală. De unde se află, Silbermann nu vede decît bateristul. Are impresia că încearcă din răsputeri să-și prefacă accesoriile în bucățele cît mai mici. Tot ceea ce-i urează, este să reușească.

Și pe urmă, în față, mulțimea care se clatină ca o mare în libertate. Deja opt mii de bilete vîndute, și continuă să sosească. Oamenii din serviciul de ordine nu somează. Se iscă încăierări între bande de golani. Gagici în transă se sufocă și dau ochii peste cap. Cinci ambulanțe și două mașini de pompieri sînt garate în spatele platoului. Ajutoare voluntare străbat parcul pentru a-i pescui pe abonații la overdose și la comă alcoolică.

— Ce reușită ! strigă Johnny. Depășește toate așteptările noastre, nu ?

Silbermann aprobă. Succesul e total. Rămîne totuși bucățica de spaimă care stă încă agățată de peretele stomacului. N-a putut să închidă un ochi toată noaptea, muncit de obsesia că se va descoperi înșelătoria și va izbucni scandalul.

Aruncă o privire spre lista pe care Johnny o ține în mînă. Formația următoare e una dintre cele trei cîștigătoare : Turcoaz. Născiți de casa de discuri Decibel. Luccioni a trecut adineauri prin cabină, aruncîndu-i o privire urîtă lui Johnny și asigurîndu-se că spotul său comercial e difuzat în mod regulat pe undele postului de radio Europe 1.

— Mă duc să-l văd pe Brincourt, anunță bossul.

— Relax, Max ! lansează Johnny dezinvolt. Totul e în regulă. Am vorbit cu el adineauri. Cunoaște instrucțiunile.

Silbermann se ridică și replică sec :

— Ocupă-te de treburile tale. Știu singur ce am de făcut.

Ex-rockerul dă din cap, bosumflat.

— Okay, okay... cum dorești.

Din cabina lipită de „sonorizare", Bringier îi observă atent pe cei doi bărbați. Microfonul e închis și Lumel, asistentul lui, dialoghează cu studioul din strada François I, unde s-a reunit o pleiadă de vedete dintre care Higelin însuși, Căpitanul Dada Rock.

Aprinde o țigară. Silbermann a ieșit și se îndreaptă spre partea dreaptă a culiselor. Cușca insonorizată unde stă juristul în fața aplodimetrului se află tocmai în această direcție.

Lumel își scoate casca de pe urechi și spune :

— Ați spus bizar ?

Bringier îl fixează cu ochi mari.

— N-am spus nimic...

Tînărul dă din cap, încurcat.

— Bizar...

— Ei, drăcie ! Nu poți să încetezi să-mi mai faci morală, Didier ! Ia mai uită-mă un pic. Nu știu, eu...

Furgoneta se învîrte prin parcarea rezervată participanților și organizatorilor concursului. Jérôme caută o gaură pentru „autobuzul" lor. Eddie e înghesuit în spate, între Fetnat, bongo-urile sale și Rachid. Léna e ghemuită în fund. Didier se întoarce pe scaun și-l străpunge cu privirile pe rebel :

— Cum oi fi vrînd să te uit, sărmane idiot ! Nu ești decît o sursă de încurcături ! Aterizezi printre noi, îți acord încrederea și iată că începi să te joci de-a teroriștii! Eu n-am chef să fiu amestecat în tîmpeniile tale.

— Da' greu mai ești de cap ! Dacă-ți spun că nimeni nu m-a văzut, ce rost mai are să faci pe tine de frică !

Didier izbucnește într-un rîs nervos.

— Ia auziți-l ! Omul invizibil, el e !

Și pe urmă, către Jérôme :

— Cît despre tine, jos pălăria ! Nu te credeam chiar atît de prost ca să te vîri într-o asemenea ispravă. Sînteți amîndoi niște TEMBELI !

Bateristul nu răspunde. Își mușcă doar buzele, trăgînd de volan la maximum pentru a se fofila în a „n"-a alee pe care o parcurg. O rază de soare strălucește pe caroseriile droaștelor, odihnindu-se în spațiul gazonat.

Tăcere. Fiecare își rumegă gîndurile în sinea lui. Nu s-ar putea spune că feelingul e-n sărbătoare. Didier nu scosese nici un cuvînt pînă atunci. Și, dintr-o dată, chiar cînd părăseau autostrada, a explodat. De altfel, nu se vorbea decît despre asta în urbea lor. Despre atentatul nerevendicat care era să-l coste viața pe inspectorul Merle. Doar cîteva secunde și polițistul ar fi sărit în aer împreună cu mașina. Pînă la urmă Jérôme îi spusese lui Didier. Pe tîmpit l-au trecut toate apele. Eddie se gîndește la toate astea cînd Léna intervine :

— Ascultați băieți, începe ea, sau facem muzică, sau o tăiem și ne întoarcem acasă. Trebuie să alegem una din două.

Didier își roade o unghie privind în fața lui. Jérôme a reperat un loc liber lîngă un Mercedes negru. Apasă pe accelerație pentru a ajunge acolo înaintea Renault-ului care vine pe alee din sens invers.

Eddie își calcă pe orgoliu și se apleacă spre Didier, gata de concesii.

— Bine... Scuză-mă, Didier. Sînt doar un lone-some cowboy de suburbie fără a avea nimic în tărtăcuță. E adevărat că nu m-am gîndit la consecințe. Dar astăzi avem o chestie importantă de făcut. Trebuie să fim împreună. Hai să facem pace, altfel n-o să ne descurcăm.

Didier își scuipă bucata de unghie.

— Și dacă ne-am înșelat, și concursul este în regulă, și nu e nici o înșelătorie la mijloc !

Léna :

— Nu Didier, aici nu-s de acord cu tine. Chiar ieri spuneai...

Didier i-o tăie :

— Știu, dar, la naiba, uită-te un pic în ce scîrnă ne băgăm. Dacă nimeni nu ne urmează și sîntem expulzați !

Fetnat surîde arătîndu-și toți dinții :

— Și ne te'zim ca niște p'oști !

Eddie :

— Avem boașe ori ba ?

Și Léna, fără să ezite :

— Avem !

Didier nu insistă. De fapt, e și el convins de mișmaș. Ceea ce-l înspăimîntă e tot tărăboiul pe care o să-l stîrnească. Închide ochii o secundă, atît cît să vadă o mulțime compactă grăbindu-se spre marginea scenei, cît să simtă vibrația ei în măruntaiele lui și să-l treacă toate sudorile spaimei. Cînd deschide ochii vede mîna întinsă a lui Eddie și o strînge. Nasolul are palmele tot atît de transpirate ca și ale lui !

Jérôme oprește motorul. Sînt la vreo cincizeci de metri de intrarea în backstage. Fiecare poartă ecusonul ROCK-ZONE. Léna deschide portiera din spate, sare la pămînt și începe să-și descarce sculele.

Eddie apucă husa Gibsonului și coboară la rîndul lui. Se oprește în fața Mercedesului strălucitor, lovit, deodată, de impresia că l-a mai văzut undeva.

Dumnezeule mare, sigur că ăsta e !

3854 ZH 75. A jucat la cursele de cai, în dimineața asta pentru Rémo.

— Hei, ce nebunie ! aruncă el celor care vor să-l audă. Asta e rabla lui Silbermann.

Didier încruntă sprîncenele.

Fetnat, hilar :

— Dac-am umfla-o să facem un tu' după conce't, băieți !

Bătrîna potaie galbenă trece fără nici o greutate de intrarea în parc și mărșăluiește direct spre taraba la care se vînd cîrnăciori cu cartofi prăjiți, salivînd ca un bolnav. Două ore de mărșăluit pînă aici de la Saint-Denis i-au săpat un crater în stomac. Își linge botul și se fofilează printre pădurea de picioare care-i obturează orizontul. Un delicios miros îi înfioară pielea de pe spate. Un „ogar" ca el, nu mai există în toată Zona. Adulmecă cu două zile înainte concertele. E o minunăție să vezi parcul transformîndu-se într-un veritabil ogor de cîrnăciori. Haita omenească ce năpădește aici n-are nimic de-a face cu cea de la palatul expozițiilor de unde nu s-alege decît cu lovituri de picior și hîrtii grase fără nimic înăuntru care să țină loc de supă populară. Nu, aici e într-adevăr, „cool". Oamenii rîd, fumează și beau, mănîncă pe jumătate sandvișurile și-apoi le aruncă într-un colț. Odată și-a permis chiar o beție cu bere și fata care mirosea a flori l-a luat la ea acasă, în oraș. A tras la aghioase vreo două zile, iar cînd se trezea găsea chifteluțe cu sos în farfurioară. Un adevărat paradis! Pe urmă, ce să-i faci, chemarea drumului... A șters-o într-o dimineață. O potaie ca el nu poate să-și vîndă libertatea pe o pernă lîngă calorifer. Și-a ales destinul cu mult timp înainte. Nici vorbă să revină asupra lui.

— Pssstt ! Hei, cuțu, cuțu !

Întoarce capul și ridică o ureche. O gagicuță îi întinde o jumătate de cîrnăcior. Întîi adulmecă pulpele, rezervat, pe urmă înfulecă bucata de carne.

Johnny e în plină transă, cu nasul amorțit de cocaină, cu sîngele bătîndu-i darabana în frunte. Face un semn inginerului de sunet și ia microfonul fără fir avansînd în scenă. Grupul de hard care se chinuie de vreun sfert de oră își termină orăcăiala. Tipii au moacele șifonate precum coaja unui arbore secular. Fețe albe ca hîrtia creponată și ochi injectați de sînge.

Publicul fluieră. Cîteva cutii de bere aterizează pe scenă. Vreo șase gorile din serviciul de ordine calmează primele rînduri aruncînd peste ele găleți de apă. Țipete. Urlete.

— CUM MERGE, TIPILOR ! ! !

Un val de mugete sosește din străfundurile parcului :

— BINEEE !

— VĂ PLACE ROCKUL ?

— DAAAA !

— ATUNCI DESCHIDEȚI-VĂ BINE URECHILE. IATĂ O SUPER-FORMAȚIE. SE CHEAMĂ MORDICUS! NU UITAȚI CĂ VOI SÎNTEȚI CEI CARE VOTAȚI BĂTÎND DIN PALME ! AȘA CĂ NU DORMIȚI !

Johnny sare pe loc. Ridică degetul spre zepelinul imobilizat pe cer.

— HEI ! SÎNTEȚI PRIVIȚI ! AȚI VĂZUT ? CAMERELE DE LUAT VEDERI DE LA CANAL PLUS NU PIERD NICI O FIRIMITURĂ ! HEI, AU O FORMIDABILĂ PANORAMĂ, NU-I AȘA ! EEOO ! SALUT ! CU O MÎNĂ ȘI CU AMÎNDOUĂ ! ! !

Un ocean de mîini se ridică. Un adevărat delir ! Johnny aproape că decolează.

Cocoloșiții Casei de discuri Libra sînt deja pe scenă. Coloanele de amplificatoare încep să vibreze surd.

— VĂ LAS CU MORDICUS ! DUPĂ ACEȘTI VIRTUOZI AI ROCKULUI DE ZONĂ ÎI VEȚI ASCULTA ÎN ORDINE PE CRASSES, SIMPLY JO ȘI MAUSER D ! ȘI, ÎN MAI PUȚIN DE O ORĂ, CEL PE CARE-L AȘTEPTAȚI CU TOȚII : RENAUD ! DAAA !... CAPRA NEAGRĂ * A VENIT SĂ NĂȘEASCĂ CELE 24 DE ORE DE LA LA COURNEUVE ! PE CURÎND, LUPILOR ! ! ! DISTRAȚI-VĂ ! ! !

Silbermann iese de la toaletă și reintră în cușca cu geamuri. Asta mai lipsea. Membrul îl arde de-a binelea. Urină-n flăcări. Mica teutonă se mai numea și blenoragie. Va trebui să-i mulțumească lui Johnny pentru cadou !

Bringier îl așteaptă în cabina de sonorizare, pare încordat, are ochii întunecați.

— Silbermann, trebuie să vă vorbesc.

Două fete, cu bluze tricotate care lasă să se întrevadă sînii, trec printre ei. Un tip zburlit își prinde pi-

* Porcela lui Renaud. (N.T.).

cioarele într-un cablu și se întinde cît e de lung, aterizînd pe bărbie. Silbermann îl urmează pe cel care-l solicitase.

Lui Bringier îi tremura vocea.

— V-am prevenit, Silbermann !

Bossul pălește asaltat de un presentiment oribil.

— Ce s-a întîmplat ?

— Ce s-a întîmplat ? Dumnezeule, eu sînt cel ce vă întreb asta ! Tocmai am vorbit cu Brincourt, care mi-a mărturisit totul ! Povestea asta o să se sfîrșească urît de tot, credeți-mă, Silbermann ! Foarte, foarte urît !

Bossul are deodată impresia că se află pe o suprafață de metal incandescent. Se holbează la animatorul de la EUROPE 1, incapabil să scoată vreun cuvînt, cu răsuflarea tăiată. Îl vede pe Johnny agitîndu-se de cealaltă parte a geamului, ca și cum s-ar găsi la zece ani lumină depărtare. Vederea i se tulbură în timp ce un val de sînge în creier îi dă ameteală.

— Ce aveți de spus ?

Bringier îi urlă, practic, cuvintele la ureche pentru a se face auzit. O chitară electrică aruncă un țipăt strident și se lansează într-o cascadă vertiginoasă de sunete distorsionate.

Silbermann încearcă să-și trieze gîndurile care-i străbat materia cenușie. Cum a putut juristul să pîrască ? E nebun ! Nu-i posibil să arunce, astfel, totul în aer !

— Dacă nu mă credeți, haideți să-l vedem, adaugă cu răceală Bringier.

— Nu, nu...

Bossul simte un imperiu prăbușindu-se peste cutia sa toracică. Știe că nu poate să facă nimic pentru a-l convinge pe animator să nu provoace un scandal. Privirea care-l străpunge e încărcată ca o pușcă de asalt...

16

Bringier îl lasă acolo pe Silbermann și o ia spre spatele culiselor. Maestrul Brincourt nu i-a spus nimic. Dar era ceva care-i ajunsese la urechi și care-l sîcîia cu prea mare insistență. A tras cacialmaua ca să-l testeze pe Silbermann. Rezultatul nu putea fi mai concludent, nici mai dezastruos, de altfel. Concursul e trucat. Milioane de auditori, de spectatori, de telespectatori înșelați, trași pe sfoară. O minciună purtată de mass-media de-a lungul întregii Europe pe seama celei mai mari celebrări a rockului din ultimii ani !

E într-o asemenea stare de nervi încît distruge, aproape, ușa ce dă în cămăruța unde e închis Brincourt. Acesta îl privește năuc. Rîndurile de cadrane de pe pupitrul aplodimetrului măsoară tunetul de aplauze care salută prestația formației Mordicus.

Bringier intră direct în subiect :

— Care sînt cîștigătorii ?

Omulețul înțolit într-un costum apretat dă din umeri.

— E un pic cam prea devreme pentru a putea spune cu certitudine...

— Vindeți altcuiva gogoșile astea ! Vorbesc de cele trei formații pe care Silbermann vi le-a desemnat în calitate de cîștigătoare. Comedia s-a terminat.

Tăcere. Juristul înghite în sec. Ochii săi scotocesc cu frenezie pe platou, ca și cum ar vrea să găsească pe

cineva sau ceva, o ieșire de urgență, o gaură unde să dispară.

Bringier respiră adînc și reia cu o voce periculos de dulce :

— Răspundeți-mi, Brincourt, sau vă jur că o să vă trăsc într-un proces de-o să vă meargă fulgii !

Un val de nebunie parcurge mulțimea. Podeaua începe să tremure, să trepideze. Un solo de baterie se năpustește în amplificatoare. Bringier trebuie să se aplece pentru a auzi numele care cad de pe buzele juristului :

— Ram-Dham... Mordicus... Turcoaz...

— S-au produs deja cele trei, nu-i așa ?

Omulețul dă trist din cap.

— Ei bine, sînt eliminate ! Altceva... Fiecare dintre ele sînt patronate de una din cele trei case de discuri, Libra, Snake și Decibel. Nui așa ?

Un nou semn din cap. Brincourt e livid și o perdea de transpirație coboară încet de pe fruntea marcată de pete maronii.

Bringier aprinde o țigară și trage nervos din ea. Face trei pași, revine, întoarce spatele, privește spre cabina de unde Lumel îi adresează semne disperate. Alături, la sonorizare, fețele palide ale lui Silbermann și Johnny Rock au aerul că au încasat un borcan de dulceață în plină figură.

Se întoarce spre jurist, care a încremenit.

— O să încercăm să refacem toată tărășenia. Adevăratele înregistrări grafice, unde sînt ? VREAU SĂ VĂD CEEA CE A ÎNREGISTRAT ÎNTR-ADEVĂR MAȘINA ASTA !

Brincourt se apleacă, scoate o geantă de sub scaun și o deschide cu mîna tremurîndă...

Bringier cercetează rapid graficele. Nu apucă să-l mai vadă pe tipul care se apropie ținînd o chitară la șold.

— Salut ! face Eddie.

Crainicul radio răspunde mașinal fără a-și ridica ochii de pe mîzgălituri.

— Nu știți dacă Renaud a sosit ?

— De unde să știu ?

— Păi, știu și eu. Dumneavoastră ce sînteți aici ?

De data asta Bringier îi aruncă o privire rockerului care se bîțîie de pe-un picior pe altul.

— De obicei sînt animator al postului Europe 1, dar în acest moment nu mai sînt sigur de nimic...

Eddie arborează un zîmbet maliţios şi spune :

— Aţi aflat deci, despre înşelătorie ? E o supergogoaşă. Aiureală totală. Totul e trucat. Numele lui Silbermann vă spune ceva ? El e creierul mişmaşului.

Bringier rămîne cu gura căscată.

Rockerul arată cu degetul spre sonorizare.

— Uite scîrba !

Face trei paşi în direcţia lui, dar celălalt îl apucă de braţ.

— Ei, ia aşteaptă ! De unde ştii toate astea ?

Didier şi Léna se apropie. Fetnat îşi tîrăşte bangourile. După Simply Jo e rîndul lor.

— Vocile... răspunde Eddie enigmatic.

— Vocile ?

— Daaa ! În Zonă, sînt voci care trec prin ziduri şi hoinăresc pe străzi.

Fetnat pufneşte. Degetele lui bat darabana pe marginea unui bongo. Adaugă, dîndu-şi ochii peste cap şi luîndu-şi o moacă melodramatică :

— Aşa e. Voci ca'e zumzăie şi ca'e sînt fu'ioase că li se face 'ău copiilo' ockului !

Bringier se întreabă ce naiba se întîmplă de fapt. I-a pierit graiul ca şi ştiinţa latinei, englezei şi-a celor cîteva fraze spaniolești învăţate vara trecută în timpul vacanţei de la Alicante.

Lumel goneşte acum spre el.

— Pentru Dumnezeu, ce faceţi ? Trebuia să fiţi de mult pe post, cei din regie au intrat literalmente în panică. Max Borel vă cheamă fără întrerupere din zepelin.

Bringier îşi trece o mînă prin păr.

— Bine, bine... sosesc.

Apoi îi aruncă lui Brincourt :

— Nu încercaţi cumva să mă păcăliţi !

Şi după aceea, lui Eddie :

— Nici un cuvînt nimănui, ai înţeles ?

Eddie scutură din cap, ascuţindu-şi buzele :

— N-am venit pînă aici ca să-mi închid clonțul !

Lumel urlă din partea cealaltă a platoului :

— VENIȚI SAU CE NAIBA FACEȚI ! CE SĂ FAC ? CE SĂ LE SPUN ? ? ?

Bringier se întoarce pe călcîie, înfuriat :

— Ei, și mai dă-o dracu' de treabă la urma urmei !

Jérôme aterizează în clipa următoare și-l întreabă pe Eddie :

— Ce-a zis ?

— Nimic. Ne urează baftă !

La spital, în rezerva lui, Rémo-kamikaze are căștile înșurubate pe urechi și e pe frecvența Europe 1. Majoritatea formațiilor pe care le-a ascultat pînă acum sînt niște nulități care cîntă un rock de trei parale. Poate vreo cinci sau șase ies din grămadă, dar, pe ansamblu, calitatea nu-i deloc strălucită. Evident, el e un purist, un mîndru. Mai bine să arzi decît să ruginești, spunea Neil Young. Atît timp cît vor exista puri și duri, rockul va trăi !

Va trăi și el. De curînd nu mai e sub perfuzie și asta înseamnă un progres net. Azi-dimineață i-au scos șifoanele care-i acopereau fața și aproape că poate zîmbi, trăgînd buzele și scoțînd dinții la iveală. În ce privește fracturile, ultimele radiografii arată că oasele lui în vîrstă de un sfert de secol sînt încă în stare să secrete materia primă. Restul traumelor se pierd în profunzimile trupului, prea departe ca să se ducă să le arunce o privire.

Fereastra decupează un pătrat de cer albastru bine definit la colțuri. Reușește să vadă mașinile în parcare, ambulanța sub castani. Din cînd în cînd trece cîte-o gagică și el face efortul de-a se ridica pe jumătate ca so soarbă din priviri. Nebune pofte sexuale îl apucă la fiecare jumătate de oră. Pe chestia asta a încercat să intre în vorbă cu infirmiera. Nimic concludent, însă.

Un fior îl trece din creștet pînă-n tălpi auzindu-l pe prezentator că îi anunță pe Mauser D.

— Așa, copii ! Ei, fir-ar să fie, sînt cu voi ! Haideți !

Acum ori niciodată ! O să-i îngropaţi pe toţi ! Sîntem cei mai buni şi the very best !

Recunoaşte amprenta lui Didier care lansează primele acorduri din „Solid Baston“ şi patul începe să vibreze antrenînd fire, contragreutăţi şi tot hăţişul. Trenul infernal numit Mauser D a plecat cu viteză maximă ! Păcat că n-a putut să-şi aducă un televizor, dar e ca şi cum i-ar vedea. N-are decît să închidă ochii. Vocea răguşită a lui Eddie îi merge drept la inimă. Tipul ăsta e din acelaşi aluat cu el. Nu încape nici o îndoială...

Încă de la începutul primei piese, Mauser D a hipnotizat publicul. Valurile umane ale primelor rînduri îşi urlă bucuria. Strigătul acaparează întreg parcul. Didier, Eddie şi ceilalţi sînt purtaţi de un curent sublim. Extaz. Stare de graţie. Au decolat.

Bringier simte imediat mişcarea. Pînă în clipa aceea, nici o formaţie nu întrunise o atare unanimitate. Puştii au un sunet propriu, o muzică perfect acordată şi o densitate fenomenală. A luat hotărîrea să nu le îndulcească prezenţa pe scenă, şi asta în ciuda ameninţărilor micului chitarist care „aude voci“... Atîta pagubă dacă iese cu scandal. Atîta pagubă dacă-şi pierde slujba. Tocmai a vorbit cu Max Borel prin radio şi i-a explicat rapid problema. Omul de la Canal Plus e de părerea sa. Strîngem din coate şi izbim ! Colacul lor de salvare va fi Renaud. Numai el poate să-i salveze de la dezastru. E publicul lui, îl cunoaşte şi va şti cum să-i vorbească. Bringier îi va povesti totul. Cu siguranţă, va fi nebun de furie cînd va afla că cineva a vrut să se folosească de el pentru a acoperi o escrocherie. „Capra neagră“ nu numai cîntă revolta, dar o şi poartă în inimă şi în măruntaiele sale. E adevărul său. Din el se naşte. Îl cultivă.

Bringier aruncă o privire spre cabina vecină. Silbermann nu mai e decît o umbră vrednică de milă, aşteptînd plutonul de execuţie. Prăbuşit pe un scaun, cu privirea în pămînt, îl ascultă pe Johnny Rock care îi adresează un discurs punctat cu gesturi ample. Ex-rockerul e într-atît de îndopat cu cocaină, încît va mai trece ceva timp pînă să realizeze dimensiunile falimentului. Dar, bineînţeles, Johnny n-are nimic de pierdut în afara

imaginii sale de marcă, și-așa îndeajuns de compromisă din cauza cîtorva afaceri cu droguri și corupere de minore. Pentru Silbermann însă, eșecul e total, prăbușirea — generalizată. Europe 1 și Canal Plus vor face, sută-n sută, plîngere pentru abuz de încredere, împotriva lui și a celor trei reprezentanți ai caselor de discuri implicați în înșelătorie. Dacă și-au dorit să ajungă pe prima pagină a ziarelor prin concert, își atinseseră scopul!

Lumel?

— Sînt în legătură cu Higelin, pe post. Mauser D i-a căzut cu tronc!

Bringier își pune căștile pe urechi și-și înfige o țigară în colțul buzelor. Cuplează microfonul:

— Jean-Luc Bringier în direct de la La Courneuve, unde se derulează cele douăzeci și patru de ore Rock-Zone... Jacques? Mă auziți?

— „Printre piloni abia mă țin/ Nici nu mai știu cui aparțin/În suflet hămăie un cîine/Sînt ros de-același vechi destin/Sticleții-n spate-ți galopează/Te urmăresc, te regulează/Și mor de frică/Mă sfîrșesc/Și-ajung MEREU, MEREU, 'NAPOI ÎN ZONĂ"...

Eddie se întoarce spre Didier care reia refrenul alături de el. Léna se înverșunează asupra claviaturii... Arpegiază ca un cal în galop. Fetnat și Jérôme își trimiț unul altuia frazele ritmice, dialoghează și delirează cu o măreție sălbatică. Racho s-a ridicat, stă lîngă amplificatorul basului, cu picioarele depărtate, aplecat asupra Fenderului ale cărui sonorități vibrante îți răscolesc măruntaiele.

Sfîrșitul piesei. Mulțimea explodează și începe să bată în cadență din palme și să frămînte pămîntul. Mai vor! Mai cer!

Eddie simte lacrimile răsărindu-i în ochi. Contemplă oceanul de fețe luminoase și de mîini întinse. Toți acești necunoscuți care-i sînt frați și care-l recunosc! E fabulos! Un feeling care răscumpără într-o clipă zece ani de nenorociri și sufocare. Aproape că uită escrocheria concursului. Privește peste umăr. Sînt ovaționați și din cu-

lise. Mașiniștii, tipii de la sonorizare, operatorii, camera-manii...

Își imaginează moacele lui Lantois și Silbermann. Se așteptau la un disco leșinat și ei le scuipă în față cel mai bun blues-rock al secolului !

Léna atacă introducerea de la „Dragostea Mangustă". O tăcere impresionantă se așterne asupra parcului. Eddie se simte aspirat de o gigantică chemare a aerului. Se aruncă în vidul nesfîrșit care începe la picioarele lui.

Cînd Renaud urcă pe scenă cu muzicienii lui, însoțiți de Bringier, nebunia a atins apogeul. În primele rînduri se leșină pe capete. Brancardierii își croiesc cu greu o potecă printre valurile umane.

Eddie vrea să-și debranșeze chitara, un pic derutat, dar „capra neagră" îi face semn să rămînă pe loc. Didier traversează scena.

— Ei ?

— Ei, ce ?

— Scoți la iveală nenorocitul ăla de adevăr, ori ba ?

Bringier se apropie de ei.

— Aplodimetrul a plesnit ! Da, da, l-ați făcut să explodeze !

Renaud ia microfonul...

Bringier :

— Găsește că sînteți extraordinari ! Nu mișcați. Va anunța rezultatele...

Eddie :

— Rezultatele ?

— Dar, pentru Dumnezeu, voi ați cîștigat ! Chiar nu înțelegeți nimic din ce vă spun ? !

Didier simte că-i vine rău. Léna se apropie în fugă în timp ce Renaud începe :

— HEI, SALUT ! IMAGINAȚI-VĂ CĂ ERA CÎT PE CE CA ROCKUL SĂ FIE UCIS ÎN SEARA ASTA ! ABIA A SCĂPAT ! DAR TICĂLOȘII CARE AU VRUT SĂ NE STRICE CASA... EI BINE, O SĂ FIE DUȘI ÎNTR-O ANUME CASĂ...

Bătrîna potaie galbenă se depărtează pe tăpșan, cu burdihanul gata să-i plesnească, mergînd pe trei cărări.

Stomacul îi arde un pic din cauza condimentelor din cîrnăciori, dar căldura ce i se suie la cap e mai degrabă plăcută.

Traversează parcarea și urinează pe vreo două-trei roți de mașină, nu de alta, dar să se știe că a fost acolo, că a venit și a văzut...

Se întreabă pe cînd următorul concert...

Un ciobănesc belgian întîlnit la un chioșc i-a zis că Dire Straits ar fi programați pentru luna viitoare. Ridică din umeri. Cu tot ce se spune pe seama belgienilor, dificil să-i iei în serios...

Pînă atunci, însă, el se duce ÎNAPOI ÎN ZONĂ.

EPILOG

Rémo întredeschide o pleoapă. O timidă rază de soare îi face cu ochiul. Întreg corpul îi e anchilozat, ca în fiecare dimineață. Îi trebuie o oră bună înainte de-a se simți iar liniștit în pielea lui.

Aude zgomotul căruciorului metalic cu micul dejun apropiindu-se pe culoar și realizează că-i e o foame de lup. Era atît de agitat ieri-seară, că abia s-a atins de mîncare. E insuportabil să fii bătut în cuie cînd îți vine să te sui pe pereți, să zburzi ca un ied primăvara !

Mauser D învingătorii celor douăzeci și patru de ore de la La Courneuve ! Daaa, și nu numai asta, dar și faptul că au devenit justițiarii rockului, Zorro ai Zonei. Rémo simte că o nouă eră începe. Gata cu vremurile negre, perioada zero. „Capra neagră" i-a imortalizat pur și simplu cîntînd cu ei vechi blues-uri ale gintei.

Și pe urmă, seara, Mauser D invitați pe platoul de la Europe 1 au aflat că directorul casei de discuri Virgin îl contactase pe Bringier pentru a le propune un contract în aur masiv.

Rémo e încă amețit. Privește pe fereastră cel mai albastru cer al vieții sale și-și spune că pînă și suburbia poate avea ochi frumoși. Totul e felul în care o privești.

În acel moment ușa se deschide și...

— Oh, asta-i bună ! exclamă.

Eddie îmbrăcat în halat și cu bonetă de infirmieră, împinge căruciorul cu micul dejun. Un zîmbet de un milion de dolari îi luminează fața.

În spatele lui, Didier, Léna, Jérôme, Racho, Fetnat și micul Farid. Puștiul tocmai și-a vizitat fratele, care a ieșit de la reanimare. Apropo, Merle, va fi mutat la dracu-n praznic, în Corrèze sau Larzac. Va putea să facă pe Rambo cu paznicii turmelor.

Rémo cască ochii mari.

— Nu-i adevărat, visez !

Eddie își scoate accesoriile care-l deghizau și împinge căruciorul pe culoar.

— Ei bine, trezește-te !

Îmbrățișări. Lăcrămioare. Bucurie în stare pură !

— Atenție la picior !

Se strîng se pupă, se prăbușesc, rîd, plîng un pic, îi ia cu fiori, se pipăie, se mîngîie, sughiță, se bîlbîie... Își vorbesc fără cuvinte, cu inima gata să izbucnească în hohote.

— 'tenție la mînă !

Și pe urmă rămîn nemișcați cinci minute bune înainte de a-și veni în fire. Emoție.

În fine, Rémo zice :

— La naiba, băieți ! De-ați ști ce fericit sînt !

— Ai fost mîndru de noi ? face Didier.

— Și nu puțin. Ați fost geniali !

Jérôme :

— Ce atmosferă le-am făcut !

Eddie :

— Erau la mîna noastră, Rémo. O maree care urca și cobora după cum voiam !

Rémo încuviințează din cap, cu ochii înecați în lacrimi, cu nasul curgîndu-i și cu omușorul executînd salturi disperate în gît.

— Așteaptă să te șterg la nas... face Léna scoțînd un șervețel de hîrtie din buzunar.

Didier :

— O să înregistrăm la Londra, da, la anglomani. De îndată ce te pui pe picioare, ne luăm biletele de avion !

Urmează un moment de tăcere. Léna întoarce ochii spre Eddie, care privește în altă parte. Rémo simte care-i situația și zice :

— Rămîi cu noi Eddie, nu-i așa ?

Rebelul nu răspunde imediat.

— Nu. Tocmai ridicam ancora. Și, la naiba, am alte chestii de rezolvat...

Didier :

— Ce tot spui prostii ! Doar n-o să ne joci scena că lăreţului solitar care-o taie la sfîrșitul filmului !

Eddie, ironic :

— Nici măcar n-am mîrțoagă !

Schimbă subiectul pe loc și i se adresează lui Rémo :

— Și încă nu s-au terminat surprizele, ortace ! Ia bunghește-un pic la rabla ce ne-am achiziționat !

Și arată cu degetul la fereastră. Omul-kamikaze se saltă pe perne. Inima îi tresare cînd vede mercedesul negru. Mijește ochii ca să descifreze numărul de pe placa de înmatriculare și cade la loc, palid ca un mort.

Revede scena. Gaura neagră a nopții. Lumina farurilor și sforăitul motorului. Așteptarea și durerea care-i sfîșie craniul. Trupul său pierdut într-o ceață asasină.

3854 ZH 75...

Prietenii îl privesc fără să înțeleagă și, într-un tîrziu, Eddie aruncă :

— Era să uit, n-ai cîștigat la curse...

EDITURA NEMIRA

COLECȚIA BABEL

Piciul Farid ascultă cu religiozitate, încremenit lîngă trupul Lisei, care l-a luat pe după umeri. Pentru el își geme cîntecul Racho. Pentru toți micii arabi ca el. Acești fii de muflon și gazelă eșuați în *zonă*, sîngerînd blues-ul prin toți porii. Oamenii albaștri ai deșertului reciclați în *bluesmen* ai suburbiei, nomazi gonind după o fata morgana...

Franța din paginile cărții lui Lasaygues nu este aceea a culturii și artelor, a muzeului Luvru sau a Coastei de Azur, ci una dură și violentă, Franța suburbiilor, Franța "zonei". Nomazi ai suburbiilor sînt și rocker-ii trupei Mauser D. Au muzica în sînge. Un sound infernal, un ritm rock-zone. Și dorința nebunească de a evada. Dar... back to la zone.

NEMIRA '93

Preț 548 + 2 TL = 550 lei

ISBN 973-9144-37-3